NUMER O PODWÓJNEJ OBJĘTOŚCI.

Nr. 26. Warszawa, dnia 10 listopada 1922 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 240 mk. (z przesyłką pocztową zwyczajną 290 mk. poleconą 340 mk.). Prenumerata kwartalna 1.000 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem 500 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 16-37, tel. admin. № 276-29.

OGŁOSZENIE MINISTERSTWA SKARBU
W WSPRAWIE
8% Państwowej Pożyczki Złotej z roku 1922.

MINISTERSTWO SKARBU ogłasza o wypuszczeniu 8% państwowej pożyczki złotej, uchwalonej przez Sejm Ustawodawczy w dniu 26 września 1922 r. na następujących warunkach:

WARUNKI EMISJI:

W dniu 15 października r. b. będą oddane do sprzedaży obligacje 8% Państwowej Pożyczki Złotej z roku 1922 w odcinkach:

1) po 10.000 marek polskich i 10 złotych polskich
2) „ 50.000 „ „ i 50 „ „

Sprzedaż będzie dokonywaną do d. 15 stycznia 1923 r. za gotówkę: w Centralnej Kasie Państwowej, Kasach Skarbowych, oddziałach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej i Pocztowej Kasy Oszczędności, oraz w bankach i instytucjach finansowych, których spis będzie dodatkowo podany.

Cena emisyjna, ustalona aż do odwołania, wynosi:

1) za obligację 10 000 Mkp. i 10 złp. — 24.000 Mkp.
2) „ „ 50.000 „ i 50 „ — 120.000 „

W ten sposób, przy obliczeniu części markowej marka za markę, część złotowa wypada po 1.400 Mkp. za złoty polski, równy frankowi szwajcarskiemu.

Prócz tego oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej będą przyjmowały do dnia 15 listopada r. b. zapisy ratami, rozłożonemi w sposób następujący:

I rata — przy zapisie — wynosić będzie 20% ceny emisyjnej,
II „ — do dnia 15 grudnia r. b. — „ „ 40% „ „
III „ — „ „ 15 stycznia 1923 r. — „ „ 40% „ „

Przy zapisach ratami, każda rata będzie obliczona według tej ceny emisyjnej, jaka będzie obowiązywała w dniu jej wpłaty.

Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przyjmują przy zakupnie 8% Państwowej Pożyczki Złotej z roku 1922 i zapisach na nią połowę należności w obligacjach Pożyczki Odrodzenia (5% wewnętrznych pożyczek państwowych z roku 1920 — długoterminowej i krótkoterminowej) według ceny nominalnej, z doliczeniem wartości bieżącego kuponu.

Obligacje 8% Państwowej Pożyczki Złotej z roku 1922 będą wykupione przy ich przedstawieniu w d. 1 października 1927 roku lub w terminie wcześniejszym, za 6-miesięcznem wypowiedzeniem, nie wcześniej jednak niż w dniu 1 października 1925 r.

Minister Skarbu zarządzi wykup według zasad następujących:

1) za część markową będzie wypłacona suma oznaczona na obligacjach, marka za markę;
2) za część złotową posiadacz obligacji otrzyma:
   a) albo tyle franków szwajcarskich, na ile złotych opiewa obligacja,
   b) albo tyle dolarów, ile wypadnie z przeliczenia sumy złotych na dolary, licząc po 0·193 dolara za 1 złoty,
   c) albo tyle marek polskich, ile ich wypadnie za część złotową według kursu dolara Stanów Zjednoczonych Ameryki na Giełdzie Warszawskiej w miesiącu poprzedzającym wykup.

Te same zasady będą stosowane przy spłacie kuponów.

Obligacje 8% Państwowej Pożyczki Złotej z roku 1922 mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne, i będą przyjmowane jako wadja przy licytacjach, kaucje akcyzowe i celne, kaucje przy zawieraniu kontraktów ze Skarbem Państwa, oraz kaucje, składane do depozytów wszelkich instytucji rządowych.

Kupony od obligacji 8% Państwowej Pożyczki Złotej z r. 1922 wolne są od podatków od kapitałów i rent i będą przyjmowane przy uiszczaniu ceł, podatków i opłat państwowych.

Warszawa, d. 1 października 1922 r. Minister Skarbu: *Jastrzębski.*

TREŚĆ:

Organizacja władz.

447.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 października 1922 r.

w przedmiocie częściowej reorganizacji władz podatkowych I instancji na obszarze izby skarbowej we Lwowie.

Na zasadzie art. 4, 9, 13 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się administrację podatków we Lwowie, tworząc w jej miejsce inspektoraty skarbowe z niezmienionym zakresem działania, a to: inspektorat skarbowy I na obszar I dzielnicy katastralnej, inspektorat skarbowy II na obszar II dzielnicy katastralnej, inspektorat skarbowy III na obszar III dzielnicy katastralnej, inspektorat skarbowy IV na obszar IV dzielnicy katastralnej, inspektorat skarbowy V na obszar dzielnicy katastralnej Śródmieście.

Dotychczasowe agendy zniesionej administracji podatków przechodzą na właściwe terytorjalnie powyższe inspektoraty skarbowe.

Istniejące przy administracji podatków biuro egzekucyjne przydziela się do inspektoratu skarbowego I dla I dzielnicy katastralnej.

§ 2. Istniejące dotychczas w liczbie 5 przy administracji podatków we Lwowie komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego, jakoteż komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego, przydziela się do nowoutworzonych, terytorjalnie właściwych inspektoratów skarbowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1923 r.; z tymże dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 92 z d. 31.X 1922 r., poz. 860).

448.

USTAWA

z dnia 3 sierpnia 1922 r.

o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

I. Postanowienia ogólne.

Art. 1. Dla orzekania o legalności zarządzeń i orzeczeń, wchodzących w zakres administracji tak rządowej, jak i samorządowej, tworzy się Najwyższy Trybunał Administracyjny.

Aż do ustanowienia sądów administracyjnych niższego stopnia z udziałem czynnika obywatelskiego Najwyższy Trybunał Administracyjny, jako jedyna instancja sądowa, rozpoznawać będzie skargi na zarządzenia i orzeczenia, wydane w ostatniej instancji przez administracyjne władze rządowe lub samorządowe, o ile ustawa niniejsza prawa skargi nie wyłącza.

Trybunał nie ma prawa badać ważności ustaw, należycie ogłoszonych.

Art. 2. Trybunał czuwa z urzędu nad swoją właściwością. Przy rozpoznawaniu spraw i wyrokowaniu jest niezawisły od wszelkich organów władzy państwowej i podlega tylko ustawom.

Wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego są ostateczne.

Art. 3. Z pod orzecznictwa Trybunału wyłącza się:

a) sprawy, należące do właściwości sądów zwyczajnych lub sądów szczególnych,

b) sprawy, w których władze administracyjne uprawnione są do rozstrzygania według swobodnego uznania, w granicach, pozostawionych temu uznaniu,

c) sprawy mianowania na publiczne urzędy i stanowiska, o ile nie chodzi o pogwałcenie zastrzeżonego w ustawie prawa ich obsadzania lub przedstawiania kandydatów,

d) sprawy, dotyczące reprezentacji Państwa i obywateli wobec państw i władz obcych, oraz sprawy, bezpośrednio z powyższemi związane,

e) sprawy, dotyczące działań wojennych, ustroju siły zbrojnej i mobilizacji, z wyjątkiem spraw zaopatrzenia i uzupełnienia armji,

f) sprawy dyscyplinarne.

Art. 4. Skarga do Trybunału nie wstrzymuje sama przez się wykonania zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia; skarżący może jednak zwrócić się do władzy administracyjnej o wstrzymanie wykonania, a władza administracyjna winna żądaniu temu zadość uczynić, jeżeli względy publiczne nie stoją na przeszkodzie, a skarżący mógłby w razie wykonania ponieść szkodę niepowetowaną.

Wstrzymanie wykonania zarządza na wniosek interesowanego ostatnia instancja administracyjna. W razie przewlekania załatwiania tego wniosku lub w razie odmownego załatwienia jest Najwyższy Trybunał Administracyjny władny na wniosek strony sam zarządzić wstrzymanie wykonania zarządzenia lub orzeczenia.

Art. 5. Władza, której zarządzenie lub orzeczenie zostało uchylone przez Trybunał, obowiązaną jest wydać niezwłocznie nowe zarządzenie lub orzeczenie w tej sprawie. W zarządzeniu tem, względnie orzeczeniu, władza jest związana zapatrywaniami prawnemi, wyłuszczonemi w wyroku Trybunału.

II. Ustrój Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 6. Najwyższy Trybunał Administracyjny składa się z pierwszego prezesa oraz z potrzebnej ilości prezesów i sędziów. Pierwszemu prezesowi, prezesom i sędziom przysługują pełne prawa sędziowskie, zastrzeżone w postanowieniach rozdziału IV ustawy konstytucyjnej; pod względem uposażenia są zrównani oni z pierwszym prezesem, prezesami i sędziami Sądu Najwyższego.

Prezydent Rzeczypospolitej mianuje na wniosek Rady Ministrów: pierwszego prezesa i prezesów z pośród osób, które conajmniej przez przeciąg 2 lat sprawowały urząd sędziego trybunału, sędziów zaś z pośród kandydatów, wybranych każdorazowo w liczbie potrójnej przez Zgromadzenie prezesów i sędziów Najwyższego Trybunału Admi-

nistracyjnego (Ogólne Zgromadzenie Trybunału); przed mianowaniem prezesów Rada Ministrów zasięga opinji pierwszego prezesa.

Pierwszym prezesem, prezesami i sędziami Trybunału mogą być tylko osoby, posiadające wykształcenie prawnicze. Połowa liczby sędziów winna posiadać kwalifikacje na urząd sędziowski.

Art. 7. Przy Najwyższym Trybunale Administracyjnym istnieje sekretarjat oraz kancelarja.

Członkami sekretarjatu mogą być tylko osoby, posiadające wykształcenie prawnicze.

Pierwszy prezes Trybunału mianuje i zwalnia członków sekretarjatu, pracowników kancelarji i służbę niższą oraz sprawuje nad nimi nadzór służbowy.

Art. 8. Nadzór ogólny nad Najwyższym Trybunałem Administracyjnym sprawuje pierwszy prezes, który sprawy, dotyczące prezesów i sędziów wnosi na Ogólne Zgromadzenie Trybunału.

III. Tryb postępowania.

Art. 9. Do zaskarżenia zarządzenia lub orzeczenia administracyjnego przed Najwyższy Trybunał Administracyjny jest uprawniony każdy, kto twierdzi, że naruszono jego prawa lub że go obciążono obowiązkiem bez podstawy prawnej.

Art. 10. Skargę na zarządzenia lub orzeczenia administracyjne należy wnieść bezpośrednio do Trybunału w terminie dwumiesięcznym, licząc od dnia doręczenia zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia skarżącemu.

Art. 11. Skarżący może przypozwać do sprawy osobę trzecią, na której niekorzyść żąda uchylenia orzeczenia lub zarządzenia władzy administracyjnej.

Osoba trzecia może również i bez przypozwania domagać się dopuszczenia jej do uczestniczenia w sprawie i do obrony swych praw.

Nawet jeżeli skarga nie jest zwrócona wyraźnie przeciw osobom trzecim, winien Trybunał baczyć, by w postępowaniu, które ma być przed nim przeprowadzone, mogły być wysłuchane wszystkie osoby, których praw dotykać może wyrok i by dana im była sposobność obrony tych praw.

Art. 12. Skarga winna zawierać:

1) imię, nazwisko i dokładne zamieszkania skarżącego i pełnomocnika,

2) oznaczenie zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia z podaniem dnia doręczenia tegoż,

3) dokładne oznaczenia powodów zaskarżenia.

Art. 13. Do skargi należy dołączyć:

1) pełnomocnictwo, o ile skarżącemu nie przysługuje prawo występowania bez zastępcy prawnego,

2) odpisy skargi i załączników w tylu egzemplarzach, ile jest stron pozwanych i przypozwanych w sprawie,

3) opłaty w przepisanej wysokości.

Trybunał może zwolnić skarżącego od przedstawienia odpisów.

Art. 14. Skargi, które nie nadają się do postępowania z powodu oczywistej niewłaściwości Trybunału, z powodu zaniedbania ustawowego terminu, lub z powodu niewyczerpania administracyjnego toku instancji, również skargi, przeciwko którym istnieje oczywisty zarzut rzeczy osądzonej lub braku legitymacji do wniesienia skargi — Trybunał pozostawia bez rozpoznania.

To samo stosuje się do skarg, które nie odpowiadają formalnym wymogom ustawowym (art. 12 i 13); w ostatnim wypadku może Trybunał wyznaczyć skarżącemu stosowny termin dla usunięcia braków; o ile braki te w ciągu oznaczonego terminu nie będą usunięte, Trybunał pozostawi skargę bez rozpoznania.

O pozostawieniu skargi bez rozpoznania Trybunał zawiadamia skarżącego, zaś władzę administracyjną, przeciw której zarządzeniu lub orzeczeniu skargę wniesiono, o ile wykonanie zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia zostało wstrzymane.

Art. 15. Trybunał zarządza doręczenie odpisów przyjętej skargi z załącznikami pozwanym dla przedstawienia odpowiedzi z dołączeniem odpisu, wyznaczając w tym celu termin, nie przekraczający 2 miesięcy.

Pozwana władza administracyjna obowiązana jest udzielić Trybunałowi aktów swych, dotyczących przedmiotu skargi w terminie, przez Trybunał wyznaczonym.

Art. 16. Odpisy odpowiedzi, składanych w sprawie, winny być doręczone stronie przeciwnej. W razie niezłożenia tych odpisów stosowany będzie analogicznie przepis art. 14.

Art. 17. Strony mogą przeglądać akta sprawy w Trybunale z wyjątkiem trzech dni ostatnich przed rozprawą.

Poszczególne części aktów mogą być ze względów publicznych przez Trybunał wyłączone z pod przeglądu, a władza administracyjna wskaże te akta, których wyłączenia sobie życzy.

Art. 18. Posiedzenia Trybunału są jawne i niejawne.

Rozprawa główna odbywa się z reguły jawnie w składzie 5 sędziów, włączając w tę liczbę i przewodniczącego. Komplet orzekający może jednak w razie potrzeby przekazać rozstrzygnięcie kwestji prawnej bądź kompletowi wzmocnionemu do liczby 9 sędziów, łącznie z przewodniczącym, bądź też Ogólnemu Zgromadzeniu Trybunału. Posiedzenia wzmocnionego kompletu i Ogólne Zgromadzenia Trybunału są niejawne.

W sprawach, wymienionych w art. 14, 19, 27, 30 i 31, Trybunał orzeka na posiedzeniu niejawnem. W tymże trybie mogą być rozpatrywane i inne sprawy, o ile strony się na to zgodzą. W miarę jednak uznania może Trybunał i w tych wszystkich sprawach zarządzić rozprawę główną.

Posiedzenia niejawne mogą się odbywać także w zmniejszonym komplecie trzech sędziów, łącznie z przewodniczącym.

Do ważności uchwał Ogólnego Zgromadzenia Trybunału wymagana jest obecność ⅔ liczby członków.

Narady i głosowanie Trybunału są tajne, rozstrzygnięcia Trybunału zapadają większością głosów.

Art. 19. Jeżeli Trybunał uzna, że stan faktyczny sprawy wymaga uzupełnienia, albo że pozwana władza przyjęła ten stan sprzecznie z aktami, albo że ze szkodą skarżącego naruszono formy postępowania administracyjnego, natenczas, nie zarządzając rozprawy głównej, uchyli wyrokiem zaskarżone zarządzenie lub orzeczenie z powodu wa-

dliwego postępowania i odeśle sprawę napowrót do władzy administracyjnej, która ma wady usunąć i wydać nowe zarządzenie lub orzeczenie.

Art. 20. W rozprawie głównej mogą uczestniczyć strony i ich zastępcy. Zastępcami stron, biorących udział w sprawie, mogą być jedynie adwokaci; władze mogą być zastąpione przez swoich urzędników, względnie przez urzędników władz nadzorczych oraz, o ile chodzi o gminy, przez osoby, wydelegowane z grona członków ich zarządów, rad gminnych lub urzędników.

Uprawnienie do zastępstwa należy wykazać Trybunałowi przed rozprawą.

Skarżącemu, lub też przypozwanemu w razie ich udowodnionego ubóstwa może być przydany zastępca z urzędu, jak również przyznane całkowicie lub częściowe zwolnienie od opłat.

Uczestniczący w rozprawie sekretarz sporządza protokół rozprawy, który podpisują przewodniczący i sekretarz.

Art. 21. Jeżeli z powodu przedmiotu sprawy jawność posiedzenia mogłaby narazić bezpieczeństwo publiczne lub interes państwowy na szkodę, Trybunał z urzędu lub na wniosek strony może postanowić, aby posiedzenie odbyło się z wykluczeniem jawności przy udziale jedynie stron oraz ich pełnomocników. Uchwałę w tym przedmiocie, a następnie wyrok Trybunał ogłasza publicznie.

Art. 22. Rozprawa główna rozpoczyna się od wywołania sprawy i przedstawienia jej stanu przez jednego z sędziów Trybunału, jako referenta, poczem następują wyjaśnienia stron, o ile Trybunał uzna je za potrzebne, wreszcie przemówienia zastępców stron, którzy mają prawo zabierać głos jednakową ilość razy.

Niestawiennictwo stron lub ich zastępców nie wstrzymuje wprowadzenia sprawy i wydania wyroku.

Trybunał na wniosek stron lub z urzędu może odroczyć wyznaczoną lub nawet rozpoczętą rozprawę na inny termin.

Art. 23. Rozprawą główną kieruje przewodniczący, którego rzeczą jest również utrzymywać należyty spokój. Przewodniczący może osoby, zakłócające porządek, o ile nie są posłuszne jego upomnieniom, wydalić z sali rozpraw, a w razie cięższego wykroczenia skazać nadto na karę pieniężną do wysokości 10,000 marek.

Przeciwko postanowieniom przewodniczącego służy prawo odwołania się do Trybunału, który orzeka ostatecznie. Odwołanie zgłosić należy przed zamknięciem rozprawy.

Art. 24. Trybunał orzeka na podstawie stanu faktycznego, jaki okazuje się z aktów, któremi rozporządzała ostatnia instancja administracyjna przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia, a w razie nie przedstawienia przez nią aktów (art. 15 ustęp 2) na podstawie stanu faktycznego, przedstawionego w skardze lub na rozprawie.

Okoliczności faktycznych i środków dowodowych, nie przytoczonych przed wydaniem zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia, tudzież aktów, wyłączonych z pod przeglądu, o ile treść tychże nie została na rozprawie podana do wiadomości, Trybunał nie uwzględni.

Art. 25. Trybunał wydaje wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok wraz z uzasadnieniem, podpisany przez wszystkich członków wyrokujących, przewodniczący ogłasza publicznie na tem samem posiedzeniu, na którem odbyła się rozprawa główna. Gdy z jakichbądź przyczyn ogłoszenie wyroku nie może nastąpić na tem samem posiedzeniu, można je odroczyć do innego posiedzenia, co przewodniczący publicznie ogłosi, oznaczając dzień ogłoszenia wyroku. Wyrok na piśmie doręcza się stronom.

Art. 26. Jeżeli Trybunał uzna skargę za uzasadnioną, uchyla zaskarżone zarządzenie lub orzeczenie, a władza administracyjna postąpi w myśl art. 5.

Art. 27. Trybunał umorzy postępowanie w razie cofnięcia skargi przez skarżącego.

Sprawa raz umorzona nie może być ponownie przez Trybunał rozpatrywana.

Art. 28. Kary, wymierzane na mocy art. 23, ściąga się w drodze administracyjnej na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 29. Termin, liczony na miesiące, upływa w odpowiednim dniu ostatniego miesiąca. Jeżeli koniec terminu, liczonego na miesiące, przypada na taki miesiąc, który odpowiedniej daty nie posiada, to termin ten kończy się w ostatnim dniu tego miesiąca. Przy liczeniu na dni nie bierze się w rachubę dnia wykonania tej czynności, od której termin biec zaczyna, ostatni zaś z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

Terminu nie uważa się za zaniedbany, jeżeli przed jego upływem skargę lub podanie wysłano pocztą listem poleconym.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, to termin upływa w najbliższym dniu powszednim.

Art. 30. Przywrócenie terminu na podanie skargi (art. 10) jest niedopuszczalne, przywrócenie innych terminów zależy od uznania Trybunału, który rozstrzyga o tym trybie, wskazanym w ustępie 4 art. 18.

Art. 31. Każda ze stron (skarżący, władza administracyjna, przypozwany) może żądać wyłączenia sędziego:

1) w sprawie, której on sam jest stroną, pozostaje do jednej ze stron w stosunku współuprawnionego lub współobowiązanego, albo ma względem niej obowiązek regresu;

2) w sprawie żony sędziego, jego krewnych i powinowatych w linji prostej, krewnych w linji bocznej — do trzeciego stopnia, lub powinowatych — do drugiego;

3) w sprawie rodziców przybranych, albo wychowawców sędziego, jego dzieci przybranych lub wychowańców, pupilów i oddanych jego pieczy;

4) w sprawie, w której sędzia był albo jest pełnomocnikiem jednej ze stron;

5) w sprawie, w której sędzia brał jakibądź udział w wydaniu zaskarżonego zarządzenia lub orzeczenia;

6) gdy zachodzi uzasadniona przyczyna do powątpiewania o jego bezstronności.

Sędzia, względem którego zachodzi jedna z przyczyn, wskazanych powyżej (1 do 5), obowiązany jest sam zażądać wyłączenia.

Trybunał rozstrzyga o wyłączeniu sędziego, po wysłuchaniu go, uchwałą bez poprzedniej ustnej rozprawy.

Art. 32. Szczegółowe przepisy o wewnętrznej organizacji i sposobie urzędowania zawierać będzie regulamin, który uchwali Trybunał na Ogólnem Zgromadzeniu, a wyda Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów.

IV. Przepisy przechodnie.

Art. 33. Trybunał rozpoczyna swe czynności w dwa miesiące po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

Art. 34. Przepis, zawarty w ustępie 2 art. 6, o ile dotyczy pierwszego prezesa i prezesów, stosowany będzie dopiero po upływie dwóch lat, licząc od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy. Jednak i w tym okresie przejściowym pierwszym prezesem i prezesami mogą być mianowani tylko czynni sędziowie Sądu Najwyższego, albo Najwyższego Trybunału Administracyjnego lub Senatu Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Mianowanie pierwszego składu Najwyższego Trybunału Administracyjnego nastąpi na wniosek pierwszego prezesa, przedstawiony Radzie Ministrów.

Art. 35. Aż do utworzenia sądownictwa administracyjnego niższego stopnia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej istniejące w b. dzielnicy pruskiej sądownictwo administracyjne (orzecznictwo w postępowaniu sporno - administracyjnem) pozostawia się nienaruszone z tą zmianą, że kompetencje Senatu Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przechodzą na Najwyższy Trybunał Administracyjny. Na Trybunał przechodzą również kompetencje Krajowego Urzędu Wodnego, ustanowionego ustawą wodną z dnia 7 kwietnia 1913 r. (Zb. Ust. pruskich strona 53) i rozporządzeniem królewskiem o Krajowym Urzędzie Wodnym z dnia 18 marca 1914 r. (Zb. Ust. pruskich strona 55). Tryb postępowania w powyższych sprawach w Trybunale zachowuje się wedle dotychczasowych ustaw, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej.

Do spraw, nieobjętych właściwością istniejącego w b. dzielnicy pruskiej sądownictwa administracyjnego, stosują się przepisy niniejszej ustawy, o ile sprawy nie są załatwiane w pierwszej instancji przez organy kolegjalne Zarządu ogólnego poza postępowaniem uchwałowem (ustawa z dnia 30 lipca 1883 r. Zb. Ust. pruskich str. 591).

Sprawy, przekazane Trybunałowi Rzeszy dla spraw finansowych ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 959), przechodzą do właściwości Najwyższego Trybunału Administracyjnego. W sprawach tych obowiązują również przepisy ustawy niniejszej.

Art. 13 ust. 3 ustawy o uproszczeniu administracji z dnia 13 maja 1918 r. (Zb. Ust. pruskich str. 153) uchyla się.

Art. 36. Sprawy, które wedle dotychczas obowiązujących ustaw należały do właściwości Sądu Najwyższego, a w myśl postanowień niniejszej ustawy należą do właściwości Trybunału — przekazuje się temuż Trybunałowi.

O ile sprawy takie są już w toku w Sądzie Najwyższym lub u innej władzy — mają być odstąpione Trybunałowi.

Art. 37. Wyłącza się z pod orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego:

1) sprawy wymiarów podatków bezpośrednich, opartych na ustawodawstwach okupacyjnych:

A) w b. okupacji niemieckiej — na:

a) rozporządzeniu z dnia 15 sierpnia 1917 r., poz. 367 Dz. Rozp. Nr. 86, dotyczącem podatku od majątku (przepis wykonawczy z dnia 22.VIII. 1917 r., poz. 368 Dz. Rozp. Nr. 86),

b) rozporządzeniu z dnia 5.VII. 1917 r., dotyczącem poboru podatku od handlu i przemysłu, poz. 109 Dz. Rozp. Nr. 38 (przepis wykonawczy z dnia 7.VIII. 1916 r., poz. 125 Dz. Rozp. Nr. 40),

c) rozporządzeniu z dnia 19.IV. 1916 r., dotyczącem poboru podatku hipotecznego, poz. 81 Dz. Rozp. Nr. 31 (przepis wykonawczy z dnia 26.VI. 1916 r., poz. 106 Dz. Rozp. Nr. 37),

d) rozporządzeniu z dnia 19.IV. 1916 r., dotyczącem poboru podatku dochodowego od kapitałów, poz. 82 Dz. Rozp. Nr. 31 (przepis wykonawczy z dnia 5.VII. 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 38, str. 21),

e) rozporządzeniu z dnia 19.IV. 1916 r., dotyczącem poboru podatku mieszkaniowego, poz. 83 Dz. Rozp. Nr. 31 (przepis wykonawczy z dnia 29.V. 1916 r., poz. 94 Dz. Rozp. Nr. 35);

B) w okupacji austrjackiej — na:

a) rozporządzeniu z dnia 27.VIII. 1918 r., dotyczącem ustanowienia państwowych podatków, innych opłat i kar w walucie koronowej Dz. Rozp. c. i k. Zarz. Wojsk. w Polsce Nr. 53 z dnia 31.VIII. 1918 r. (przepis wykonawczy z dnia 10.IX. 1918 r. F. A. Nr. 309303/18),

b) rozporządzeniu z dnia 3.III. 1918 r. F. A. Nr. 300014/18 o podatku repartycyjnym;

2) sprawy, oparte na dekretach:

a) w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale (dekret z dnia 29.I. 1919 roku Dz. P. P. P. Nr. 11 z dnia 4.II. 1919 r., poz. 128) (rozporządzenie wykonawcze z dnia 13.V. 1919 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 12. 1919 r., poz. 180),

b) w przedmiocie podatku majątkowego z dnia 5.II. 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 12 z dnia 6.II. 1919 r., poz. 135 (rozporządzenie wykonawcze z dnia 26.V. 1919 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 17 z dnia 15.VII. 1919 r., poz. 237),

c) w przedmiocie wprowadzenia podatków od zysków wojennych z dnia 5.II. 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 12 z dnia 6.II. 1919 r., poz. 136) (rozporządzenie wykonawcze z dnia 12.V. 1919 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 15 z dnia 3.VII. 1919 r., poz. 215);

3) sprawy wymiaru podatków bezpośrednich za lata, poprzedzające rok podatkowy 1921, o ile chodzi o b. zabór rosyjski.

Art. 38. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma także zastosowanie do tych wypadków, w których od dnia doręczenia orzeczenia ostatniej instancji, zapadłego przed wejściem w życie niniejszej ustawy, termin 2 miesięczny, zakreślony w art. 10, jeszcze nie upłynął.

Równocześnie z ogłoszeniem niniejszej ustawy tracą moc dotychczas obowiązujące ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

Art. 39. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *Juljan Nowak.*

(Dz. U. R. P. z d. 22 sierpnia 1922 r. Nr. 67, poz. 600).

449.

USTAWA

z dnia 22 września 1922 r.

o kosztach postępowania przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym.

Art. 1. Od skargi, wniesionej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, pobiera się opłatę zasadniczą w kwocie 4.000 mk., która może być w toku postępowania podwyższona według zasad, podanych w art. 3, a opłatę dodatkową w kwocie, nieprzewyższającej 20.000 mk.

Na zabezpieczenie opłaty dodatkowej winien skarżący złożyć kaucję w kwocie 8.000 mk.

Art. 2. Opłatę zasadniczą, oraz kaucję należy wpłacić przy wniesieniu skargi (art. 13 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 67, poz. 600).

Nieuiszczenie opłaty zasadniczej lub kaucji powoduje skutki, przewidziane w art. 14, ustępie drugim ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Art. 3. Najwyższy Trybunał Administracyjny zarządzi zwrot kaucji w całości, jeżeli skarga została uwzględniona w całości lub w części, jeżeli ją cofnięto przed otrzymaniem zawiadomienia o wyznaczeniu rozprawy głównej lub przed zapadnięciem końcowego orzeczenia lub wyroku na posiedzeniu niejawnem (art. 18, ustęp trzeci ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym), jak również w przypadkach umorzenia postępowania (art. 27 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym).

W razie pozostawienia skargi bez rozpoznania (art. 14 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym) z innych przyczyn, aniżeli z powodu niezłożenia opłaty zasadniczej lub kaucji, w razie cofnięcia skargi w stadjum późniejszem, niż przewidziano w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, oraz w razie oddalenia jej jako nieuzasadnionej — podwyższa się opłatę zasadniczą wedle uznania Najwyższego Trybunału Administracyjnego, stosownie do rodzaju i rozmiarów sprawy, o odpowiednią kwotę, która nie może być niższą od tysiąca marek, a przenosić w przypadku cofnięcia skargi — 8.000 mk., zaś w pozostałych dwóch przypadkach — 20.000 mk.

Stosownie do przepisów, w poprzednim ustępie zawartych, zarządza Najwyższy Trybunał Administracyjny zwrot odpowiedniej części kaucji lub zatrzymuje kaucję w całości, a o ileby nie pokrywała całej opłaty dodatkowej, nakłada na skarżącego obowiązek uiszczenia niepokrytej reszty w ciągu dni 14 od dnia doręczenia decyzji, nakładającej ten obowiązek.

Art. 4. Podania, wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, z wyjątkiem skargi lub jej uzupełnienia w terminie tych podań, które strona skarżąca wnosi na skutek zarządzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego lub które dotyczą cofnięcia skargi, a wreszcie podań o przyznanie prawa ubogich (art. 20 ustęp trzeci ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym), podlegają opłacie w wysokości 200 marek od pierwszego arkusza, a w wysokości 50 mk. od arkusza drugiego i każdego dalszego, jak również od każdego arkusza egzemplarza drugiego i dalszych egzemplarzy podania. Od każdego załącznika do podania, podlegającego opłacie należy uiścić opłaty w wysokości 50 mk.

Nieuiszczenie opłaty powoduje skutki, przewidziane w art. 14 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym, o ile Najwyższy Trybunał Administracyjny nie uzna za właściwe podanie mimo to rozpoznać za dodatkowem pobraniem należnej opłaty.

Art. 5. Świadectwa i odpisy, wydawane przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, podlegają opłacie, o ile wydawanie ich nie mieści się w ramach postępowania zwyczajnego, przewidzianego w ustawie o Najwyższym Trybunale Administracyjnym lub w jego regulaminie. Opłata wynosi: a) od świadectwa 200 mk. za pierwszy arkusz i 50 mk. za każdy dalszy arkusz; b) od odpisów 100 mk. za każdą stronicę, stronicę zaczętą uważa się za całą; c) jeśli strona, żądająca poświadczenia zgodności odpisu z oryginałem, sama sporządziła spis, opłata za poświadczenie zgodności wynosi 50 mk. od każdej stronicy odpisu.

Art. 6. Rada Ministrów może po zasięgnięciu opinji Najwyższego Trybunału Administracyjnego zarządzić podwyższenie lub zniżenie kwot, przewidzianych w niniejszej ustawie, odpowiednio do stosunków walutowych.

Art. 7. Władze rządowe i samorządowe, wolne są od opłat, przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art. 8. Opłaty, przewidziane w niniejszej ustawie, będą uiszczane gotówką lub znaczkami stemplowemi. Szczegółowe przepisy w tym przedmiocie wydane będą w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Reszta opłaty dodatkowej, niepokryta kaucją (art. 3, ustęp ostatni), oraz opłaty od podań, zażądane przez Najwyższy Trybunał Administracyjny (art. 4, ustęp drugi), będą w razie nieuiszczenia w terminie 14-dniowym (art. 3, ustęp ostatni) ściągnięte w drodze administracyjnej.

Art. 9. Przeciw ustaleniu wysokości opłat, przewidzianych w niniejszej ustawie, nie służy żaden środek prawny.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. z dnia 20 października 1922 r. Nr. 89, poz. 800).

Podatki bezpośrednie.

450.

USTAWA

z dnia 26 września 1922 r.

w przedmiocie rozbudowy miast.

Art. 1. Gminy miejskie, w których ruch budowlany jest w zastoju lub niedostateczny i w których istnieje brak mieszkań, obowiązane są podjąć akcję, mającą na celu poprawę tych stosunków w myśl postanowień, objętych niniejszą ustawą.

Art. 2. Przeprowadzenie akcji zapobieżenia brakowi mieszkań powierzy rada miejska magistratowi, a w większych miastach — komitetowi rozbudowy miasta, który jest urzędem miejskim, podległym magistratowi. Komitetowi rozbudowy miasta może rada miejska przekazać także przeprowadzenie innych spraw, z kwestją mieszkaniową związanych.

Art. 3. Komitet rozbudowy miasta składać się będzie z 6 do 12 członków, których na wniosek magistratu powołuje rada miejska z liczby osób, stale w mieście zamieszkałych, świadomych potrzeb miasta i do spełnienia powyższego zadania odpowiednich, chociażby one nie należały do składu rady lub magistratu.

Na czele tego komitetu stoi prezydent miasta, względnie burmistrz lub jego zastępca.

Członkowie, powołani do komitetu, spełniają swoje obowiązki honorowo, za wykonane jednak dla komitetu prace otrzymują wynagrodzenie, które każdorazowo określi magistrat.

Do komitetu deleguje przedstawiciela lub kilku przedstawicieli z głosem doradczym:

1) w Warszawie — Ministerstwo Robót Publicznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia Publicznego, w miastach, wydzielonych z powiatu — wojewoda, w miastach niewydzielonych — starosta;

2) w miastach, którym Skarb Państwa przyjdzie z pomocą w myśl art. 16 niniejszej ustawy, delegaci rządowi do komitetu rozbudowy mają głos stanowczy. W ostatnim przypadku delegatów z głosem stanowczym nie może być więcej, jak dwóch;

3) w b. zaborze austrjackim sposób utworzenia komitetu, jego skład i zakres działania w granicach niniejszej ustawy oznaczy rada miejska.

Art. 4. Zadaniem gminy w celu poprawy stosunków mieszkaniowych będzie:

1) dążenie do budzenia inicjatywy prywatnej w zakresie ruchu budowlanego;

2) rozpoczęcie ze strony gminy samodzielnej akcji budowlanej celem pomnożenia liczby lokali mieszkalnych w mieście.

Dla osiągnięcia powyższych celów gmina:

a) pomaga współdzielczym stowarzyszeniom mieszkaniowym, instytucjom społecznym i osobom prywatnym w budowie domów mieszkalnych przez odstąpienie gruntów pod budowę drogą sprzedaży, wieczystej lub czasowej dzierżawy lub na prawie budowli, przez dostarczenie materjałów budowlanych, a także ma prawo pokrywać najwyżej do lat 20 niedobór z eksploatacji domów, gdy budowa ta i eksploatacja odpowiadać będzie warunkom, ustalonym przez Komitet.

Gmina ma prawo też gwarantować właścicielowi nowowybudowanego domu możność pokrycia annuitetów za dług, zaciągnięty przez czas, wyznaczony na amortyzację;

b) nabywa tereny pod budowę domów drogą umów dobrowolnych, obejmuje grunty, leżące w sferze interesów miasta, które na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462) będą przekazane gminom miejskim przez główny urząd ziemski;

c) buduje nowe domy mieszkalne na cele, w ust. 2 niniejszego artykułu wskazane, nabywa drogą umowy dobrowolnej lub wywłaszczenia przymusowego grunty, położone w obrębie miasta, domy niewykończone, zapuszczone, wymagające naprawy lub zagrażające życiu i zdrowiu ludzkiemu, a zakwalifikowane przez władze do zamknięcia celem usunięcia ich, jeżeli właściciele domów niewykończonych lub zapuszczonych nie chcą lub nie mają możności podjąć robót budowlanych sami w oznaczonym przez magistrat terminie;

d) gromadzi materjały budowlane drogą produkcji lub zakupu.

Art. 5. Banki i instytucje finansowe, względnie ich, oddziały, przedsiębiorstwa do zabaw oraz kinoteatry, które powstały, względnie rozpoczęły swoją działalność po 1 stycznia 1918 r., obowiązane są najdalej do 2 lat rozpocząć i w przeciągu dalszych 2 lat ukończyć budowę conajmniej jednego domu mieszkalnego w takich rozmiarach, w jakich zajmują pomieszczenie na biuro, względnie przedsiębiorstwo w danej miejscowości.

Powołane instytucje i przedsiębiorstwa mogą korzystać z kredytów, niniejszą ustawą przewidzianych, jednak nie będą uprawnione do korzystania ze zniżki stopy procentowej, przewidzianej w art. 15.

Gdy ilość zajętych przez wspomniane instytucje i przedsiębiorstwa ubikacji jest tak mała, że ze względów finansowo-technicznych nie opłaci się budować osobnego domu mieszkalnego, mogą się dwie czy więcej tego rodzaju instytucje albo przedsiębiorstwa złączyć dla budowy wspólnego domu mieszkalnego o przestrzeni, zgodnej z przepisem ustępu 1.

O ile wspomniane instytucje, w terminie, w ust. 1 podanym, do budowy domu nie przystąpią lub budowy kończyć nie będą, uprawniony będzie zarząd miasta tym instytucjom podwyższyć przewidziane w art. 19 opłaty komorniane aż do 100-krotnej wysokości.

Przepis artykuł niniejszego nie dotyczy tych banków i przedsiębiorstw, które w okresie od 1 stycznia 1918 r. wybudowały pomieszczenia na swe potrzeby.

Art. 6. Wywłaszczenie w obrębie miast w granicach art. 29 ustęp ostatni na rzecz odnośnych miast na cele rozbudowy jest dopuszczalne o tyle, o ile wymaga tego potrzeba ze względu na miejscowy brak mieszkań. Może ono obejmować zupełne zniesienie lub ograniczenie prawa własności, ustanowienie lub zniesienie służebności.

Wywłaszczenie jedynie w celu zwiększenia zapasu gruntów jest niedopuszczalne.

Gminy miejskie mogą żądać również wywłaszczenia, albo też tylko czasowego przymusowego objęcia przedsiębiorstw, wytwarzających materjały budowlane, znajdujących się w mieście, a dla miast, liczących ponad 25.000 mieszkańców, także i pod miastem w obrębie 10 klm. promienia, licząc od centrum miasta, jeżeli ich właściciele nie chcą lub nie mogą mimo ofiarowanej pomocy ze strony gminy przedsiębiorstw tych uruchomić.

Art. 7. Przedmiotem wywłaszczenia mogą być:

1) grunty niezabudowane tak budowlane, jak i niebudowlane;

2) budynki:

a) niedokończone, których budowa została przez właściciela wstrzymana;

b) uznane przez właściwą władzę za pustkę, t. j. za budynki, grożące zawaleniem lub niebezpieczeństwem ognia w myśl odnośnych przepisów budowlanych.

Art. 8. Żądanie wywłaszczenia musi się opierać na uchwale rady miejskiej, która dokładnie określi przedmiot i cel wywłaszczenia.

Przed wywłaszczeniem jednak budynków wogóle i gruntów budowlanych w mieście ma gmina wezwać właściciela, aby:

a) przy budynku niedokończonym podjął w terminie najpóźniej 6-miesięcznym w dalszym ciągu budowę i w czasokresie 2-letnim ją ukończył,

b) przy budynku, uznanym za pustkę, poczynił w zakreślonym terminie wskazane przez władzę naprawy, względnie budynek ten zburzył i do nowej przystąpił budowy, a przy niezabudowanych gruntach budowlanych w mieście postarał się o ich należyte zabudowanie w stosownie przez gminę zakreślonym czasokresie.

Dopiero po bezskutecznym upływie oznaczonych czasokresów można żądać wywłaszczenia odnośnych przedmiotów.

Art. 9. Orzecznictwo o potrzebie, przedmiocie i rozciągłości wywłaszczenia, względnie czasowego zajęcia, i o wysokości odszkodowania należy do sądów powiatowych (pokoju), w których okręgu nieruchomość jest położona.

W toku postępowania sąd ustali także, czy zachodzi wyższa użyteczność gruntu lub budynków i zakładów przemysłowych, mających ulec wywłaszczeniu, względnie czasowemu zajęciu na cel, wskazany w uchwale rady gminnej, w porównaniu z dotychczasowym sposobem użycia.

Sąd przeprowadzi jawną rozprawę ze stronami, przeprowadzi potrzebne dowody i wedle swobodnego uznania orzeknie o wywłaszczeniu, względnie czasowem zajęciu, i wysokości odszkodowania, stosownie do obowiązujących przepisów ustaw cywilnych, stosując przytem w b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej zasady postępowania niespornego. Dla b. dzielnicy rosyjskiej Rada Ministrów określi postępowanie.

Art. 10. Wykonanie wywłaszczenia może nastąpić dopiero po zapłaceniu stronie ceny odszkodowania w gotówce lub po złożeniu ceny odszkodowania do depozytu sądowego.

Zanotowanie postępowania o wywłaszczeniu może być uskutecznione w księgach hipotecznych już przy wdrożeniu postępowania wywłaszczającego z tym skutkiem, że orzeczenie wywłaszczające jest wykonalne wobec osób trzecich ze stopniem hipotecznym adnotacji (zastrzeżenia).

Art. 11. Wywłaszczony, względnie jego prawonabywcy, mogą żądać od sądu, który wydał orzeczenie wywłaszczające, uchylenia tego orzeczenia, jeżeli gmina:

1) nie zapłaciła ustalonego odszkodowania w ciągu trzech miesięcy od dnia prawomocności tegoż orzeczenia;

2) nie rozpocznie zabudowania gruntu w obrębie miasta w ciągu jednego roku od objęcia gruntu w fizyczne posiadanie i w ciągu 3 lat go nie ukończy;

3) nie rozpocznie wstrzymanej budowy budynku niedokończonego w ciągu jednego roku od objęcia go w fizyczne posiadanie;

4) nie rozpocznie w tymże samym terminie naprawy budynku, uznanego za pustkę, względnie nie rozpocznie jego burzenia, a następnie w ciągu drugiego roku nowej budowy.

Sąd po uwzględnieniu wszystkich zachodzących okoliczności orzeknie wedle zasad postępowania, określonego w art. 9, o uchyleniu wywłaszczenia.

Art. 12. Grunty państwowe, leżące w obrębie miasta, przeznaczone w uchwalonym przez radę miejską, a zatwierdzonym przez władze, programie rozbudowy na potrzeby ogólne miasta (ulice, zieleńce, place, parki, cmentarze, budowle i zakłady gminnej, publicznej użyteczności, jakoteż urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, oświetleniowe, komunikacyjne, dezynfekcyjne, kąpielowe, szkoły, szpitale, przytułki, teatry, targowiska, rzeźnie i t. p.) mają być bezpłatnie odstąpione gminie, przyczem w sferze interesów miasta niezbędny jest wniosek Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

Na inne cele grunty państwowe mogą być odstąpione gminie (art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 462).

Do odstępowania gminom miejskim w poszczególnych przypadkach powyższych gruntów upoważnia się na podstawie art. 6 ustawy konstytucyjnej z 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 267) Radę Ministrów.

Art. 13. Dla uzyskania środków na budowę mieszkań i remont domów mieszkalnych Rząd udzieli odpowiedniej gwarancji instytucjom, wydającym obligacje mieszkaniowe lub obligacje komunalne.

Mianowicie:

a) Bank Budowlany i Zakład Kredytowy Miast Małopolskich, upoważnione według statutów do wydawania obligacji mieszkaniowych na podstawie pożyczek zagwarantowanych przez państwowy fundusz mieszkaniowy, będą na zasadzie niniejszej ustawy upoważnione do wydawania obligacji mieszkaniowych z gwarancją państwową, która w tym wypadku zastępuje gwarancję funduszu mieszkaniowego. Rząd upoważniony jest do udzielenia takiej gwarancji także innym instytucjom, któreby otrzymały później prawo wydawania obligacji mieszkaniowych;

b) Polski Bank Krajowy, Polski Bank Komunalny i Zakład Kredytowy Miast Małopolskich, upoważnione według statutu do wydawania obligacji komunalnych, będą miały prawo wydawać obligacje komunalne z gwarancją państwową wedle niniejszej ustawy, o ile obligacje rzeczone będą użyte wyłącznie na cele mieszkaniowe;

c) miasta: Warszawa, Łódź, Poznań, Lwów, Kraków i Wilno uprawnione będą za zezwoleniem władz nadzorczych do wydawania obligacji komunalnych z gwarancją państwową wedle niniejszej ustawy, o ile obligacje rzeczone będą użyte wyłącznie na cele mieszkaniowe.

Łączna suma gwarancji państwowych nie może przekroczyć kwoty 20 miljardów marek.

Bliższe postanowienia co do warunków udzielić się mającej przez Rząd gwarancji określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 14. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa obowiązana jest udzielać pożyczek pod zastaw obligacji mieszkaniowych i komunalnych, o których mowa w art. 13, do sumy 80% wartości nominalnej, a to na warunkach najkorzystniejszych, przepisanych dla pożyczek państwowych.

Art. 15. Instytucje, wymienione w art. 13, będą obowiązane do obniżenia stopy procentowej od pożyczek amortyzacyjnych, które będą przez nie udzielone na cele mieszkaniowe w wyżej wymienionych obligacjach, do 3% rocznie, zaś dla współdzielni mieszkaniowych i gmin — do 2% rocznie, a to na czasokres aż do lat 20.

Art. 16. Pożyczki będą udzielane przez instytucje, wyżej wymienione, za zabezpieczeniem hipotecznem prywatnym osobom najwyżej do 80% wartości nieruchomości (art. 13 ust. 1), gminom i instytucjom użyteczności publicznej do 90% wartości nieruchomości, a to na budowę domów z małemi mieszkaniami lub remont takich domów.

Gminy mogą otrzymać pożyczki amortyzacyjne do 90% kosztów budowy, nawet bez hipotecznego zabezpieczenia.

Pożyczki będą wypłacane przez instytucje powyżej wymienione w pełnej sumie (al pari).

Wartość nieruchomości przy oszacowaniu nie może być wyżej przyjęta, jak jej rzeczywiste koszty, przyjmując jednakowoż wartość zajętego pod budowę gruntu, najwyżej 20% oszacowanej wartości całej nieruchomości.

Pożyczki te mogą być przez dłużników w każdym czasie w całości spłacone w odnośnych obligacjach lub gotówką według nominalnej ich wartości.

Bliższe warunki udzielenia pożyczek i spłaty będą określone w rozporządzeniu wykonawczem.

Rozporządzenie to winno zawierać postanowienie, że pożyczki będą udzielane na wniosek odnośnych komitetów rozbudowy oraz, że przy uchwalaniu pożyczek budowlanych będzie uczestniczył delegat komitetu z głosem stanowczym.

Art. 17. Obligacje mieszkaniowe i komunalne, o których mowa w art. 13, gwarantowane przez Państwo, mają pupilarne bezpieczeństwo. Gwarancja Państwa obejmuje tak oprocentowanie, jak i spłatę kapitału.

Art. 18. Na pokrycie niedoborów akcji rozbudowy gminy miejskie mają prawo ustanawiać i pobierać z upoważnienia władzy nadzorczej osobne opłaty komorniane wedle norm. przewidzianych w ustawie o zasileniu finansów miejskich z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. z r. 1922 Nr. 2, poz. 6) dla podatku od lokali, oraz podatek od gruntów niezabudowanych.

Art. 19. Opłata komorniana nie może przenosić 300% od czynszu, płaconego w r. 1914.

Od właścicieli niezabudowanych gruntów zamiast opłaty komornianej gmina może pobierać podatek, wysokość którego wynosić może 1% od sta oszacowanej każdorocznie wartości nieruchomości.

Art. 20. Gmina ma prawo zatrzymać na pokrycie kosztów poboru nie więcej niż 10% zainkasowanych opłat komornianych i podatku od gruntów.

Art. 21. Miasta, określone w art. 13, będą miały prawo wydawania obligacji dla pokrycia kosztów budowy mieszkań, względnie remontu w budynkach, stanowiących własność miasta.

Niezależnie od tego mają jednak rzeczone miasta także prawo korzystania z kredytu w zakładach, wymienionych w art. 13, na warunkach ulgowych powyżej podanych.

Art. 22. W skrypcie dłużnym musi dłużnik (właściciel domu) przyjąć zobowiązanie ustanowienia czynszów po ukończeniu budowy w ten sposób, by dochód od własnych kapitałów, włożonych w nieruchomość, nie przekraczał 2% ponad stopę procentową, pobieraną przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową od weksli. Obowiązek ten dłużnika ma być odpowiednio zabezpieczony.

Ponadto dłużnik winien zezwolić na hipoteczny wpis tej treści, cż przez czas trwania stosunku pożyczkowego nie wolno właścicielowi nieruchomości obciążyć ani pozbywać realności bez zgody wierzyciela.

Z ważnych powodów mogą być dozwolone wyjątki od postanowień niniejszego artykułu.

Art. 23. Wynikający z różnicy pobieranych i opłacanych procentów niedobór, który będą miały powyższe miasta i instytucje, wydające obligacje mieszkaniowe, z doliczeniem 1% na administrację, pokrywa Skarb Państwa w 80%, a odnośne interesowane gminy w 20%.

W tym samym stosunku odpowiada gmina za niedobór finansowy, któryby powstał dla Państwa wskutek poręki Państwa za opłatę procentów i kapitału, unormowanej w niniejszej ustawie.

Art. 24. Celem umożliwienia instytucjom, w art. 13 wymienionym, wypłaty pożyczek w pełnej kwocie, dalej celem umożliwienia im obniżenia procentów w sposób wyżej podany do 3%, względnie 2% rocznie dla współdzielni mieszkaniowych i gmin, dalej celem umożliwienia rzeczonym instytucjom udzielenia zaliczek gotówkowych w tych wypadkach, w których nie mogą być udzielone pożyczki w obligacjach, czy to z powodu przejściowej niemożności zabezpieczenia, czy to z powodu trudności w umieszczeniu obligacji, wreszcie w celu umożliwienia rzeczonym instytucjom wypłaty kuponów od obligacji, tudzież wypłaty gotówki za obligacje, Skarb Państwa będzie udzielał tymże instytucjom odpowiednich zaliczek, które będą perjodycznie ustalane. Zaliczki będą bezprocentowe.

Art. 25. Rządowi służy prawo zastąpienia gwarancji i zobowiązań, przewidzianych niniejszą ustawą, przez wypłatę kwoty 20 miljardów marek polskich do rąk instytucji, w art. 13 p. a) i b) wymienionych, na cele ustawą przewidziane.

Art. 26. Wszelkie ulgi dla nowych budowli przewiduje osobna ustawa z dnia 22 września 1922 roku

o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786).

Art. 27. Dobudowy i nadbudowy, wykończenie rozpoczętych, a niezamieszkanych domów oraz przebudowy, o ile stwarzają nowe lokale mieszkalne, traktuje się w zrozumieniu niniejszej ustawy na równi z budową nowych domów.

Art. 28. Dłużnicy, biorący pożyczkę na cele mieszkaniowe wedle przepisów niniejszej ustawy, wolni są od odpowiedzialności osobistej za dotyczący dług, a odpowiedzialność ich ogranicza się do hipoteki realności, na której dług zostaje zabezpieczony.

Art. 29. Ustawa niniejsza nie narusza postanowień szczególnych ustaw, które upoważniają Państwo, gminę lub inne instytucje do żądania wywłaszczenia na pewne specjalne cele, jak na cele kolejowe, budowli wojskowych, wodnych, regulacji ulic i t. p.

Przepisy ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 70, poz. 462) nie odnoszą się do gruntów, położonych w obrębie miast, których ogólny obszar nie przekracza 23 ha.

Art. 30. Rada Ministrów może na wniosek zarządu miasta, oparty na uchwale rady miejskiej, rozszerzyć granice administracyjne miasta w obrębie jego sfery interesów, określonej w myśl przepisów o wykonaniu reformy rolnej.

Art. 31. Postanowienia niniejszej ustawy nie naruszają swobody dobrowolnego prawnoprywatnego obrotu ziemią i dobrowolnej parcelacji gruntów w obrębie miast i nie mogą naruszać istniejących planów regulacyjnych.

Do nieruchomości ziemskich, położonych w obrębie miast, których ogólny obszar nie przekracza 23 ha włącznie, rozporządzenie tymczasowe Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r. normujące przenoszenia własności nieruchomości ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428), jak również austrjacki patent cesarski z r. 1915 i rozporządzenie komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej — nie mają zastosowania.

Zezwolenie na parcelacyjny podział wszelkich nieruchomości udzielone nie będzie, jeżeli projekt parcelacyjny nie jest uzgodniony z planem, regulacyjnym miasta lub jeżeli obciążające nieruchomość serwituty nie są prawomocnie zlikwidowane.

Art. 32. Wszelkie pisma, dokumenty, wpisy hipoteczne i czynności prawne, na podstawie niniejszej ustawy dokonane, oraz obligacje mieszkaniowe, tudzież obligacje komunalne, wymienione w art. 13, wolne są od należytości, stempli i podatku od kapitału i rent. Niemniej lombard tych obligacji w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, jak również akty pierwszego przeniesienia własności, wolne są od wszelkich opłat i należytości stemplowych.

Art. 33. Ustawa niniejsza gaśnie z upływem 10 roku od dnia jej ogłoszenia, o ile wcześniej jej moc obowiązująca nie będzie w drodze ustawodawczej przedłużona.

Jednakże na podstawie tej ustawy nabyte prawa i zaciągnięte zobowiązania pozostają w mocy, jak również prawa gminy, objęte art. 18 i 19, o ile ich wykonanie jest potrzebne na pokrycie zaciągniętych przez gminę z mocy tej ustawy zobowiązań.

Art. 34. Nadzór stały nad działalnością gminy w zakresie tej ustawy należy do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 35. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 36. Ustawa niniejsza otrzymuje moc obowiązującą z chwilą jej ogłoszenia.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *J. Nowak.*

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

Minister Robót Publicznych:

(—) *Łopuszański.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *A. Kamieński.*

(Dz. U. R. P. Nr. 89, z d. 20. X. 1922 r., poz. 811).

451.

OGŁOSZENIA URZĘDÓW SKARBOWYCH

w sprawie podatku przemysłowego.

1.

OGŁOSZENIE.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Włocławku w myśl art. 3 ustawy o podatku przemysłowym z dnia 17 grudnia 1920 podaje do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze podatku procentowego za rok 1921 od zysku przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zostały rozesłane za pośrednictwem Magistratów i Urzędów gminnych powiatów Włocławskiego i Nieszawskiego w dniu 20 października r. b.

Termin płacenia powyższego podatku do Kasy Skarbowej oraz wnoszenia reklamacji przeciw wymiarowi podatku ubiega z dniem 30 listopada 1922 r.

Zaznacza się przytem, że w myśl art. 113 powołanej wyżej ustawy nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji.

W oclawek dn. 20 października 1922 .

Naczelnik Urzędu:
M. Azurowski.

2.

OGŁOSZENIE

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym w Wołkowysku na zasadzie art. 111 Ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 1922 r. poz. 140) podaje się do wiadomości, że w dniu dzisiejszym zostały rozesłane za pośrednictwem Magistratów i Urzędów gminnych nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysku za rok podatkowy 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do publicznego składania sprawozdań, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych. Reklamacje przeciw podstawom wymiarowym można wnosić do dnia 28 listopoda 1922 roku.

W tym samym terminie podatek jak również i grzywny muszą być całkowicie wpłacone do miejscowej Kasy Skarbowej.

Wołkowysk, dnia 28 października 1922 r

Przewodniczący Komisji:
W. Mikulski.

3.

OGŁOSZENIE

o dniu rozesłania nakazów płatniczych na procentowy podatek od zysku od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

Przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (Inspektoracie skarbowym, Administracji Podatków) w Kole podaje na zasadzie art. 111 ustawy o państw. podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1922 poz. 140) do publicznej wiadomości, że dnia 15 października 1922 roku rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków, względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 112 wyżej powołanej ustawy tudzież paragr. 37 rozp. Ministra Skarbu z dn. 30 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 z roku 1922 poz. 151), wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (Inspektoracie Skarbowym, Administracji Podatków), w terminie najpóźniej do dnia 15 listopada 1922 roku.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 118 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w oznaczonym wyżej terminie.

Podatek nie zapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę.

Koło, dnia 11 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji Miejscowej
do spraw podatku przemysłowego.

4.

OGŁOSZENIE.

o dniu rozesłania nakazów płatniczych na procentowy podatek od zysku od przedsięborstw nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

Przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (Inspektoracie skarbowym, Administracji Podatków) w Kole podaje na zasadzie art. 111 ustawy o państw. podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1922 poz. 140) do publicznej wiadomości że dnia 25 września 1922 roku rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1921 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć prremysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków, względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 112 wyżej powołanej ustawy tudzież paragr. 37 rozp. Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 z roku 1922 poz. 151), wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (Inspektoracie Skarbowym, Administracji Podatków), w terminie najpóźniej do dnia 25 października 1922 roku.

W tym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 118 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w oznaczonym wyżej terminie.

Podatek nie zapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę.

M. Koło, dnia 20 września 1922 r

Przewodniczący Komisji Miejscowej
do spraw podatku przemysłowego.

5.

OGŁOSZENIE.

Przewodniczący Komisji Miejscowej dla spraw podatku przemysłowego na okręg Starogard, podaje na zasadzie art. 111 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, że nakazy płatnicze na procentowy podatek od zysków na rok 1922, od przedsiębiorstw nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych rozesłane zostały w dniu 24 października 1922.

Reklamacje przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku wnosić należy do powołanej Komisji w Starogardzie — w terminie do jednego miesiąca.

W tym samym terminie należy wpłacić wymierzone kwoty podatku.

Przewodniczący Komisji:
m. p. Tyniecki.

6.

OBWIESZCZENIE.

Na zasadzie art. 111 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 (poz. 140) podaje się do wiadomości, że nakazy płatnicze podatku procentowego od zysków przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych nieobowiązanych do publicznego składania sprawozdań i osobistych zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych na rok 1921 i 1922-gi rozesłane zostały płatnikom przez Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w Łowiczu w dniu 26 października 1922 roku.

Termin wniesienia podatku do Kasy Skarbowej w Łowiczu oraz składania reklamacji upływa z dniem 25 listopada 1922 r.

Łowicz, dn. 26 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji Miejscowej w Łowiczu
K. Sobolewski.

7.

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie art. 111 ustawy o państwowym podatku przemysłowym D. U. R. P. Nr. 17 poz. 140 z r. 1922, przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w Rawie Mazowieckiej podaje do publicznej wiadomości, że dnia 30 października 1922 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na lata 1921 i 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobkom jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art. 112 wyżej powołanej ustawy tudzież § 37 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 30 stycznia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 150 z r. 1922, wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w Rawie Mazowieckiej w terminie najpóźniej do dnia 30 listopada 1922 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 118 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w wyznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Uwaga: Płatnicy wyżej wspomnianego podatku podlegają również podatkowi od obrotu na rzecz miast. Reklamacje i skargi przeciwko ustalonym sumom winny być wnoszone tym samym trybem jak i reklamacje i skargi na wymiar procentowego podatku od zysku.

Rawa-Mazowiecka, dnia 30 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji
Kierownik Urzędu Skarbowego
(—) Wiktor Boge.

8.

OBWIESZCZENIE.

Na zasadzie art. 111 ustawy o podatku przemysłowym (Dz. Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 9/1922 r.) podaje się do publicznej wiadomości, że dnia 25 października 1922 r. rozesłano nakazy płatnicze na wymierzony podatek procentowy od zysku na rok 1921 i 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Wymierzone kwoty podatku należy wpłacić do Kasy Skarbowej w Mławie w następujących terminach: za rok 1921 do dnia 30 listopada 1922 r., a za rok 1922 do dnia 30 grudnia 1922 r.

Reklamacje przeciw wymiarowi tegoż podatku można wnieść do miejscowej komisji przy Urzędzie Skarbowym w Mławie w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 listopada r. b., wniesienie jednak reklamacji nie wstrzymuje obowiązku zapłaty podatku w powyższych terminach.

Zauważa się przytem, że nieotrzymanie lub spóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie upoważnia do wniesienia reklamacji po wyznaczonym terminie.

Niezależnie od powyższego, ogłasza się, że płatnicy tego podatku prowadzący przedsiębiorstwa w m. Mławie podlegają również podatkowi od obrotu na rzecz miasta i że reklamacje i skargi przeciwko ustaleniu sumy obrotu, winny być wnoszone tym samym trybem, jak i reklamacje i skargi na wymiar procentowego podatku od zysku.

Mława, dnia 25 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji
Naczelnik Urzędu Skarbowego: St. Siciński.

9.

OBWIESZCZENIE.

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w Siedlcach podaje na zasadzie art. 111 Ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. Ust. Rz. P. Nr 17 z r. 1922, poz. 140) do publicznej wiadomości, że dnia 30 października 1922 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku na rok 1921 i 1922 od przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych za pośrednictwem policji państwowej w Siedlcach i Urzędów gminnych.

Reklamacja przeciwko ustalonym sumom zysków, wzgl. zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, należy wnieść do wskazanej wyżej komisji w terminie do dnia 30 listopada 1922 r. Reklamacje wniesione po tym terminie uwzględnione nie będą. Wniesienie jednak reklamacji nie wstrzymuje obowiązku zapłaty podatku w powyższych terminach.

Nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji.

Podatek nie zapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę.

Siedlce, dnia 30 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji Miejscowej
do spraw podatku przemysłowego: (—) *R. Ługowski.*

10.

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie art. 111 Ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. Nr 17 z r. 1922 p. 140) podaje się do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku za r. 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych rozesłano 20 października 1922.

Reklamacje przeciw ustaleniu zysku względnie zarobku i wymierzonej kwocie podatku mogą płatnicy wnosić do komisji miejscowej dla spraw podatku przemysłowego przy Inspektoracie skarbowym w Kolbuszowej w terminie do dnia 20 listopada 1922.

Kolbuszowa (Małopolska) 20 października 1922.

Przewodniczący Komisji Miejscowej
do spraw podatku przemysłowego
(—) *Kiełbiński.*

11.

OGŁOSZENIE.

o dniu rozesłania nakazów płatniczych na procentowy podatek od zysku od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

Przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych we Włodawie podaje na zasadzie art. 111 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z roku 1922 poz. 140) do publicznej wiadomości, że dnia 30 października 1922 roku rozesłane będą nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku za rok 1921 i 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych

Przeciw ustalonym sumom zysków, względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy na podstawie postanowienia art 112 wyżej powołanej ustawy tudzież paragr. 37 rozp. Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 18 z r. 1922 poz. 151) wnosić reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat skarbowych w terminie najpóźniej do dn. 30 listopada 1922 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla, w myśl art. 118 powołanej ustawy, obowiązku uiszczenia podatku w oznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie, będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę.

Włodawa, dnia 27 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji Miejscowej
do spraw podatku przemysłowego
(—) *Artur Czermak m. p. L. S.*

12.

OBWIESZCZENIE.

Na zasadzie art. 111 ustawy o podatku przemysłowym z dn. 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2/22 poz. 7) podaję do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysku przedsiębiorstw nieobowiązanych do publicznego składania sprawozdań, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych za lata wymiarowe 1921 i 1922 zostały rozesłane w dniu 20 października r. b. za pośrednictwem Magistratów i Urzędów gminnych.

Przeciw ustalonym sumom zysków i kwotom podatku mogą płatnicy wnosić reklamacje do Komisji Miejscowej do spraw podatku przemysłowego najpóźniej do dnia 20 listopada 1922 r. Nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłożenia terminu do zaniesienia reklamacji.

We wskazanym wyżej terminie t. j. do dnia 20 listopada 1922 r. wpłacić należy wymierzone kwoty podatku. Wniesienie reklamacji nie wstrzymuje terminu płatności podatku. Niezapłacony w terminie podatek będzie ściągnięty w drodze przymusowej z doliczeniem ustawowych kar i procentów zwłoki.

Na zasadzie ustawy z dn. 17/XII—1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 2/22, za podstawę do wymiaru podatku od obrotu na rzecz miast służą symy obrotów ustalone do wymiaru podatku procentowego. Reklamacje i skargi przeciwko ustaleniu sumy obrotu winny być wnoszone tym samym trybem, jak i reklamacje i skargi na wymiar procentowego podatku od zysku.

Pułtusk, dnia 20 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji:
F. Czaplicki.

13.

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie art. 111 Ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17/922 poz. 140) Przewodniczący miejscowej Komisji dla spraw tegoż podatku przy Urzędzie Skarbowym P. i O. S. w Białej-Podlaskiej podaje do wiadomości interesowanych, iż w dniu 20 października 1922 r. rozesłano nakazy płatnicze procentowego podatku od zysku za lata 1921 i 1922.

Przeciw ustalonym kwotom zysków względnie zarobków, jak niemniej podatku można wnosić reklamacje do

wspomnianej Komisji na zasadzie art. 112 powołanej Ustawy, § 37 rozp. M. S. z dn. 30/I 1922 roku (Dz. U. R. P. N. 18/922 poz. 151) w terminie do dnia 20 listopada r. b.

W tym samym terminie należy uiścić podatek procentowy gdyż wniesione reklamacje nie odraczają płatności tegoż.

Przewodniczący Komisji Miejscowej
do spraw podatku przemysłowego.

14.

OBWIESZCZENIE.

Na zasadzie art. 111 Ustawy Przemysłowej (Dz. Ust. Nr. 2, poz. 7/22 r.) podaje się do publicznej wiadomości że dnia 14 października 1922 r. rozesłano nakazy płatnicze podatku procentowego od zysku za lata 1921 i 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobkom jak również wymierzonym kwotom podatku mogą płatnicy na podstawie art. 112 wyżej powołanej ustawy tudzież paragrafu 202 Rozp. Ministra Skarbu z dnia 4 lutego 1922 r. (Dzien. Ust. Nr. 2 poz. 7/1922 r.), wnosić reklamacje do Komisji Miejscowej do Spraw Podatku Przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym Podatków i Opłat Skarbowych w terminie najpóźniej do 15/XI.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku procentowego od zysku gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 122 powołanej ustawy obowiązku uiszczenia podatku w oznaczonym wyżej terminie.

Podatek niezapłacony w tym terminie będzie przymusowo ściągnięty z doliczeniem odsetek za zwłokę i nadzwyczajnych kar w myśl ustawy z dnia 7 czerwca 1921 r.

Uwaga: Płatnicy podatku od zysku podlegają również podatkowi od obrotu na rzecz miast i że reklamacje i skargi przeciwko ustaleniu sumy obrotu winny być wniesione tym samym trybem jak reklamacje i skargi na wymiar procentowego podatku od zysku.

Kutno, dn. 15 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji:
Jaworski.

15.

OGŁOSZENIE.

Inspektorat Skarbowy w Sarnach podaje do wiadomości płatników podatku procentowo-przemysłowego od zysku za lata 1921 i 1922 dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań oraz osobistych zajęć przemysłowych i wolnych zajęć zawodowych, że nakazy płatnicze na powyższy podatek, zostały rozesłane dla doręczenia w dniu 20 października r. b. za pośrednictwem Magistratów i Urzędów Gminnych.

Termin płatności podatku i termin składania reklamacji upływa w 30 dni od daty doręczenia nakazu.

Sarny. A. Popiel
Przewodniczący Komisji.

16.

OGŁOSZENIE.

Przewodniczący Komisji do spraw podatku przemysłowego na powiat Wysoko-Mazowiecki w myśl art. 111 ust. z dn. 17 grudnia 1921 r. o Państwowym podatku przemysłowym podaje do wiadomości właścicieli przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych pow. Wys. Mazowieckiego oraz osób samodzielnie wykonywujących wolne zajęcia zawodowe, że nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysków i zarobków za 1921 i 1922 r. zostały rozesłane płatnikom za pośrednictwem instytucji samorządowych dnia 1 października 1922 r. Przeciw ustalonym sumom zysków względnie zarobków jak również wymierzonym kwotom podatku mogą płatnicy wnieść reklamacje do Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego najpóźniej do 1 listopada 1922 r.

Wysokie-Mazowieckie 1 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji:
w. z. Zygmunt Nowak.

17.

OGŁOSZENIE.

Na mocy art. 111 Ustawy o państwowym podatku przemysłowym Przewodniczący Komisji do podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym podatków i opłat Skarbowych na powiat Suwalski podaje do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysku za lata 1921 i 1922 zostały w dniu dzisiejszym rozesłane.

Reklamacje przeciw ustalonym sumom zysku i wymiarowi tego podatku można wnosić do miejscowej Komisji przy Urzędzie Skarbowym w terminie najpóźniej do 20 listopada 1922 r.

W tym samym terminie mają być zapłacone wymierzone kwoty podatku, gdyż wniesienie reklamacji nie uchyla w myśl art. 118 Ustawy obowiązku uiszczenia podatku. Nieotrzymanie lub opóźnienie o doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminów do wniesienia reklamacji jak również do uiszczenia podatku.

Suwałki, 20 października 1922 r.

Przewodniczący Komisji do spraw
podatku przemysłowego.

18.

OGŁOSZENIE.

Przewodniczący Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego przy Urzędzie Skarbowym w Płońsku, zgodnie z art. 111 ustawy z dn. 24 marca 1922 r., podaje do wiadomości osób zainteresowanych, że nakazy płatnicze na podatek procentowy od zysku za lata podatkowe 1921—1922 zostały w dniu dzisiejszym rozesłane dla doręczenia płatnikom.

Podatek należy wpłacić za rok 1921 do dnia 16 listopada 1922 r., a za rok 1922 do dnia 16 grudnia 1922 r. reklamacje zaś przeciw wymiarowi można wnosić na ręce miejscowej Komisji, do dn. 16 listopada.

Jednocześnie zaznacza się, że płatnicy powyższego podatku podlegają również podatkowi obrotowemu na rzecz miasta i że reklamacje winny być wnoszone tym samym trybem.

M. Płońsk, dn. 16 października 1922 r.

19.

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie art 25 Ustawy z dnia 6 lipca 1920 r (Dz. U. R. P. Nr. 66, p. 437), oraz par. 34 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego M. Sk. z dnia 10 grudnia 1920 r. (Dz. U. Nr. 1/921, poz. 1) Urząd Skarbowy podaje do publicznej wiadomości, że nakazy płatnicze na procentowy podatek od zysku na rok podatkowy 1921 i 1922 od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania publicznych sprawozdań, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zostały rozesłane w dniu 20 października 1922 i że na zasadzie par. 34 przepisów wykonawczych do art. 30 Ust. z 6 lipca termin do wnoszenia reklamacji do miejscowej Komisji w Lublinie i do wpłaty wymierzonych kwot podatku w Kasie Skarbowej w Lublinie wyznaczono na dzień 20 listopada 1922 r.

Przewodniczący Miejscowej Komisji
do Spraw Podatku Przemysłowego.

Podatek spadkowy i od darowizn.

452

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 września 1922 roku

w przedmiocie jednolitego tekstu przepisów ustawowych o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 1. Na podstawie art. 52 ustawy z dn. 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299), oraz na

skutek ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263) ogłaszam tekst jednolity przepisów ustawowych o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (załączniki 1, 2 i 3 do niniejszego rozporządzenia).

§ 2. Jeśli spadkodawca zmarł w okresie od dnia 1 stycznia 1916 r. do dnia 30 czerwca 1921 r. (włącznie), a wymiaru podatku spadkowego nie dokonano do dnia 9 maja 1922 r. (włącznie), to należy zastosować „Przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn", ogłoszone rozporządzeniem z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 300) — o ile § 4 niniejszego rozporządzenia nie postanawia inaczej, oraz z tą zmianą, że art. 23 i 26 mają być stosowane w brzmieniu, podanem w załączniku 1 do niniejszego rozporządzenia (art. 51 ustawy z dnia 29 maja 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299 i art. 9 ustawy z dnia 31 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263).

Jeśli zaś spadkodawca zmarł w czasie od dnia 1 lipca 1921 r„ a wymiaru podatku spadkowego nie dokonano do dnia 9 maja 1922 r. (włącznie), to należy zastosować przepisy zawarte w załącznikach 1, 2 i 3 do niniejszego rozporządzenia — o ile § 4 nie postanawia inaczej (art. 8 ustawy z dnia 31 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263).

§ 3. Do aktów darowizny, zdziałanych w okresie od dnia 7 lipca 1920 r. do dnia 9 maja 1922 r. (włącznie), należy stosować „Przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn", ogłoszone rozporządzeniem z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 300) — o ile § 4 niniejszego rozporządzenia nie postanawia inaczej oraz z tą zmianą, że art. 23 ma być stosowany w brzmieniu podanem w załączniku 1 do niniejszego rozporządzenia (art. 51 ustawy z dnia 29 maja 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299 i art. 9 ustawy z dnia 31 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263).

Do aktów darowizny, zdziałanych w czasie od dnia 10 maja 1922 r. należy stosować przepisy, zawarte w załącznikach 1, 2 i 3 do niniejszego rozporządzenia (art. 11 ustawy z dnia 31 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263).

§ 4. Art. 32 „Przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn" należy stosować według tekstu ogłoszonego rozporządzeniem z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 300), o ile czyny karygodne, przewidziane w powołanym artykule, popełnione w okresie od dnia 7 lipca 1920 r. do dnia 9 maja 1922 r. (włącznie) — a według tekstu, ogłoszonego rozporządzeniem niniejszem, o ile takie czyny karygodne popełniono w czasie od dnia 10 maja 1922 r. (art. 51 ustawy z dnia 29 maja 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299; obwieszczenie w Nr. 55 Dz. U. R. P. z 1920 r., poz. 345, art. 8 i 11 ustawy z dn. 31 marca 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 263).

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. z d. 20/X. 1922 r. Nr. 88, poz. 796).

Załącznik 1
do rozp. Min. Skarbu z d. 15 IX 1921 r, poz. 452.

PRZEPISY

o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

Art. 1.

Opodatkowaniu w myśl niniejszych przepisów podlega nabycie majątku w drodze spadku, legatu lub darowizny.

Art. 2.

Wymiarowi podatku od darowizn nie podlegają:

a) zapomogi, udzielone przez Państwo lub związek samorządny na cele użyteczności publicznej,

b) tantjemy, gratyfikacje i t. p. wynagrodzenia, które pracodawca przyznaje swemu pracownikowi, o ile przedmiotem tego rodzaju darowizny nie jest nieruchomość.

Art. 3.

Za podstawę wymiaru przyjmuje się czystą wartość nabytego majątku według stanu w dniu otwarcia spadku lub zdziałania aktu darowizny.

Wartość czystą oblicza się przez potrącenie długów i ciężarów od wartości ogólnej.

Art. 4.

Prawa, co do których zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze istnieją, lub czy są wykonalne, wlicza się do podstawy wymiaru według ich przypuszczalnej wartości.

Art. 5.

Wartość świadczeń powtarzających się ustala się w sposób następujący:

a) W razie ustanowienia ich na wieczne czasy za podstawę wymiaru służy iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 25.

b) Jeżeli zobowiązanie do takich świadczeń ma trwać do terminu, oznaczonego kalendarzowo, podstawę wymiaru stanowi wartość skapitalizowana według załączonej tablicy.

c) Gdy zobowiązanie ustanowiono na czas nieoznaczony, jednak nieograniczony do czasu życia jednej lub więcej osób, to za podstawę wymiaru przyjmuje się iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 12½.

d) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie c) oznaczono kalendarzowo termin, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, oblicza się podstawę wymiaru za czas do tego terminu w sposób podany w ustępie b), za czas dalszy w sposób podany w ustępie c) nigdy jednak w sumie wyższej, niż podana w ustępie a).

e) Gdy trwanie zobowiązania ograniczone jest do czasu życia jednej osoby, za podstawę wymiaru

służy wartość skapitalizowana, obliczona według wieku osoby, z której śmiercią zobowiązanie gaśnie.

Wartość ta równa się przy wieku:

	lat 15 lub mniej		18-krotnej	
wyżej	„ 15 do 25 lat		17	„
„	„ 25 „ 35 „		16	„
„	„ 35 „ 45 „		14	„
„	„ 45 „ 55 „		12	„
„	„ 55 „ 65 „		8½	„
„	„ 65 „ 75 „		5	„
„	„ 75 „ 80 „		3	„
„	„ 80		2	„

rocznej wartości.

f) Gdy trwanie zobowiązania zależy od życia dwu lub więcej osób, to wartość skapitalizowaną oblicza się według wieku osoby najstarszej lub najmłodszej stosownie do tego, czy zobowiązanie ma zgasnąć z chwilą zgonu osoby, która umrze pierwsza lub z chwilą śmierci osoby, która umrze ostatnia.

Przepisy powyższe dotyczą również obliczenia wartości użytkowania.

Roczną wartość użytkowania przyjmuje się w sumie, wynoszącej 4% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba że niewątpliwą jest wartość wyższa lub niższa.

Art. 6.

Jeżeli co do rzeczy, oddanych na skład, służy dwu lub więcej osobom solidarnie prawo rozporządzania, to w razie śmierci jednej z nich zachodzi celem wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, iż te rzeczy należały do osoby zmarłej.

Jeżeli umówiono się, że prawo rozporządzania ma nie ten, na czyje imię rzeczy złożono, lecz wyłącznie inna osoba, natenczas w razie śmierci tej innej osoby zachodzi w zakresie wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, że należały w całości do niej.

Powyższe postanowienia stosują się również do przedmiotów, znajdujących się w skrzynkach depozytowych (safes), tudzież w razie oddania na skład pieniędzy z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej sumy lub wogóle w razie złożenia rzeczy zamiennych z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej ilości rzeczy tego samego rodzaju.

Postępowanie co do przeprowadzenia przeciw dowodu ustalone będzie rozporządzeniem.

Art. 7.

Podatnik winien udowodnić istnienie i wysokość długów i ciężarów (art. 3), których potrącenia żąda.

Do długów i ciężarów zalicza się również koszty ostatniej choroby spadkodawcy o ile ich nie pokryto za jego życia z jego majątku, oraz koszty pogrzebu i nagrobka.

Celem obliczenia czystej wartości przedmiotu, poddanego użytkowaniu, nie potrąca się wartości użytkowania.

Art. 8.

Podatek nie należy się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 500,000 mk., o ile majątek przechodzi na małżonka lub zstępnego, a 100,000 mk., o ile majątek przechodzi na inną osobę.

Również nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowem spadkodawcy lub darującego, a przechodzące na małżonka lub krewnego w linji prostej, jeżeli wartość ich nie przewyższa 500.000 mk.

Art. 9.

Stopę podatku oznacza się według załączonej taryfy.

Celem obliczenia podatku należy od czystej wartości otrzymanego majątku potrącić sumę równającą się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości. Od reszty wymierza się podatek według stopnia wartości, pod który podpada cała czysta wartość otrzymanego majątku, od sumy potrąconej zaś ten podatek, który przypada według stopnia wartości bezpośrednio poprzedzającego.

Art. 10.

Jeżeli majątek przechodzi na dwie lub więcej osób, to oblicza się podatek co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej.

Art. 11.

Artykułu 8 oraz pozycji 1 taryfy, o ile dotyczą małżonka, nie stosuje się jeżeli w chwili otwarcia spadku lub zdziałania darowizny małżeństwo było rozwiązane lub małżonkowie byli rozłączeni co do stołu i łoża.

Art. 12.

Pokrewieństwo lub powinowactwo, określone w taryfie, uznaje się także wówczas, gdy wynikło ze związków nieślubnych.

Dziecko nieślubne, przysposobione przez swojego ojca lub swoją matkę, należy do osób, wymienionych w taryfie pod poz. 1.

Art. 13.

O ile majątek, który fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny otrzymały na podstawie rozporządzenia ostatniej woli darowizny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania, Minister Skarbu zezwoli na wniosek podatnika, by wymiar nastąpił podług stopy wskazanej w poz. 5 taryfy, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zastosowanie stopy, wskazanej w pozycji 5 taryfy, także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny ma siedzibę zagranicą, a zachodzą warunki podane w powołanej pozycji 5 lub w części pierwszej niniejszego artykułu.

Art. 14.

Jeżeli ten sam darujący z tym samym obdarowanym zawarli dwie lub więcej umów, podlegają-

cych podatkowi od darowizn, natenczas podatek od każdej z tych umów wymierza się według stopy jednolitej odpowiadającej sumie podstaw wymiaru, obliczonych co do każdej umowy z osobna.

Powyższy przepis stosuje się odpowiednio jeżeli ktoś nabył majątek w sposób uzasadniający wymiar podatku spadkowego, a nadto zawarł ze spadkodawcą jedną lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn.

Art. 15.

Notarjusz, spisując akt umowy, podlegający wymiarowi podatku od darowizn, ma zapytać strony, czy i o ile zachodzą okoliczności, uzasadniające zastosowanie art. 14 i odpowiedź stron podać w akcie.

Art. 16.

Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem marki, winna być zaokrąglona w górę do pełnej marki.

Art. 17.

Do zapłacenia podatku obowiązana jest osoba, która nabywa majątek w sposób podany w art. 1.

Art. 18.

Gdy pewien przedmiot przypadł niepodzielnie (w częściach idealnych) dwu lub więcej nabywcom, to każdy z nich prócz podatku, przypadającego nań w myśl art. 17, obowiązany jest solidarnie z wspólnabywcami do zapłacenia podatków, które przypadają na nich z powodu nabycia tego przedmiotu; łączna kwota, której władza skarbowa może żądać od jednego z wspólnabywców, nie może jednak wynosić więcej, niż czysta wartość majątku przezeń nabytego.

Art. 19.

Nadto może władza skarbowa żądać uiszczenia podatku:

a) od dłużnika zapisu, o ile chodzi o podatek od legatu;

b) od darującego;

c) od notarjusza albo urzędnika publicznego (państwowego lub samorządowego), o ile nie dopełnił obowiązku, ustanowionego dla notarjuszów albo urzędów lub urzędników publicznych w przepisach ninicjszych lub w przepisach wykonawczych, wydanych na ich podstawie;

d) od osoby, którą uznano winną przestępstwa, przewidzianego w art. 31, o ile chodzi o kwotę, służącą za podstawę obliczenia grzywny, jeśli w myśl innych przepisów osoba ta nie jest obowiązana do zapłacenia kwoty wyższej.

Art. 20.

Osobom wymienionym w art. 18 i 19 służy prawo regresu przeciw obowiązanym w myśl art. 17, a to: wymienionym w art. 18 według zasady, podanej w art. 1213 i 1214 kodeksu cywilnego Napoleona, wymienionym w art. 19 według zasady podanej w art. 1216 tegoż kodeksu. Powstanie prawa regresu powoduje przejście przy należytości połączonych z wierzytelnością Skarbu Państwa (art. 1692 powołanego kodeksu).

Dłużnik zapisu może legatarjuszowi potrącić podatek przy wydaniu zapisanego majątku.

Art. 21.

Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi, są wolne od podatku spadkowego oraz od podatku od darowizn.

Art. 22.

Urzędy stanu cywilnego są obowiązane przysyłać władzy skarbowej wyciągi z każdego aktu zejścia.

Urzędy gminne (wiejskie i miejskie) obowiązane są na żądanie władzy skarbowej udzielać wiadomości o stosunkach majątkowych osób zmarłych oraz o spadkobiercach.

Osoby obowiązane do uiszczenia podatku, jak również wykonawca testamentowy, kurator spadku wakującego, dłużnicy spadkodawcy oraz osoby, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych, potrzebnych dla wymiaru podatku. Jeżeli obowiązany do dostarczenia danych jest małoletnim nieusamowolnionym lub bezwłasnowolnym, to obowiązku powyższego winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Szczegółowe przepisy w przedmiotach, objętych niniejszym artykułem, wydane będą rozporządzeniem.

Art. 23.

Szacunek majątku, od którego należy się podatek spadkowy, lub podatek od darowizn, ma być podany w sumie, wyrażającej wartość sprzedażną. Jeżeli suma podana, zdaniem władzy skarbowej, nie odpowiada wartości sprzedażnej, to władza skarbowa ma wezwać podatnika do odpowiedniego podwyższenia podanej wartości, wyznaczając mu termin najmniej 2 tygodniowy do odpowiedzi. O ileby podatnik nie odpowiedział, lub jeżeliby ponownie jego oświadczenie pozostawiało wątpliwość co do trafności szacunku, władza skarbowa ustali wartość sprzedażną na podstawie opinji znawców, zaprzysiężonych przez sąd. Jeżeli wartość, w ten sposób ustalona, przewyższa wartość, podaną przez podatnika, więcej, niż o trzecią część, to koszty tego ustalenia wartości poniesie podatnik.

Gdzie niema stale ustanowionych i zaprzysiężonych znawców sądowych dla odnośnego zakresu wiadomości, lub gdy liczba ich nie wystarcza, sąd na żądanie władzy skarbowej ustanowi stałych znawców i odbierze od nich przysięgę. Właściwość sądów w tych wypadkach oraz sposób ustanawiania, zaprzysięgania i wynagradzania znawców określi rozporządzenie.

Art. 24.

Władza skarbowa wymierza podatek spadkowy i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy.

Podatek spadkowy należy zapłacić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego.

Kwoty, nieuiszczone w terminie, ściągnięte będą w drodze przymusowej, według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Odwołanie (art. 29) nie odracza płatności.

Art. 25.

W razie niespłacenia podatku w przepisanym terminie pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie od zaległości za czas od upływu terminu płatności do uiszczenia: przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Celem obliczenia odsetek za zwłokę, należy zaległość podatku, składającą się z całych marek i z fenigów, zaokrąglić do najbliższej kwoty, obejmującej całe marki, a to: w górę, gdy chodzi o 50 fenigów lub więcej, w dół zaś, gdy fenigów jest mniej, niż 50.

Art. 26.

Na wniosek podatnika zezwoli władza skarbowa — w razie potrzeby za odpowiedniem zabezpieczeniem na odroczenie płatności podatku lub jego części, albo na uiszczenie ratami najpóźniej w ciągu lat pięciu, jeżeli stwierdzi, że niezwłoczna zapłata byłaby dla podatnika ze względu na jego stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa. Władza skarbowa cofnie lub ograniczy ulgi, udzielone z powyższego powodu, w razie odpowiedniej zmiany w stosunkach gospodarczych płatnika. Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności, lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w stosunku ½% miesięcznie płatne z dołu (odsetki za odroczenie); przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą odsetki za zwłokę, przewidziane w art. 25 od całej sumy, nieuiszczonej w terminie.

O ile chodzi o opodatkowanie majątku spadkowego, przechodzącego na zstępnych małoletnich lub na wdowę po spadkodawcy, władza skarbowa zbada z urzędu przed wysłaniem nakazu płatniczego — po uprzedniem zasięgnięciu na żądanie płatnika opinji zaprzysiężonych znawców (art. 23), czy zachodzi warunek określony w zdaniu pierwszem niniejszego artykułu, a w razie istnienia tego warunku zezwoli w nakazie płatniczym na odroczenie płatności podatku lub na uiszczenie ratami.

Art. 27.

Przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem podatku spadkowego nie może nastąpić bez zezwolenia władzy skarbowej ani przepisanie majątku spadkowego w księdze hipotecznej, ani uiszczenie długu przez dłużnika spadkodawcy, ani wydanie przedmiotów spadkowych, przechowywanych przez osoby trzecie. Dotyczy to również wydania przedmiotów, wymienionych w art. 6, oraz wypłaty sum ubezpieczenia, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy.

Kto świadomie, wbrew temu przepisowi uiszcza dług lub wydaje przedmioty wyżej wymienione, odpowiada za podatek, o ile on się należy od wierzytelności, umorzonej przez uiszczenie lub od wydanych przedmiotów.

O ile z treści sporządzić się mającego aktu notarjalnego lub dokumentu, co do którego notarjusz ma uwierzytelnić własnoręczność podpisu, wynika przejście majątku wskutek śmierci, może notarjusz sporządzić akt lub uwierzytelnić własnoręczność podpisu tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

Art. 28.

Od darowizny, zdziałanej w formie aktu notarjalnego, uiścić należy podatek gotówką do rąk notarjusza, który pobrane sumy wnosi do kasy państwowej.

Sporządzenie aktu notarjalnego przed uiszczeniem podatku dopuszczalne jest tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

W razie uchybienia powyższym przepisom, w szczególności w razie pobrania podatku w kwocie niższej, niż się należy, wymierza podatek władza skarbowa przez nakaz płatniczy (art. 24). Nadto notarjusz ulega grzywnie, przewidzianej w art. 32.

Art. 29.

Od nakazu płatniczego (art. 24 i 28) oraz od orzeczenia, którem nałożono grzywnę (art. 32) można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Jeżeli tytułem podatku od darowizny (art. 28) uiszczono do rąk notarjusza więcej, niż się należy, władza skarbowa zarządzi zwrot nadpłaty w razie wniesienia prośby o zwrot w ciągu lat trzech od uiszczenia. Jeżeli władza skarbowa dowiedziała się w tymże czasie w jakikolwiek inny sposób o nadpłacie, to zarządzi zwrot z urzędu.

Art. 30.

Prawo do wymierzenia podatku ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym prawo to powstało. Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymierzenia podatku, o ile o nich podatnika urzędowo uwiadomiono.

Art. 31.

Kto oświadcza świadomie nieprawdę, celem udaremnienia opodatkowania spadku lub darowizny, lub spowodowania wymiaru w kwocie niższej, niż należy się według ustawy, staje się winnym występku i ulega w drodze sądowej grzywnie nie przewyższającej dziesięciokrotnej wysokości, kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono. W razie okoliczności, szczególnie obciążających, może być wymierzona prócz grzywny kara więzienia do sześciu miesięcy.

Grzywna nie może przenosić przypadającego winnemu majątku, będącego podstawą wymiaru.

Pozbawienie wolności, zastępujące grzywnę w razie niemożności jej ściągnięcia, nie może przewyższać sześciu miesięcy.

Art. 32.

Winni innego rodzaju naruszeń — przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn — w szcze-

gólności niedopełnienia w wyznaczonym terminie obowiązku dostarczenia danych, potrzebnych celem dokonania wymiaru — podlegają grzywnie do wysokości 500.000 marek polskich. Grzywnę tę wymierza władza skarbowa.

Art. 33.

Odpowiedzialność z art. 32 ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym nastąpiło naruszenie ustawy. Prawo żądania grzywny już nałożonej przedawnia się z upływem lat pięciu od dnia, w którym orzeczenie karne stało się prawomocnem.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia grzywny, o ile o nich winnego urzędownie zawiadomiono. Od dnia przerwy przedawnienie biegnie na nowo; w razie odroczenia płatności rozpoczyna się bieg przedawnienia z dniem, do którego zapłatę odroczono.

Art. 34.

Minister Skarbu ustali właściwość władz skarbowych, do przedsiębrania czynności urzędowych w myśl przepisów niniejszych i przepisów wykonawczych wydanych na ich podstawie.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami zarządzi, czy i jak urzędy publiczne (państwowe i samorządowe), w szczególności też notarjusze, mają w inny jeszcze sposób, niż określono w przepisach niniejszych, współdziałać z władzami skarbowemi, celem opodatkowania spadków i darowizn.

Art. 35.

Majątek, znajdujący się w kraju, wlicza się do podstawy wymiaru w całości, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego, lub miał zamieszkanie w kraju.

Jeżeli był cudzoziemcem i zamieszkiwał zagranicą, to znajdujący się w kraju majątek nieruchomy podlega opodatkowaniu bezwzględnie, ruchomy zaś o tyle, o ile nabywca jest obywatelem Państwa Polskiego, lub ma zamieszkanie w kraju.

Art. 36.

Wartość majątku nieruchomego i ruchomego, znajdującego się zagranicą, wlicza się do podstawy wymiaru, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego.

Jeżeli był cudzoziemcem, to majątek, znajdujący się zagranicą nie podlega opodatkowaniu.

Art. 37.

Wierzytelność poczytuje się za znajdującą się w kraju, jeżeli wierzyciel ma w kraju zamieszkanie.

Postanowienia art. 35 i 36, dotyczące nieruchomości, stosują się również do praw, wynikających z ciężarów rzeczowych (z zobowiązania przemysłowca górniczego go wynagrodzenia właściciela gruntu za użytkowanie wnętrza i t. p.).

Art. 38.

Przy ustaleniu czystej wartości spadku lub majątku darowanego, zalicza się do ciężarów w przypadkach określonych w art. 35 i 36 podatek zapłacony obcemu państwu.

Art. 39.

Jeżeli w przypadkach określonych w art. 35—37, należą do spadku lub majątku darowanego zarówno przedmioty, podlegające opodatkowaniu, jakoteż takie, których się nie wlicza do podstawy wymiaru, to celem ustalenia czystej wartości — o ile podatnik, lub władza skarbowa nie udowodnili, że długi i ciężary w całości lub w części obciążają tylko przedmioty pierwsze lub tylko drugie — potrąca się taką część długów i ciężarów, jaka odpowiada stosunkowi ogólnej wartości przedmiotów, należących do podstawy wymiaru, do ogólnej wartości wszystkich przedmiotów nabytych.

Art. 40.

Gdy majątek, podlegający opodatkowaniu, znajduje się w dwu lub więcej dzielnicach, to wymierzenie podatku nastąpi w tej dzielnicy, w której spadkodawca zamieszkiwał, lub w której zdziałano akt darowizny. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał lub akt darowizny zdziałano poza dzielnicami, w których znajduje się majątek, podlegający opodatkowaniu, to Minister Skarbu postanowi, w której dzielnicy nastąpić ma opodatkowanie.

W wypadkach powyższych ustalenie, które przedmioty podlegają opodatkowaniu, oraz obliczenie podstawy wymiaru mają być dokonane dla każdego przedmiotu według przepisów, obowiązujących w danej dzielnicy. Co do terminu płatności oraz środków prawnych, stosuja się przepisy, obowiązujące w dzielnicy, w której podatek wymierzono.

Art. 41.

Ustęp 1 art. 51 Ros. Zbioru Ustaw o opłatach, jak również art. 280 tegoż Zbioru nie stosują się do darowizn.

Art. 42.

Wykonanie niniejszych przepisów należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Załącznik 2 do rozp. Min. Skarbu z dn. 15. IX 1922 r. (do art. 5) poz. 452.

T A B L I C A

wskazująca skapitalizowaną wartość świadczenia, którego wartość roczna równa się 1 marce polskiej.

Ilość lat	Wartość skapitalizowana Mk.	fen.	Ilość lat	Wartość skapitalizowana Mk.	fen.	Ilość lat	Wartość skapitalizowana Mk.	fen.
1	1	0,0	29	17	66,3	57	23	22,0
2	1	96,2	30	17	98,4	58	23	32,7
3	2	88,6	31	18	29,0	59	23	43,0
4	3	77,5	32	18	58,9	60	23	52,8
5	4	63,0	33	18	87,4	61	23	62,4
6	5	45,1	34	19	14,8	62	23	71,5
7	6	24,2	35	19	41,1	63	23	80,3
8	7	00,2	36	19	66,5	64	23	88,7
9	7	73,3	37	19	90,8	65	23	96,9
10	8	43,5	38	20	14,3	66	24	04,7
11	9	11,1	39	20	36,8	67	24	12,2
12	9	76,0	40	20	58,5	68	24	19,4
13	10	38,5	41	20	79,3	69	24	26,4
14	10	98,6	42	20	99,3	70	24	33,0
15	11	56,3	43	21	18,6	71	24	39,5
16	12	11,8	44	21	37,1	72	24	45,6
17	12	65,2	45	21	54,9	73	24	51,6
18	13	16,6	46	21	72,0	74	24	57,3
19	13	65,9	47	21	88,5	75	24	62,8
20	14	13,4	48	22	04,3	76	24	68,0
21	14	59,0	49	22	19,5	77	24	73,1
22	15	02,9	50	22	34,2	78	24	78,0
23	15	45,1	51	22	48,2	79	24	82,7
24	15	85,7	52	22	61,8	80	24	87,2
25	16	24,7	53	22	74,8	81	24	91,5
26	16	62,2	54	22	87,3	82	24	95,7
27	16	98,3	55	22	99,3	83	24	99,7
28	17	33,0	56	23	10,9	84 i wyżej	25	00,0

Załącznik 3 do rozp. Min. Skarbu z dn. 15. IX 1922 (do art. 9) poz. 452.

TARYFA OPODATKOWANIA SPADKÓW I DAROWIZN.

Pozycja	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego	Czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich: do 100 tys.	ponad 100 t. do 300 tys.	ponad 300 t. do 500 tys.	ponad 500 t. do 1 mil.	ponad 1 m. do 2 mil.	ponad 2 m. do 4 mil	ponad 4 m do 8 mil.	ponad 8 m. do 15 mil.	ponad 15 m. do 25 mil.	ponad 25 m. do 40 mil.	ponad 40 m. do 60 mil.	ponad 60 m. do 80 mil.	ponad 80 m. do 100 mil	ponad 100 m.
		Podatek wymierza się według niżej podanej stopy procentowej:													
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n
1	Małżonek. Zstępny	—	—	—	2	3	4	5	6	8	10	12	14	17	20
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa . .	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25	25*
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasierb	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36	36*
4	Krewni do 4 stopnia wyżej niewymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne)	—	7	9	11	14	17	20	24	28	32	36	40	45	45*
5	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w Państwie Polskiem—co do majątku, otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne, nauki lub nauczania .	—	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
6	Inni	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60	60*

*) Od majątku, którego czysta wartość przewyższa 100 mil. marek, a który otrzymuje podatnik, wymieniony pod poz. 2, 3, 4 lub 6, wymierza się podatek jednolicie według stawki, wymienionej pod lit. „n".

Opłaty stemplowe.

453.

USTAWA

z dnia 26 września 1922 r.

w przedmiocie ustalania wartości celem wymiaru opłat stemplowych.

Art. 1. Za podstawę do wymiaru opłaty stemplowej (należytości) od umowy sprzedaży służy zasadniczo umówiona cena sprzedaży z doliczeniem wartości przyjętych przez kupującego świadczeń ubocznych.

Jednak w razie ustalenia, że suma, obliczona w sposób powyższy, jest niższa od rzeczywistej wartości, odpowiadającej przedmiotowi sprzedaży w danem miejscu i czasie, władza skarbowa ma przyjąć za podstawę obliczenia opłaty stemplowej wartość rzeczywistą.

Art. 2. Jeśli zachodzi uzasadniona przyczyna do przypuszczenia, że cena sprzedaży z doliczeniem świadczeń ubocznych nie odpowiada wartości rzeczywistej przedmiotu sprzedaży, władza skarbowa celem ustalenia wartości (art. 1) ma wezwać podatnika do odpowiedniego podwyższenia szacunku, wyznaczając mu termin najmniej 2-tygodniowy do odpowiedzi.

O ile podatnik nie odpowiedział, lub szacunku odpowiednio nie podwyższył, władza skarbowa ustali wartość rzeczywistą na podstawie opinji znawców, zaprzysiężonych przez sąd. Koszty tego ustalenia wartości poniesie podatnik, jeśli wartość, w ten sposób ustalona, przewyższa więcej, niż o trzecią część wartość, podaną przez podatnika, lub, w braku oświadczenia z jego strony — sumę ceny sprzedaży wraz ze świadczeniami ubocznemi.

Gdzie niema stale ustanowionych i zaprzysiężonych znawców sądowych dla odnośnego zakresu wiadomości, lub gdy liczba ich nie wystarcza, sąd na żądanie władzy skarbowej ustanowi stałych znawców i odbierze od nich przysięgę. Właściwość sądów w tych przypadkach oraz sposób ustanawiania, zaprzysięgania i wynagradzania znawców określi rozporządzenie.

Art. 3. Postanowienia art. 2 będą stosowane odpowiednio do umów innego rodzaju, niż umowa sprzedaży, jeżeli według obowiązujących przepisów za podstawę wymiaru opłaty stemplowej (należytości) służyć ma wartość rzeczy, a w dokumencie, zawierającym umowę, bądź wcale nie podano tej wartości, bądź istnieją powody do mniemania, że wartość podana jest niższa od wartości rzeczywistej.

Art. 4. Prawo do ustalenia rzeczywistej wartości, przysługujące władzy skarbowej na mocy poprzednich artykułów, przedawnia się z upływem lat 5 od chwili dojścia umowy do wiadomości władzy skarbowej, o ile przepisy dzielnicowe nie stanowią inaczej.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

(Dz. Ust. R. P. z d. 20 października 1922 r., Nr. 89, poz. 807).

454.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 października 1922 roku

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw stemplowych pruskiej i niemieckiej.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepis § 1 austr. ustawy z dnia 18 czerwca 1901 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 74) w brzmieniu ustalonem w art. 11 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach bezpośrednich i stemplowych) na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498) rozciąga się na obszar województw: poznańskiego i pomorskiego.

§ 2. Taryfa stemplowa pruska (ogł. prusk. Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1909 r. — Zb. Ust. prusk. str. 539) ulega na skutek § 1 niniejszego rozporządzenia następującym zmianom:

a) w miejsce stawki w wysokości 1%, wymienionej w pozycji 8 („przewłaszczenia") (w ustępie 1 w punkcie 4 ustępu 4 i w ustępie 5) oraz w pozycji 32 („umowy kupna i zamiany") (w ustępach 1 i 9) wstępuje stawka w wysokości 6%,

b) jeśli w umowie o rentę lub rentę dożywotnią (poz. 36 pruskiej taryfy stemplowej) ustanowiono odpłatę w postaci oddania na własność nieruchomości, położonej na obszarze Rzeczypospolitej, lub jeśli odpłata polega na odstąpieniu praw zrównanych z nieruchomościami (poz. 32 ustęp 1-a pruskiej taryfy stemplowej) albo praw, wymienionych w ustępach 6 i 9 powołanej pozycji 32, i zarazem prawa te dotyczą nieruchomości, położonych na obszarze Rzeczypospolitej — to należy uiścić opłatę stemplową, wynoszącą 6% od wartości nieruchomości lub praw wyżej określonych.

Jeśli osoba, na rzecz której ustanawia się rentę, zobowiązuje się dać wzamian, prócz nieruchomości lub praw wyżej określonych, przedmioty majątkowe innego rodzaju, to oprócz wspomnianej wyżej opłaty w wysokości 6% należy uiścić 1% od tej części skapitalizowanej wartości renty, która przypada na te przedmioty według stosunku ich wartości do wartości całej odpłaty.

§ 3. Taryfa stemplowa niemiecka (w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. Dz. U. Rzeszy Niem. str. 799) ulega na skutek § 1 niniejszego rozporządzenia następującym zmianom:

a) w pozycji 1 A („kontrakty spółki") w miejsce stawki w wysokości $^{2}/_{3}$%, przewidzianej w ustępie d) pod liczbami 1, 3 i 4, wstępuje stawka w wysokości 6%,

b) w tejże pozycji 1 A w miejsce stawki w wysokości $^{2}/_{3}$%, przewidzianej w ustępie e) pod liczbą 2, o ile nie dotyczy przypadków, w których chodzi o prawa, określone w ustępie d) pod liczba 2 — (§ 6 punkt 2 rozporządzenia z dnia 14 lipca 1922 r. — Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 557), wstępuje stawka w wysokości 6%.

§ 4. Uchyla się pozycję 25 pruskiej taryfy stemplowej oraz §§ 84 do 96 i pozycję taryfową 11 ustawy stemplowej niemieckiej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 90 z d. 25. X. 1922 r., poz. 845).

Podatki konsumcyjne.

455.

USTAWA

z dnia 26 września 1922 roku

o zmianie ustawy z dnia 20 grudnia 1905 roku o pobieraniu na obszarze b. Galicji opłat szynkarskich (Dz. Ust. Kr. z r. 1906 Nr. 11) oraz ustawy z dnia 13 lutego 1903 roku o pobieraniu na tymże obszarze opłaty konsumcyjnej od piwa. (Dz. Ust. Kr. Nr. 24).

Art. 1. Począwszy od roku poborowego 1922 podwyższa się ustanowione w § 10 ustawy z dnia 20 grudnia 1905 r. (Dz. Ust. Kr. z r. 1906 Nr. 11) dla poboru opłaty szynkarskiej stawki do wysokości czterystakrotnej dla płynów wyskokowych oraz dla wina, pół wina, sztucznego wina, wina owocowego, miodu i napojów miodowych, zaś do wysokości stokrotnej dla piwa.

Ustanowione w art. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1905 r. (Dz. Ust. Kr. z r. 1906 Nr. 11), względnie dla miast Lwowa i Krakowa w § 1 ustawy z 13 lutego 1903 r. (Dz. Ust. Kr. Nr. 24), stawki dla poboru opłaty konsumcyjnej od piwa podwyższa się, począwszy od roku poborowego 1923, również do wysokości stokrotnej.

Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do podwyższania lub zniżania tych stawek drogą rozporządzenia stosownie do obniżenia lub podwyższenia się wartości waluty.

Art. 2. Uchyla się postanowienie art. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1905 r. (Dz. Ust. Kraj. z 1906 r. Nr. 11), że opłaty szynkarskie przynieść mają rocznie oznaczoną tamże sumę minimalną, oraz postanowienie § 11 tejże ustawy, że na wypadek, gdyby suma oznaczonych przez komisję szacunkową opłat szynkarskich nie dosięgała oznaczonej minimalnej kwoty, nastąpić ma podwyższenie oznaczonych przez komisję kwot.

Tak samo odpada przewidziane w art. 11 tejże ustawy odpowiednie zniżenie wymiaru opłaty konsumcyjnej od piwa na wypadek, gdyby dochód z tej opłaty osiągnął oznaczoną tamże kwotę maksymalną.

Art. 3. Przewidziane w § 20 ustawy z dnia 20 grudnia 1905 r. (Dz. Ust. Kraj. z 1906 r. Nr. 11) i w § 9 ustawy z 13 lutego 1903 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 24) grzywny podwyższa się pięćsetkrotnie.

Art. 4. Znosi się przewidziany w art. 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1905 r. (Dz. Ust. Kr. z 1906 roku Nr. 11) obowiązek przekazywania z dochodu, uzyskanego z opłat szynkarskich i konsumcyjnych od piwa, kwoty 2.250.000 koron na rzecz miast, którym przysługiwało na ich obszarze prawo propinacji.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *J. Nowak.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *A. Kamieński.*

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 90 z d. 25. X. 1922 r., poz. 831).

456.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 października 1922 r.

w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowania podatków od spożycia, zużycia, wzgl. produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) i ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r. w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 607) zarządza się, co następuje:

§ 1.

§ 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypo-

spolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 700) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustanowione w § 2 powołanej w załączniku niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wina musującego stopy podatkowe podnosi się dla wina musującego, wyszczególnionego w ustępie 1 lit. a) z 400 na 800 marek polskich, a dla wina musującego, wyszczególnionego w ustępie 1 lit. b) z 800 do 1600 mk.“

§ 2.

Postanowienia przejściowe.

Wino musujące, które z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajduje się poza fabryką wina musującego lub magazynem celnym, lub wolnym składem wina, podlega dodatkowemu opodatkowaniu w wysokości różnicy między dotychczasową a oznaczoną w § 1 stopą podatkową

Od dodatkowego opodatkowania wolne jest wino musujące, znajdujące się w posiadaniu gospodarstw domowych, które wina nie sprzedają, ani nie szynkują, jeśli łączny zapas wina musującego nie przekracza dwóch całych flaszek.

§ 3.

Kto w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiada zapas wina musującego, podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, jest obowiązany w przeciągu najbliższych trzech dni zgłosić organowi skarbowemu, wyznaczonemu w drodze rozporządzenia wykonawczego, ilość i wielkość flaszek, jakoteż gatunek wina musującego, dozwolić zbadanie zapasów, następnie uiścić dodatkowy podatek.

Bliższe postanowienia, co do tego zgłoszenia, dalej co do zbadania zapasów, użycia znaczków podatkowych, jakoteż terminu uiszczenia dodatkowego podatku wydane będą w drodze rozporządzenia wykonawczego.

§ 4.

Zaniechanie lub zaniedbanie przepisanego zgłoszenia dla dodatkowego opodatkowania wina musującego lub zgłoszenia ilości tegoż zmniejszonej więcej niż 5% ilości stwierdzonej urzędownie, podpadają pod przepisy karne § 16 — 19 ustawy niemieckiej o opodatkowaniu wina musującego z dnia 26-go lipca 1918 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 1064).

§ 5.

Od wina musującego, sprowadzonego na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z województwa śląskiego, jak długo w tej części nie będzie podniesiony podatek do normy ,ustalonej w § 1 niniejszego rozporządzenia, pobierać się będzie dodatkową opłatę w wysokości różnicy miedzy stopą podatkową, obowiązującą na obszarze województwa śląskiego, a stopą obowiązującą na obszarze reszty Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 6.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1922 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prezydent Ministrów:
(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z 31 października 1922 r., Nr. 92, poz. 849).

457.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 października 1922 r.

w sprawie podwyższenia podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie postanowienia art. 1 i 2 ustawy z 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) i art. 1 ustawy z 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 607) o uregulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 584) podatek spożywczy od cukru podwyższa się z dotychczasowej kwoty 20.000 mk. na 30.000 mk. od 100 kg. cukru wagi netto.

§ 2. Minister Skarbu uprawniony jest zwolnić w całości lub w części od podatku przewidzianego w § 1 rozporządzenia cukier wywożony za granice Rzeczypospolitej w stanie naturalnym lub w przetworach cukrowych.

§ 3. Wszelkie zapasy cukru znajdujące się poza magazynami z nieopodatkowanym cukrem w cukrowniach w ilości 100 kg. i wyżej podlegają zgłoszeniu celem dodatkowego opodatkowania w ciągu 5 dni wedle stanu w chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Nie zgłoszenie posiadanego zapasu cukru w całości lub w części w terminie oznaczonym w § 3 celem dodatkowego opodatkowania podpada ukaraniu wedle przepisów obowiązujących w poszczególnych dzielnicach o wywozie cukru z magazynów cukrowni bez dopełnienia przepisanych formalności i opłacenia przypadającego podatku spożywczego.

§ 5. Przeprowadzenie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyłączeniem obszaru Województwa Śląskiego.

Prezydent Ministrów:
(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 92 z d. 31. X. 1922 r., poz. 850).

458.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 października 1922 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248), której ważność przywrócono ustawą z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 607) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 610) otrzymuje brzmienie następujące:

Ustanowioną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 305) opłatę akcyzową od słodu, przerobionego na piwo, podwyższa się do kwoty 4.800 marek polskich od każdych 16,38 kg. (1 puda) wagi słodu, przeznaczonego do przeróbki na piwo.

Opłatę akcyzową, jaką mają uiszczać browary, przerabiające w ciągu roku nie więcej niż dwa tysiące pudów słodu, podwyższa się do kwoty 4.000 marek polskich od każdych 16,38 kg. (1 puda) wagi słodu.

§ 2. § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 610) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego otrzymuje brzmienie następujące:

Zapasy brzeczki piwnej oraz piwa, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą u wytwórców piwa, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu po 1.500 marek polskich od każdego hektolitra piwa.

Tę dodatkową opłatę, o ile ona dotyczy zapasów piwa lub brzeczki piwnej, wyprodukowanych i znajdujacych się w browarach, które przerabiają rocznie nie więcej, niż dwa tysiące pudów słodu, zmniejsza się do kwoty 1.350 marek polskich od każdego hektolitra.

§ 3. § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 610) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego, uchyla się, a § 4 tegoż rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

Ustanowioną w § 8 powołanego w § 1 rozporządzenia opłatę akcyzową od piwa, sprowadzonego do b. zaboru rosyjskiego z zagranicy podwyższa się do kwoty 8.000 marek polskich od każdych 100 litrów piwa.

§ 4. Postanowienia § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 610) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego, mają analogiczne zastosowania także przy opodatkowaniu piwa na podstawie niniejszego rozporządzenia na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

§ 5. § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 611) otrzymuje brzmienie następujące:

Ustanowioną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. dzielnicy austrjackiej (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 306) opłatę akcyzową od brzeczki piwnej, określoną od hektolitra tej brzeczki i od każdego stopnia ekstraktu, zależnie od rozmiarów rocznej produkcji browaru, podwyższa się, jak następuje:

a) dla browarów przerabiających do 10.000 hl. piwa do 460 marek polskich,

b) dla browarów przerabiających do 30.000 hl. piwa 470 marek polskich,

c) dla browarów przerabiających do 50.000 hl. piwa do 480 marek polskich,

d) dla browarów przerabiających do 70.000 hl. piwa do 490 marek polskich,

e) dla browarów przerabiających ponad 70.000 hl. piwa do 500 marek polskich.

§ 6. § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 611) otrzymuje brzmienie następujące:

Zapasy brzeczki piwnej oraz piwa, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą w browarach, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu, a mianowicie, pobraną będzie od zapasów brzeczki, względnie piwa, znajdującego się w browarach, dodatkowa opłata w wysokości różnicy między opłatą, uiszczoną już poprzednio, a przypadającą na podstawie postanowień § 1 niniejszego rozporządzenia (§ 5 niniejszego rozporządzenia).

§ 7. § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 611) otrzymuje brzmienie następujące:

Postanowienie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 306), dotyczące zwrotu opłat, pobranych od piwa, wywożonego za granicę, zmienia się o tyle, że:

1) wywożącym piwo zwraca się, bez względu na zawartość ekstraktu w pierwotnej brzeczce, z której to piwo wyrobiono, za każdy hektolitr piwa po 2.500 marek polskich;

2) wytwórcom piwa zwraca się za każdy stopień ekstraktu wywiezionego piwa po 480 marek polskich.

§ 8. Postanowienia § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 611) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego uchyla się, a § 5 tegoż rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

Od piwa, sprowadzonego za osobnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu do b. dzielnicy austrjackiej z zagranicy, pobiera się oprócz opłaty celnej dodatkową opłatę akcyzową od każdego hektolitra piwa i od każdego stopnia ekstraktu pierwotnej brzeczki zarodowej po 500 mk. polskich.

§ 9. Postanowienia § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 611) mają analogiczne zastosowanie także przy zastosowaniu opodatkowania piwa na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Ustęp pierwszy § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. o zmianie niemieckiej ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. o opodatko-

waniu piwa (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 612) otrzymuje brzmienie następujące:

Ustępy 1 i 2 § 3 powołanej w § 1 ustawy otrzymują brzmienie następujące:

Podatek od jednego hektolitra piwa słabego, sporządzonego z brzeczki podstawowej, zawierającej do 8% ekstraktu, wynosi przy produkcji rocznej od pierwszych 10.000 hektolitrów po 3.600 mk. pol., za dalsze 20.000 hektolitrów po 3.800 mk. pol., powyżej 30.000 hektolitrów po 4.000 mk. pol.

Powyższy podatek oblicza się od piwa pełnego o zawartości powyżej 8 — 13% ekstraktu brzeczki podstawowej o 62,5% wyżej, czyli przy produkcji:

1) do 10.000 hl. piwa po 5.850 mk. pol,

2) za dalsze 20.000 hl. piwa po 6.180 mk. pol.,

3) powyżej 30.000 hl. piwa po 6.500 mk. pol. za każdy hektolitr.

Od piwa mocnego o zawartości powyżej 13% ekstraktu brzeczki podstawowej dolicza się do stopy podatkowej unormowanej dla piwa pełnego, za każde dalsze 4% ekstraktu brzeczki podstawowej połowę stopy, ustanowionej dla piwa słabego.

Ustęp trzeci § 3 i § 5 ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 863) znosi się.

§ 11. § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 612) o zmianie niemieckiej ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. Rz. Niem. str. 863) otrzymuje brzmienie następujące:

Ustanowiony w ustępie drugim § 6 powstałej ustawy podatek od warek domowych podnosi się do kwoty 1.200 mk. od hektolitra.

§ 12. Na obszar byłych dzielnic austrjackiej i rosyjskiej rozciąga się moc obowiązującą postanowień § 15 wydanej dla b. dzielnicy pruskiej ustawy o opodatkowaniu piwa z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 863), wedle którego nie dopuszcza się do obrotu przypraw i wyciągów, służących do wyrobu piwa, z wyjątkiem barwnika piwnego, sporządzonego z cukru.

§ 13. Od piwa, sprowadzonego na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z Województwa Śląskiego — jak długo na jego obszarze nie będzie podniesiony podatek do normy, ustalonej w § 10 niniejszego rozporządzenia, pobierać się będzie dodatkową opłatę akcyzową w wysokości różnicy między stopą podatkową, obowiązującą na obszarze Województwa Śląskiego, a stopą, obowiązującą na obszarze reszty Rzeczypospolitej.

§ 14. Piwo znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ilościach większych, jak 25 litrów w posiadaniu przedsiębiorców, trudniących się sprzedażą piwa, zakładów i związków, zajmujących się rozdziałem piwa dla swoich członków lub w transporcie, podlega dodatkowemu opodatkowaniu. Wymienieni posiadacze obowiązani są zgłosić we właściwym urzędzie skarbowym taki zapas piwa w dniach trzech od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Piwo, znajdujące się w transporcie, ma zgłosić odbiorca w dniach trzech po odebraniu. Dodatkowy podatek wynosi 1.900 marek od hektolitra.

§ 15. Osoby, winne zaniechania lub zaniedbania zgłoszenia, przepisanego art. 2, 6 i 12 niniejszego rozporządzenia, lub zgłoszenia ilości piwa, zmniejszonej więcej, niż o 10% ilości stwierdzonej urzędownie, będą odpowiadały za defraudacje podatkowe, stosownie do przepisów skarbowo-karnych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach (art. 1102 ros. ust. akc. — § 42 i dalsze niem. ust. o opodatkowaniu piwa — § 25 ces. austr. rozporz. o opodatkowaniu piwa).

§ 16. Ustanowione w §§ 27 — 29 ces. rozporządzenia z dnia 17 lipca 1899 r. austr. Dz. U. P. Nr. 120—I o opodatkowaniu piwa w b. dzielnicy austrjackiej, tudzież w oddziale I działu I części V rosyjskiej ustawy akcyzowej z r. 1901 (Tom V ros. zbioru praw według wydania z r. 1901 i dalszego ciągu z r. 1912) i w §§ 42, 46, 47, 48, 49 i 50 niem. ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. Rz. Niem. str. 863) kwoty kar pieniężnych i grzywien porządkowych wymierzać należy w wysokości 10 do 20-krotnej umniejszonej lub na umniejszenie narażonej kwoty podatku, względnie grzywny porządkowej, ustalonej w odnośnych przepisach podatkowych.

§ 17. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej Województwa Śląskiego z dniem 1 listopada 1922 r. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą sprzeczne z niem przepisy o opodatkowaniu piwa.

Prezydent Ministrów:
(—) ***Juljan Nowak.***
Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) ***W. Makowski.***
(Dz. U. R. P. z dn. 31/X 1922 r. Nr. 92, poz. 851).

459.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 października 1922 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. o podwyższeniu podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Na mocy § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 850) o podwyższeniu podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej zarządza się, co następuje:

§ 1. Dodatkowemu podatkowi spożywczemu w kwocie 10.000 mk. ((dziesięć tysięcy marek) od 100 kg. podlega wszelki cukier buraczany, względnie trzcinowy w stanie naturalnym, jak i przerobiony na t. zw. przetwory cukrowe, t. j. cukierki, karmelki, czekoladę, miód sztuczny, marmeladę, likiery.

§ 2. Zawartość cukru w przetworach cukrowych ze względu na dodatkowy podatek spożywczy przyjmuje się:

a) w miodzie sztucznym na 70%;

b) w cukierkach nienadziewanych i karmelkach na 60%;

c) w marmeladzie, czekoladzie i cukierkach nadziewanych na 40%;

d) w likierach na 25% wagi netto przetworów.

§ 3. Kto zatem posiada w chwili ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z 11 października 1922 r. zapas cukru wynoszący 100 kg. lub więcej, przechowany poza magazynami fabryk cukru, obowiązany jest zgłosić go w ciągu 5 dni po dniu ogłoszenia wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r.:

a) na obszarze b. zaboru austrjackiego w najbliższym oddziele kontroli skarbowej;

b) na obszarze b. zaboru rosyjskiego u inspektora kontroli skarbowej, wreszcie

c) na obszarze b. zaboru pruskiego w kontroli skarbowej, w sposób podany w § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Zgłoszeniu i dodatkowemu opodatkowaniu podlega cały posiadany zapas cukru (§ 1), a nie tylko nadwyżka ponad 100 kg.

§ 5. Przesyłki cukru (§ 1) znajdujące się w chwili ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w transporcie ma odbiorca w ciągu 5 dni po nadejściu do miejsca przeznaczenia zgłosić celem dodatkowego opodatkowania kontroli skarbowej wymienionej w § 3.

§ 6. Zgłoszenie należy wnosić w trzech równobrzmiących egzemplarzach podając w niem:

a) wagę (netto) cukru podlegającego podatkowi w kilogramach;

b) gatunek zgłoszonego cukru, t. j. czy to cukier w stanie naturalnym, czy też w przetworach cukrowych i w jakich;

c) dokładne miejsce przechowania zgłoszonego cukru;

d) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza cukru.

§ 7. Kontrola skarbowa przyjmuje wniesione zgłoszenie, wciąga je do założonego na ten cel zapisku, oblicza przypadający dodatkowy podatek od zgłoszonego zapasu, wypisuje na wszystkich trzech egzemplarzach numer bieżący zapisku, dzień i miesiąc zgłoszenia zapasu cukru, kwotę przypadającego dodatkowego podatku spożywczego, wreszcie kasę skarbową, w której tenże podatek ma być wpłacony, poczem zwraca 1 egzemplarz zgłaszającemu zapas, drugi egzemplarz przesyła właściwemu urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych (inspektoratowi skarbowemu), a trzeci przedkłada w drodze służbowej przełożonej izbie skarbowej po uwidocznieniu na nim dokładnej daty zapłacenia podatku z podaniem numeru kwitu.

§ 8. Kontrola skarbowa przyjmująca zgłoszenie ma prawo sprawdzić na miejscu, czy szczegóły podane w oznajmieniu zgodne są z prawdą.

§ 9. Przypadający od zapasów dodatkowy podatek spożywczy ma być wpłacony do właściwej kasy skarbowej w ciągu 8-miu dni od dnia ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r.

Niezapłacony w powyższym terminie dodatkowy podatek spożywczy od cukru należy ściągnąć w drodze przymusowej w sposób przepisany dla podatków bezpośrednich i to wraz z kosztami i odsetkami zwłoki obliczonemi o 1% miesięcznie od dnia zapłaty.

§ 10. Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (inspektoraty skarbowe) uprawnione są do odroczenia na przeciąg jednego miesiąca zapłaty dodatkowego podatku spożywczego od zgłoszonych zapasów cukru w razie okoliczności wyjątkowo na uwzględnienie zasługujących w tym wypadku jednak zapasy cukru muszą być wzięte pod zamknięcie urzędowe, aż do chwili zapłacenia podatku.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(—) *Jastrzębski.*

Minister Skarbu:

(Dz. U. R. P. Nr. 92 z d. 31. X. 1922 r., poz. 864).

460.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 października 1922 roku

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 października 1922 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 października 1922 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U .R. P. Nr. 92, poz. 849) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dodatkowy podatek.

§ 14 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 listopada 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 711) w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 roku w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 700) otrzymuje następujące brzmienie:

1) wino musujące, znajdujące się w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2-go października 1922 r. (a więc dnia 1 listopada 1922 r.) poza wytwórnią wina musującego lub składu celnego, podlega dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym w ustępie 4;

2) do win musujących podlegających dodatkowemu podatkowi należą wszystkie wina, wina owocowe (wina z owoców i jagód), napoje, zawierające wino lub wino owocowe, o zawartości alkoholu ponad 1% objętości, z których przy otworzeniu flaszki uchodzi burząc się kwas węglowy;

3) uwolnione od dodatkowego opodatkowania jest wino musujące, znajdujące się w posiadaniu gospodarstw domowych, które wina musującego ani nie sprzedają, ani nie szynkują, jeśli łączny zapas w całych flaszkach lub na całe flaszki przerachowany wynosi nie więcej, jak 2 (dwie) sztuki — większe zapasy należy poddać w całości dodatkowemu opodatkowaniu;

4) dodatkowy podatek wynosi: a) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych (cała flaszka) 800 marek polskich, jeśli jednak udowodniono, że wino musujące jest sporządzone z wina owocowego 400 marek polskich; b) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności 230 do 425 centymetrów kubicznych (pół flaszki) 400 marek polskich, a od takiej samej flaszki wina musującego owocowego 200 marek polskich; c) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności do 230 centymetrów kubicznych (ćwierć flaszki) 200 marek polskich, a od takiej samej flaszki wina musującego owocowego 100 marek polskich.

Przy flaszkach, których pojemność jest większa jak 850 centymetrów kubicznych, liczy się za każde dalsze chociażby tylko zaczęte 230 centymetrów kubicznych pojemności po jednej czwartej stopy podatkowej za całą flaszkę;

5) wszystkie naczynia, zawierające wino musujące, są uważane za flaszki.

§ 2.

Zgłoszenie zapasów.

Ustęp 1 § 15 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 711), wydanego w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 700) otrzymuje następujące brzmienie:

1) Kto posiada w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 października 1922 r. (w dniu 1 listopada 1922 r.) zapas wina musującego podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, jest obowiązany zgłosić pisemnie według załączonego wzoru (załącznik 4) w 3 egzemplarzach temuż oddziałowi kontroli skarbowej względnie urzędowi skarbowemu, w którego okręgu znajduje się zapas podlegający zgłoszeniu, najpóźniej do dnia 3 listopada 1922 r. włącznie ilość i wielkość flaszek, gatunek wina musującego (wina musującego z winogron, albo z owoców), tudzież miejscowość i ubikacje przechowania.

§ 3.

Postanowienia ustępu 2, 3 i 4 § 15, §§ 16 i 17 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 711), wydanego w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 700) mają zastosowanie również przy przeprowadzeniu dodatkowego opodatkowania wina musującego, zarządzonego na wstępie powołanem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 października 1922 r.

§ 4.

Ustęp drugi punktu 1 § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 711), wydanego w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej otrzymuje brzmienie następujące:

„Odsetki ustanawia się w wysokości 1 marki miesięcznie za każde zaczęte 100 marek i oblicza się za czas od 1 dnia, w którym zapadły podatek pokredytowano, aż do dnia, w którym termin odroczenia się kończy lub — przy wcześniejszej zapłacie,— w którym zapłata następuje.

Podatek pokredytowany winien być zabezpieczony w analogiczny sposób, jak podatek od spirytusu.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1922 r.

Minister Skarbu:

(—) ***Jastrzębski.***

(Dz. Ust. R. P. z dn. 1 listopada 1922 r., Nr. 93, poz. 868).

461.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 października 1922 r.,

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 851) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 336), wydanego celem wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 305) mają zastosowanie na tym obszarze również przy wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa.

§ 2. Postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 337), wydanego celem wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 306) mają analogiczne zastosowanie na tym obszarze również przy wykonywaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa, z tą tylko zmianą, że zwrot podatku od piwa w wypadkach przewidzianych w § 1 tego rozporządzenia wykonawczego wynosi 2.500 mk. za hektolitr piwa wzgl. 480 mk. za stopień hektolitrowy ekstraktu.

§ 3. Przedsiębiorstwa trudniące się sprzedażą piwa (hurtownicy i detaliczni sprzedawcy), tudzież zakłady i związki zajmujące się rozdziałem piwa dla swoich członków, wreszcie osoby, przechowujące piwo należące do powyższych przedsiębiorstw, zakładów, względnie związków, obowiązane są zgłosić w ciągu 3 dni, t. j. do dnia 3 listopada 1922 włącznie, zapasy w ilości przekraczającej 25 litrów piwa, pozostające w ich posiadaniu w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11 października 1922, r. t. j. w dniu 1 listopada 1922 celem dodatkowego opodatkowania, podając przytem miejsce swego zamieszkania, względnie miejsce przechowania piwa. Zapas piwa przekraczający 25 litrów ulega dodatkowemu opodatkowaniu w całości, t. j. bez potrącenia rzeczonych ilości (25 litrów). Dodatkowy podatek wynosi 1.900 marek od hektolitra piwa.

Jeżeli zapas piwa znajduje się w dniu 1 listopada 1922 w transporcie, obowiązek zgłoszenia ciąży na odbiorcy, a bieg trzechdniowego terminu rozpoczyna się dlań w dniu następnym po dniu, w którym zapas piwa odebrano. Kontroli skarbowej przysługuje prawo sprawdzenia na miejscu, czy zgłoszone zapasy piwa są zgodne z rzeczywistością.

§ 4. Zgłoszenie wnosi się w trzech egzemplarzach, a to:

a) w b. dzielnicy rosyjskiej do właściwego Urzędu Akcyz i Monopolów, względnie poza siedzibą tych urzędów do właściwego inspektora kontroli skarbowej,

b) w b. dzielnicy austrjackiej do właściwego Oddziału kontroli skarbowej,

c) w b. dzielnicy pruskiej do właściwego urzędu skarbowego.

Jeden egzemplarz zgłoszenia zwraca się posiadaczowi zapasu piwa po zaopatrzeniu potwierdzeniem odbioru ze wskazaniem kasy skarbowej, w której dodatkowy podatek ma być uiszczony, drugi egzemplarz przesyła się kasie skarbowej, a trzeci przedstawia się władzy skarbowej II instancji po uwidocznieniu na nim przypadającej dopłaty.

§ 5. Wpłacone kwoty zarachowują kasy skarbowe, jako dodatkowy podatek od piwa.

§ 6. Podatek od piwa może być w wyjątkowych wypadkach pokredytowany najwyżej na 3 miesiące pod warunkami przepisanemi dla kredytowania podatku od spirytusu.

§ 7. Przewidziany w § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 11 października 1922 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 851) zakaz obrotu przypraw i wyciągów służących do wyrobu piwa z wyjątkiem barwnika sporządzonego z cukru rozciąga się na takie przyprawy, które wedle ich oznaczenia, sposobu użycia, względnie podaży przeznaczone są do sporządzania piwa. Jako podpadające pod ten zakaz przyprawy i wyciągi uważać należy mieszaniny z ekstraktów cukrowych połączonych z barwnikami, ekstraktami słodowemi, piwem i innemi materjałami, tudzież ekstrakty słodowe z wyjątkiem specjalnych ekstraktów słodowych przeznaczonych wyłącznie dla celów leczniczych, a sporządzanych na zasadzie pozwoleń Ministerstwa Skarbu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 93 z d. 1 listopada 1922 r., poz. 869).

462.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

Stosowane dotychczas środki do skażania spirytusu nie dają zupełnej rękojmi, iż spirytus skażony nie może być z powrotem odkażony, nadto środki te są przeważnie drogie i znakomicie zwiększają cenę spirytusu skażonego. Skutkiem tego obrót spirytusem skażonym musiano w dobrze zrozumianym interesie Skarbu Państwa poddać różnym ograniczeniom, które utrudniają w wysokim stopniu użycie spirytusu skażonego do różnych celów. Zniesienie tych ograniczeń będzie możliwem pod warunkiem, iż do skażania spirytusu zastosowany będzie środek, wykluczający użycie takiego spirytusu, jako trunku.

Wynalezienie takiego środka przyczyni się w wysokim stopniu do zwiększenia zużycia spirytusu skażonego na różne cele, a tem samem do rozwoju przemysłu technicznego.

W tym celu Ministerstwo Skarbu rozpisuje niniejszem konkurs na wynalezienie środków do skażenia spirytusu, któreby były możliwie tanie i dawały gwarancję, że odkażenie spirytusu do celów wewnętrznych nie będzie się opłacało.

Tytułem nagrody za najlepszy, zupełnie pewny i tani środek skażający przyznaną będzie nagroda w kwocie 5.000.000. - (pięć miljonów) marek polskich.

Warunki konkursu są następujące:

§ 1. Środki skażające powinny tylko w nieznacznym stopniu zmieniać właściwości spirytusu, który i w stanie skażonym powinien być zdatnym do celów technicznych.

§ 2. W skład środków skażających nie powinny wchodzić pierwiastki, dające związki rozgryzające lub żrące, np. siarka, fosfór, arszenik.

§ 3. Środki skażające nie powinny zawierać związków, które przy spalaniu i wyparowywaniu spirytusu dają organiczne lub mineralne pozostałości, mogące psuć knoty lub metalowe części silników.

§ 4. Środki skażające powinny czynić spirytus zupełnie niezdatnym do wewnętrznego użycia, nadając mu wstrętny smak.

§ 5. Spirytus skażony temi środkami przy użyciu nie powinien dawać duszącego zapachu, ponieważ w takim razie zastosowanie go do celów domowych, tudzież drobnego i fabrycznego przemysłu okazałoby się niedogodne i szkodliwe.

§ 6. Środki skażające powinny być silne, żeby można zastosować je w niewielkich ilościach i o tyle tanie, żeby koszt skażenia spirytusu stanowił nieznaczną część jego ceny sprzedażnej (bez akcyzy).

§ 7. Stwierdzenie w spirytusie za pomocą odpowiednich aparatów zawartości nawet śladów środków skażających nie powinno przedstawiać poważniejszych trudności praktycznych.

§ 8. Odkażenie spirytusu powinno być bardzo trudne i tak kosztowne, by nie mogło się opłacać.

§ 9. Dokładne opisy zaproponowanych środków skażających wraz z odpowiedniemi próbkami w ilości niezbędnej do skażenia 200 litrów spirytusu powinny być składane w terminie do 1 stycznia 1924 r. w kancelarji Departamentu Akcyz i Monopolów Państwowych, Rymarska Nr. 5 w Warszawie.

Nazwiska i adresy uczestników konkursu powinny być podane w zapieczętowanych kopertach, zaopatrzonych odpowiedniem godłem.

Nadesłane próbki będą zbadane w laboratorjum Warszawskiej politechniki i Państwowego Instytutu badania środków spożywczych, a rezultaty konkursu po rozpatrzeniu przez powołaną w tym celu komisję będą ogłoszone w prasie.

Nagroda przyznana za najlepszy, odpowiadający powyższym wymogom, środek skażający będzie wypłaconą w przeciągu 15 dni po rozstrzygnięciu konkursu.

(„Monitor Polski“ Nr. 238—1922 r.).

Monopol tytoniowy.

463.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 października 1922 r.

o zmianie cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych oraz o ściągnięciu dodatowej opłaty monopolowej od zapasów tychże wyrobów, jakoteż w sprawie nowego ustalenia wysokości zysku monopolowego i rabatu dla sprzedawców.

Na mocy ustawy z dnia 1-go czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1-go listopada 1922 r. ustanawia się następujący cennik detalicznej sprze-

daży wyrobów tytoniowych, wyprodukowanych w rządowych fabrykach tytoniu:

I. Cygara.

Havana	Mk. 350	za 1 sztukę
Belweder	„ 280	„ „ „
Wawel	„ 250	„ „ „
Britanica	„ 220	„ „ „
Trabuco	„ 180	„ „ „
Kuba	„ 150	„ „ „
Portorico	„ 120	„ „ „
Mieszane zagraniczne	„ 100	„ „ „
Cygarillos	„ 80	„ „ „

II. Papierosy.

Sfinks	Mk. 60	za 1 sztukę
Dames	„ 55	„ „ „
Kedyw (i Kalif)	„ 55	„ „ „
Egipskie	„ 50	„ „ „
Klub	„ 35	„ „ „
Sejmowe	„ 35	„ „ „
Prezydent	„ 30	„ „ „
Damskie	„ 30	„ „ „
Farys	„ 25	„ „ „
Emir	„ 25	„ „ „
Pogoń	„ 30	„ „ „
Sport	„ 30	„ „ „
Warszawskie	„ 30	„ „ „
Syrena	„ 20	„ „ „
Wisła	„ 20	„ „ „
Wanda	„ 15	„ „ „

III. Tytonie do papierosów.

Kir	Mk. 60.000	za 1 kilogram
Ksanti	„ 50.000	„ „ „
Najprzedn. Sułtański	„ 40.000	„ „ „
„ Macedoński	„ 35.000	„ „ „
„ Turecki	„ 30.000	„ „ „
Przedni Turecki	„ 25.000	„ „ „
Średni Turecki	„ 20.000	„ „ „
Kresowy	„ 16.000	„ „ „

IV. Tytonie do fajki.

Przedni fajkowy	Mk. 10.000	za 1 kilogram
Zwyczajny fajkowy	„ 8.000	„ „ „

§ 2. Począwszy od 1-go listopada 1922 r. ustanawia się następujący cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wyprodukowanych w prywatnych fabrykach tytoniu:

I. Papierosy.

1) gatunek „średni A"	Mk. 18	za 1 sztukę
2) „ „przedni B"	„ 22	„ „ „
3) „ „przedni A"	„ 25	„ „ „
4) „ „najprzedniejszy B"	„ 30	„ „ „
5) „ „najprzedniejszy A"	„ 35	„ „ „
6) „ „luksusowe B"	„ 40	„ „ „
7) „ „luksusowe A"	„ 50	„ „ „

II. Tytonie krajane.

1) gatunek „średni C fajkowy"	Mk. 7.200	za 1 kg
2) „ „średni B fajkowy"	„ 11.400	„ „ „
3) „ „średni A"	„ 18.000	„ „ „
4) „ „przedni"	„ 24.000	„ „ „
5) „ „najprzedniejszy"	„ 30.000	„ „ „

III. Machorka.

Mk. 8.400 za 1 kilogram.

IV. Cygara.

) gatunek „średni A"	Mk. 90	za 1 sztukę
1) „ „przedni B"	„ 120	„ „ „
2) „ „przedni A"	„ 160	„ „ „
3) „ „najprzedniejszy B"	„ 200	„ „ „
4) „ „najprzedniejszy A"	„ 250	„ „ „
6) „ „luksusowy B"	„ 300	„ „ „
7) „ „luksusowy A"	„ 350	„ „ „

V. Cygaretki.

1) gatunek „średni"	Mk. 50	za 1 sztukę
2) „ „przedni"	„ 60	„ „ „

VI. Tabaka do zażywania.

1) gatunek „średni"	Mk. 3200	za 1 kilogram
2) „ „przedni"	„ 5100	„ „ „

VII. Tytoń do żucia.

Mk. 12.800 za 1 kilogram.

§ 3. Zapasy oklejonych opaskami monopolowemi papierosów, tytoniów krajanych z wyjątkiem tytoniów fajkowych, gatunek średni C i średni B, tudzież zapasy oklejonej opaskami monopolowemi machorki, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych, tudzież w hurtowych składach tychże fabryk, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu w wysokości różnicy między dotychczasową, a nową ceną opasek monopolowych.

§ 4. Dodatkowemu opodatkowaniu podlegają również zapasy wszystkich wyrobów tytoniowych rządowych fabryk tytoniu, tudzież zapasy wyrobów tytoniowych fabryk prywatnych, wyszczególnionych w § 3 niniejszego rozporządzenia, jakie to zapasy znajdować się będą w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia we wszystkich miejscach sprzedaży tychże wyrobów (hurtowniach, sklepach detalicznych i t. p.), jakoteż te przesyłki powyższych wyrobów, które według dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i w tym dniu lub po tym terminie zostaną podjęte przez odbiorcę.

Wysokość tej dopłaty określa się pełną różnicą między dawną i nową ceną detalicznej sprzedaży wyrobu, z potrąceniem od tej różnicy 15% tytułem rabatu sprzedażnego.

§ 5. Dodatkowemu opodatkowaniu, wymienionemu w § 4 niniejszego rozporządzenia, nie podlegają następujące wyroby fabryk prywatnych:

1) cygara, cygaretki, takaba do zażywania, tytoń do żucia, tytonie fajkowe, gatunek średni C i średni B;

2) papierosy, tytonie krajane i machorka, opatrzone banderolami dawnemi, używanemi w b. dzielnicy pruskiej przed wejściem w życie rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 19 lipca 1922 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 566);

3) papierosy, tytonie krajane i machorka, opatrzone banderolami dawnemi, używanemi na obszarze Ziemi Wileńskiej przed wejściem w życie rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 19 lipca 1922 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 566).

§ 6. Wyroby tytoniowe, wymienione w § 5 niniejszego rozporządzenia w ustępach 2 i 3, winny być rozsprzedane po dotychczasowej cenie najpóźniej do 31 grudnia 1922 r., po którym to terminie będą uważane, jako wcale nieopodatkowane.

§ 7. Przedsiębiorstwa i osoby, wymienione w §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia, obowiązane są zgłosić w ciągu trzech dni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia na piśmie w 2 egzemplarzach właściwemu urzędowi akcyz i monopolów państwowych cały zapas tytoniu i wyrobów tytoniowych, jaki znajdować się będzie u nich na składzie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Odbiorcy przesyłek, wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nadesłanych po tym terminie, obowiązani są zgłosić je, jak wyżej, w przeciągu 3 dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów winno zawierać wyszczególnienie gatunku tytoniu i papierosów (np. gatunek przedni B, najprzedniejszy A i t. p.), rodzaju opakowania (np. po 20 szt., po 100 gr. i t. p.), wreszcie dotychczasowej ceny detalicznej sprzedaży.

Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia i potwierdzi na obu egzemplarzach tegoż oznajmienia dzień zgłoszenia.

§ 8. Na podstawie otrzymanego zgłoszenia zapasów tytoniu i wyrobów tytoniowych nastąpi urzędowe zbadanie zapasów przez organa skarbowe. Wynik badania, oraz wysokość dodatkowej opłaty monopolowej, wypisze organ skarbowy w jednakowem brzmieniu na obu egzemplarzach oznajmienia, poczem jeden egzemplarz pozostawi posiadaczowi zapasów, który obowiązany będzie uiścić dodatkową opłatę monopolową w Pocztowej Kasie Oszczędnościowej na rachunek Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego w ciągu 8 dni od zbadania zapasów i donieść o tem bezzwłocznie właściwemu urzędowi akcyz i monopolów państwowych, przedstawiając kwit Pocztowej Kasy Oszczędnościowej. Wymieniony wyżej Urząd potwierdzi uiszczenie dodatkowej opłaty na 2 egzemplarzu oznajmienia i prześle go przełożonej izbie skarbowej.

§ 9. Zaniedbanie obowiązku zgłoszenia zapasów papierosów, tytoniu krajanego i machorki, umyślne ukrycie tychże zapasów, lub zgłoszenie ilości mniejszej od tej, którą stwierdzono następnie urzędownie, pociąga za sobą w myśl ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym postępowanie karno-skarbowe.

§ 10. Wysokość zysku monopolowego, pobieranego w postaci opasek monopolowych od wyrobu papierosów wszystkich gatunków i tytoniów cienko krajanych gatunków średni C, średni B i średni A, ustanawia się od dnia 1 listopada 1922 r. przejściowo na czas stagnacji na 45% detalicznej ceny sprzedażnej powyższych wyrobów, zaś od wyrobu tytoniów cienko krajanych gatunku „przedni" i „najprzedniejszy" na 50% detalicznej ceny sprzedażnej.

§ 11. Sprzedawcom papierosów, tytoniów krajanych, machorki, tabaki do zażywania i tytoniu do żucia udzielany być winien począwszy od dnia 1 listopada 1922 r. rabat handlowy w wysokości 15% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników, zaś 12% ceny detalicznej dla detalistów.

Sprzedawcom cygar i cygaretek udzielany być winien począwszy od dnia 1 listopada 1922 r. rabat handlowy w wysokości 22% ceny detalicznej, dla hurtowników, zaś 17% ceny detalicznej dla detalistów.

§ 12. Przedsiębiorcy prywatnych fabryk wyrobów tytoniowych, winni udzielania sprzedawcom rabatów handlowych wyższych, lub niższych od postanowionych w § 11 niniejszego rozporządzenia, pociągnięci zostaną w myśl ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym do odpowiedzialności karno-skarbowej.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1922 r.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 92 z d. 31. X. 1922 r., poz. 865).

464.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w sprawie cen monopolowych za krajowe liście tytoniowe ze zbioru r. 1922.

Na podstawie art. 7 ustawy z d. 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. Ust. Nr. 47, poz. 409) zarządza się, co następuje:

Zarząd Państwowego Monopolu Tytoniowego płacić będzie za liście tytoniowe krajowych plantacji ze zbioru r. 1922 ceny według następującej taryfy:

Gatunek tytoniu	cena za 1 klg. loco stacja odbiorcza					
	liście doborowe	I klasa	II klasa	III klasa	brak	paterucha
Tytonie czerwono-kwitnące	1.600	1.400	1.200	1.000	600	300
Tytonie żółto-kwitnące	800	700	600	500	300	150

Za jeden klg. czystego, zdrowego nasienia z roślin czerwono kwitnących i plantacji wybranych przez Zarząd Monopolu Tytoniowego — 2.500 mk.

Plantatorom, którzy sprzedadzą Zarządowi Monopolu Tytoniowego powyżej 100 klg. liści tytoniowych, wypłaconą będzie premja w wysokości 10% kwoty, przypadającej im tytułem ceny za sprzedane Monopolowi liście „doborowe" I-szej i II-giej klasy, o ile przeciętna cena wszystkich sprzedanych liści przy tytoniu czerwono kwitnącym przewyższać będzie 1.200 mk., a przy tytoniu żółto kwitnącym 600 mk., za 1 klg., a waga liści przyjętych przy wykupnie jako liście „doborowe" I-szej i II klasy większą będzie od wagi reszty zakupionych liści.

U w a g a! Ceny rozumie się loco monopolowa stacja odbiorcza, a to celem uniknięcia obliczania należytości za transport; samych łodyg tytoniowych, jako przez Monopol do fabrykacji nie używanych nie będzie się wykupywać. Liście muszą być wygładzone, sortowane, związane w papusze, dobrze wysuszone i niefermentowane.

Liście nie wiązane w papusze i dostarczone luzem będą zaliczane do niższej klasy.

Jako brak przyjmowane będą liście zdrowe, silnie uszkodzone, lecz związane w papusze.

Jako paterucha przyjmowane będą części liści zdrowych, liście silnie uszkodzone i drobne listki odstawione luzem, jednak w stanie czystym, t. j. bez gruzu i śmieci oraz bez obcych domieszek.

Liście tytoniowe mogą być odsprzedane tylko Zarządowi Monopolu Tytoniowego, względnie osobom lub przedsiębiorstwom, które Zarząd Monopolu Tytoniowego do wykupna upoważni.

Warszawa, dn. 13 października 1922 r.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(„Monitor Polski" Nr. 254 — 1921 r.).

Przepisy celne.

465.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 października 1922 roku

w przedmiocie ustanowienia Dyrekcji ceł, jako okręgowych władz II instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego.

Na zasadzie art. 15 i 18 dekretu z dn. 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. Nr. 1, poz. 1), art. 2 lit. C., 14 i 15 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się dyrekcje ceł, jako władze celne II instancji, w liczbie dwóch dla obszaru b. zaboru rosyjskiego z siedzibą w Warszawie i Wilnie tudzież jednej dla obszaru b. zaboru austrjackiego z siedzibą we Lwowie.

§ 2. Terytorjalny zakres działania poszczególnych dyrekcji ceł obejmuje:

1) dyrekcji ceł w Warszawie: województwa: kieleckie, łódzkie, warszawskie, lubelskie, wołyńskie, poleskie i białostockie, z wyjątkiem powiatów: suwalskiego, augustowskiego, sejneńskiego i grodzieńskiego;

2) dyrekcji ceł w Wilnie: województwa: wileńskie i nowogródzkie tudzież z województwa białostockiego powiaty: suwalski, augustowski, sejneński i grodzieński;

3) dyrekcji ceł we Lwowie: województwa: krakowskie, lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie.

§ 3. Dyrekcje ceł są władzami przełożonemi nad urzędami celnemi oraz organami straży celnej i podlegają bezpośrednio Ministerstwu Skarbu.

Do kompetencji dyrekcji ceł należy:

1) wykonywanie nadzoru nad czynnościami podległych im urzędów celnych tudzież organów straży celnej;

2) spełnianie czynności połączonych z wykonaniem budżetu państwowego, poruczonych im przez właściwe przepisy;

3) orzekanie:

a) w I instancji w sprawach niezastrzeżonych Ministerstwu Skarbu ani nienależących do zakresu działania urzędów celnych i organów straży celnej;

b) w drugiej i ostatniej instancji w sprawach należących do zakresu działania podległych im urzędów celnych tudzież organów straży celnej;

4) załatwianie:

a) spraw celnych i ochrony granic w zakresie przewidzianym dla władz celnych II instancji przez przepisy celne;

b) spraw osobowych urzędników i niższych funkcjonarjuszów celnych oraz straży celnej, jako też spraw administracyjnych w zakresie przewidzianym dla administracyjnych władz skarbowych II instancji (Izb Skarbowych).

§ 4. Na czele dyrekcji ceł stoi dyrektor. Mianuje go Minister Skarbu.

§ 5. Wewnętrzną organizację dyrekcji ceł, ilość i stanowiska służbowe zatrudnionych w nich urzędników i niższych funkcjonarjuszów określi osobny statut organizacyjny.

§ 6. Z chwilą utworzenia dyrekcji ceł we Lwowie wyłącza się sprawy celne z pod kompetencji izb skarbowych we Lwowie i Krakowie.

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 91 z d. 27. X. 1922 r., poz. 846).

466.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 7 października 1922 r.

w sprawie czasowego zwolnienia od cła artykułów lekarskich na potrzeby górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. oraz art. 4 ustawy z dnia 16 czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskie województwa śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązującem (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Upoważnia się dyrekcję ceł w Mysłowicach do zwalniania od cła w porozumieniu z wojewodą śląskim (wydział dla przemysłu i handlu) wymienionych niżej artykułów lekarskich, o ile są sprowadzane z zagranicy przez górnośląskie instytucje ubezpieczeń społecznych do bezpośredniego użycia lub do przerobu na środki lekarskie wyłącznie na potrzeby swych członków w górnośląskiej części wowewództwa śląskiego i w ilościach, odpowiadających tym potrzebom.

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
51 p. 5.	Tran leczniczy.
77 p. 2 b.	Przyrządy chemiczne (naczynia szklane).
98 p. 1.	Chlorek amonu (salmiak).
105 p. 4.	Dwuwęglan sodu (bicarbonat) i potasu.
106 p. 2.	Octan ołowiu.
107 p. 2.	Chloran potasu.
108 p. 7.	Kwas salicylowy.
112 p. 8 b.	Antipiryna, salipiryna, fenacetyna, sulfonal, salol, gwajakol, węglany gwajakolu i kreozotu, pepsyna, pepton i santonina.
112 p. 5 b.	Sublimat i kalomel.

112 p. 5 c. Zasadowy azotan bizmutu.
112 p. 2 a. Kofeina, chinina i teobromina.
112 p. 1 b. Kwas mleczny, kamień winny oczyszczony.
112 p. 9. Przetwory chemiczne i farmaceutyczne oddzielnie nie wymienione, używane w lecznictwie.
113 p. 1 i 2 oraz uwaga 1. Lekarstwa gotowe, podozowane chemiczne produkty, ekstrakty używ. w med. oraz plastry.
115. Eter (siarczany), kolodjum, chloral, chloroform, etery używane w medycynie.
117 p. 1 b. Olej rycynowy.
169 p. 1 a. Instrumenty medyczne, chirurgiczne i dentystyczne.
169 p. 1 a. Przyrządy i aparaty ortopedyczne, protezy.
182 p. 3. Wata hygroskopijna i antyseptyczna.
187 p. 3. Tkaniny do wyrobu środków opatrunkowych i gaz lekarskich.

§ 2. Upoważnienia, zawartego w niniejszem rozporządzeniu, udziela się do dnia 31 grudnia 1922 r. włącznie. Zwolnienia od cła, wydane na podstawie niniejszego rozporządzenia, ważne są w ciągu trzech miesięcy od daty ich wydania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
(—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. U. R. P. Nr. 92 z d. 31. X. 1922 r., poz. 861).

467.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 11 października 1922 roku,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie opłat manipulacyjnych od pozwoleń, wydawanych na wywóz towarów za granicę, względnie przywóz takowych z zagranicy i przewóz tranzytowy.

Na podstawie art. 10 (ust. 8), oraz art. 29 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) i na wniosek Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zarządza się, co następuje:

§ 1. Punkt m) paragrafu 2 rozporządzenia z dnia 1 grudnia 1920 r. w przedmiocie opłat manipulacyjnych od pozwoleń wydawanych na wywóz towarów zagranicę, względnie przywóz takowych z zagranicy i przewóz tranzytowy („Monitor Polski" r. 1921, Nr. 20, poz. 50), otrzymuje brzmienie następujące:

„m) O ile interesant z zaświadczenia na prawo przywozu, przewozu, lub wywozu skorzystać nie mógł skutkiem niezawinionego przypadku, siły wyższej, lub przeszkody, spowodowanej czynnikami od jego woli niezależnemi, zwraca mu się pobraną kwotę z potrąceniem 1.000 mk. za każde 10.000 kg. wagi towaru. Opłaty manipulacyjne, wynoszące mniej, niż 1.000 mk., nie podlegają zwrotowi".

§ 2. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
(—) *Henryk Strasburger.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(„Monitor Polski" Nr. 240 — 1922 r.).

468

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 października 1922 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia o dopuszczaniu przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51 z 1920 r., poz. 314), oraz art. 4 ustawy z d. 16 czerwca 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 46, poz. 388), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wysokość kaucji, ustalonej w pkt. a) art. 4 rozporządzenia z dnia 6 października 1920 r. w przedmiocie dopuszczania przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 103 z 1920 r., poz. 686)—powiększa się do dziesięciu miljonów marek polskich.

§ 2.

Wysokość kaucji, ustalonej w art. 4, ustęp trzeci rozporządzenia, wymienionego w § 1, powiększa się dwóch i pół miljona marek polskich.

§ 3.

Wysokość kaucji, ustalonej w art. 4, ustęp piąty rozporządzenia, wymienionego w § 1, powiększa się do dwóch i pół miljona marek polskich.

§ 4.

Termin do uzyskania przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne pozwoleń na załatwianie w urzędach celnych formalności celnych, określony w art. 16 (ustęp pierwszy) rozporządzenia, wymienionego w § 1, przedłuża się do dnia 1 stycznia 1923 r.

§ 5.

Termin do załatwiania w urzędach celnych zleceń, przyjętych od stron przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, które nie otrzymają pozwolenia na załatwianie w urzędach celnych formalności celnych, wskazany w art. 16 (ustęp drugi) rozporządzenia, wymienionego w § 1, przedłuża się do dnia 1 marca 1923 r.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. Ust. Nr. 92 z d. 31.X 1922 r., poz. 862).

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

469.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Postanowienia § 4 i § 5 Rozporządzenia z dnia 16 października 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 92 z 1922 r., poz. 862) w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia o dopuszczaniu przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych ustalają termin do dnia 1 stycznia 1923 r., dla złożenia deklaracji celem uzyskania zezwolenia dla tych właścicieli przedsiębiorstw ekspedycyjnych, którzy chcą prowadzić swe czynności przy urzędach celnych, a którzy nie złożyli jeszcze deklaracji w Ministerstwie Skarbu (art. 2 Rozporządzenia z dnia 6 października 1920 r., Dz. Ust. R. P. Nr. 103 z 1920 r., poz. 686).

Właściciele przedsiębiorstw ekspedycyjnych, którzy złożyli deklaracje i otrzymali tymczasowe zezwolenie na załatwianie czynności przy urzędach celnych, o ile otrzymają od Ministerstwa Skarbu zawiadomienie o przychylnem załatwieniu złożonych deklaracji, otrzymają do dnia 1 stycznia 1923 r. pozwolenia na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych, po złożeniu kaucji i zobowiązania w myśl art. 4 i 5 Rozporządzenia z dn. 6 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 103 z 1920 r., poz. 686).

Przedsiębiorstwa tych właścicieli, którzy złożyli deklaracje, lub którzy otrzymali tymczasowe zezwolenia, lecz których podania nie zostaną uwzględnione do dnia 1 stycznia 1923 r., mogą załatwiać powierzone im przez strony zlecenia w urzędach celnych tylko do dnia 1 marca 1923 roku. Po tym terminie zlecenia niewykonane muszą być przekazane tym przedsiębiorstwom ekspedycyjnym, które uzyskały pozwolenia na załatwianie czynności we właściwych urzędach celnych.

(„Monitor Polski“ Nr. 248 1922 r.).

470.

Sprostowanie omyłek w Instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urzedach, ogłoszonej w Nr. 24, Dz. Urzęd. Min. Skarbu z 1922 r., poz. 407, na stronicy:

819 Dział IV 2) wiersz 11, zamiast „sym” — winno być „sum”
819 Dział IV 2) wiersz 13, zamiast „plac” — winno być „płac”
822 § 24 wiersz 9, zamiast „iość” — winno być „ilość”
822 § 27 wiersz 4, zamiast „kopartach” — winno być „kopertach”
826 § 52 wiersz 26, zamiast „Uzrąd” — winno być „Urząd”
826 **§ 54 wiersz 15, zamiast „3 F” — winno być „3 E”**
827 § 57 wiersz 5, zam. „zaznaczając” — winno być „zaznaczają”
828 § 62 wiersz 16, zam. „wykonywaniu” — winno być „wykonaniu”
828 § 65 wiersz 3, zamiast „dokananiu“ — winno być „dokonaniu”
829 § 76 wiersz 1, zamiast „Urząr” — winno być „Urząd”
829 § 77 wiersz 7, zamiast „wystawić” — winno być „wystawiać”
830 § 84 wiersz 8, zamiast „odwotnej” — winno być „odwrotnej”
830 § 87 wiersz 23, zam. „re ektrow” — winno być „rejestrów”
840 § 158 wiersz 10, zamiast „wprowadzić” — winno być „wyprowadzić”.

Długi państwowe.

471.

USTAWA

z dnia 25 września 1922 roku

o kontroli nad długami Państwa.

Art. 1. Wykonanie parlamentarnej kontroli nad długami Państwa (art. 8 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 44, poz. 267) powierza się Komisji kontroli długów Państwa.

Art. 2. Komisja kontroli długów Państwa składa się z siedmiu członków i trzech zastępców. Sejm i Senat wybierają ze swego grona; Sejm — czterech członków i dwóch zastępców, Senat zaś — dwóch członków i jednego zastępcę, poczem członkowie Komisji obierają z poza swego grona, lecz z pośród posłów sejmowych i senatorów, przewodniczącego. Po wyborze przewodniczącego obiera Komisja zastępcę przewodniczącego oraz sekretarza i jego zastępcę z grona członków Komisji.

Art. 3. Członkowie Komisji kontroli wybierani są na cały czas trwania mandatu poselskiego, względnie senatorskiego, Komisja spełnia jednakowoż swoje funkcje także i po ukończeniu tego okresu aż do czasu ukonstytuowania nowej Komisji, wybranej przez nowy Sejm i Senat.

Art. 4. Jeżeli członek Komisji kontroli przestaje być członkiem Sejmu, względnie Senatu, lub złoży swój mandat do Komisji, lub też trwale nie może wykonywać swych obowiązków, wówczas Komisja na jego miejsce powołuje natychmiast zastępcę, wybranego przez tę Izbę, od której mandat otrzymał ustępujący członek Komisji. W tym wypadku Sejm, względnie Senat, bezzwłocznie uzupełni ustawową liczbę zastępców przez nowy wybór zastępcy.

Art. 5. Członkowie Komisji kontroli wykonują swoje obowiązki bezpłatnie; podczas przerw w pracy Sejmu i Senatu członkom Komisji kontroli należą się jednak djety poselskie, względnie senatorskie.

Art. 6. Do ważności uchwał Komisji kontroli konieczna jest obecność przewodniczącego, względnie jego zastępcy, i conajmniej trzech członków. Przewodniczący, względnie jego zastępca, zawsze głosuje, a jeżeli głosowanie dało równość głosów— uchwałą staje się zdanie, za którem głosował przewodniczący.

Komisja uchwali regulamin swych czynności we własnym zakresie działania.

Art. 7. Z posiedzeń Komisji kontroli sekretarz spisuje protokół, który podpisują wszyscy obecni członkowie Komisji.

Art. 8. Za działalność swoją w charakterze członków Komisji członkowie Komisji odpowiadają tylko przed Sejmem (art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), względnie przed Senatem (art. 37 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Art. 9. Minister Skarbu, względnie wyznaczone przez niego do tego władze i urzędy, są obowiązane udzielać Komisji kontroli w sprawach, należących do jej ustawowego zakresu działania, wszelkich wyjaśnień, przedkładać jej do wglądu księgi i rachunki, dozwalać na wszelkie rewizje i dostarczać wszystkich do wykonywania kontroli potrzebnych dokumentów i niezbędnych sił pomocniczych.

Art. 10. **Prawo kontroli, przysługujące Komisji** kontroli, rozciąga się:

a) na wszystkie zagraniczne zobowiązania Państwa,

b) na długi, zaciągnięte przez Państwo w drodze wydania oprocentowanych zapisów dłużnych (obligacje pożyczkowe, bilety skarbowe i inne),

c) na długi gotówkowe, zaciągnięte przez Państwo na zasadzie zobowiązań, wystawionych poszczególnym wierzycielom,

d) na wszystkie przez Państwo objęte gwarancje finansowe,

e) na emisję banknotów, dokonywaną przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową, względnie przez państwową instytucję emisyjną, która w jej miejsce wstąpi.

Art. 11. Wszystkie zapisy dłużne, wydane przez Państwo (art. 10 p. b), winny być podpisane przez dwóch członków Komisji kontroli.

Art. 12. Komisja kontroli jest obowiązana przy zastosowaniu odpowiednich zasad kontroli badać w szczególności, czy:

a) długi państwowe zaciągnięto, względnie skonwertowano na mocy ustawy,

b) emisję banknotów wykonywano na podstawie upoważnienia ustawowego,

c) kaucjami i depozytami, złożonemi w kasie Państwa, zarządzano należycie,

d) oprocentowanie i amortyzację długów państwowych przeprowadzono ściśle według przepisów ustawy,

e) środki pieniężne, przeznaczone na oprocentowanie i amortyzację długów państwowych, istotnie zużyto na te cele,

f) konwersję, unifikację, względnie wszelkie zmiany długów Państwa przeprowadzono ściśle według przepisów ustawy, względnie zgodnie z interesami prawidłowej gospodarki państwowej,

g) każdy dług Państwa, zaciągnięty na mocy ustawy, wpisano do księgi głównej długów Państwa.

Art. 13. Minister Skarbu jest obowiązany uwiadomić na czas Komisję kontroli o każdej zmianie, zaszłej w stanie długów państwowych, względnie ich oprocentowaniu, i o zniszczeniu wycofanych z obiegu zapisów długu.

Art. 14. Postanowienia art. 12 i 13 stosują się analogicznie także do kontroli objętych przez Państwo na mocy ustawy gwarancji finansowych.

Art. 15. Komisja kontroli obowiązana jest za każde półrocze najpóźniej do 15 lipca, względnie 15 stycznia każdego roku, ogłaszać w „Monitorze Polskim" systematycznie sporządzony wykaz stanu wszystkich długów Państwa, jakoteż stan wszystkich przez Państwo przejętych gwarancji finansowych.

Art. 16. Komisja kontroli uprawniona jest każdego czasu, a obowiązana przynajmniej raz na rok, składać Sejmowi wyczerpujące sprawozdanie ze swych czynności wraz z odpowiedniemi wnioskami.

Art. 17. Jeżeli Komisja kontroli w czasie, kiedy Sejm i Senat nie są zebrane, uważa za konieczne wydanie stosownych zarządzeń przez Ministra Skarbu, uprawniona jest ona zwrócić się z odpowiedniem żądaniem bezpośrednio do Ministra Skarbu.

Art. 18. Do czasu ukonstytuowania się Sejmu i Senatu, Sejm Ustawodawczy wybiera z pośród swego grona członków Komisji kontroli i ich zastępców.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a jej wykonanie powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 89. z d. 20. X. 1922 r., poz. 805).

Pożyczki państwowe.

472.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1922 r.

o zamknięciu subskrypcji na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

Na podstawie art. 1 i 10 ustawy z dnia 27 lutego 1920 roku w przedmiocie wypuszczenia 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920 (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 152), zarządza się co następuje:

§ 1. Zapisy na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 zamyka się w dniu 31 grudnia 1922 roku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 92 z d. 31. X. 1922 r., poz. 863).

473.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości: W wykonaniu art. 9 ustawy z dn. 26 września 1922 r. w przedmiocie wypuszczenia 8% Państwowej Pożyczki Złotej, Główny Urząd Kasowy wyda zarządzenia wszystkim instytucjom, przyznającym wadja i kaucje, by obligacje tej pożyczki były przyjmowane jako kaucje i wadja narazie aż do odwołania w kwocie 24.000 mk. za obligacje wartości 10.000 mk. i 10 złotych polskich, oraz 120.000 mk. za obligacje wartości 50.000 mk. pol. i 50 złotych polskich. Po zamknięciu sprzedaży 8% Państwowej Pożyczki Złotej i wprowadzeniu obligacji tej pożyczki na giełdę, normy kaucyjno-wadjalne będą ustanawiane równocześnie z normami lombardu w P. K. K. P.

Pożyczki premjowe.

474.

WYKAZ

wylosowanych numerów przy ciągnieniu 4% Państwowej Pożyczki Premjowej do dnia 14 października 1922 włącznie.

2.358.075	2.102.184	0.751.754	4.872.839	0.467.669
1.495 803	0 715.122	1.760.390	2.399 613	1.580.126
0.990.624	1 584.494	2.709 057	2.486.758	1.463.103
0.455.013	0 804.768	0 168.375	0.018.273	0.849.137
0.503 451	2 750 796	2.787.425	4.908 525	4.080.006
2.775.923	2 404.645	0.372 875	4.423.447	3.963.761
2 831.544	0 451.205	2.299.918	1.160.228	
0.743.891	1.624.251	4 012.110	3.202.455	
1.653.418	1.908.251	2 284 464	4.035.254	
0.141.420	2.664.830	2 905.656	1.735.216	
2.954.419	2.562.160	1.923 561	4.589 735	
1.046.715	0.912.058	2.239.638	0.808 442	
2.542.737	0.583.888	3.099.790	0.945.817	
2.054.969	1.514.707	2.154 313	4 270.321	
1.171.745	0.724.066	1.229 096	2.598.633	
2.257.158	1.050 459	1.319 853	0.483.883	
2.753.014	0.050.202	4.983.912	0 470 094	
1 484.540	1.560.518	2.518.428	1.787.047	
1.026.230	0 244.449	4 818 595	4.448.146	
1 169.127	1.390.389	3.266.003	1.054.599	
0.398.077	2 076.185	4 754 086	4.775.295	
0.908.815	2 235.405	0.188 747	1.357 851	
1.327.337	1.663.585	1.603.696	3.998.081	
2.723.207	1.826.072	2.816 895	1.189.098	
1.273.099	1.085.701	3.066.100	3.797.533	
1.171.414	0.515.656	1.370.274	1.811.095	
0.742.270	1.496 896	4.242.759	0.909.498	
0.270.830	0.722 538	2.426.874	1.464.169	
1.956.738	0.467 054	0.728 955	1.342.115	
2.272.765	1.327.779	4 361.896	3.992 204	
1.574.618	0.759.105	3.381.395	2.806.230	

Sprawy walutowe.

475.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 5 października 1922 r.

w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

Na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu pełnomocnictwa do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 748), zarządza się, co następuje:

§ 1. Punkt f) artykułu 5 rozporządzenia z dn. 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. U. R. P. z r. 1921, Nr. 18, poz. 104), którego moc obowiązująca przedłużona została rozporządzeniem z dn. 29 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 795) otrzymuje następujące brzmienie:

„f) na koszta podróży do wysokości 1000 fr. szw. lub równowartości w innych walntach, jednorazowo na osobę, za specjalną adnotacją na paszporcie zagranicznym, względnie w razie wyjazdu na obszar Wolnego Miasta Gdańska na dowodzie osobistym, w tym ostatnim wypadku jednakże nie częściej, jak raz na miesiąc".

§ 2. Punkt i) artykułu 5 wymienionego w § 1 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„i) na wszystkie inne cele gospodarczo uzasadnione, o ile zachodzi konieczność dokonania zapłaty zagranicą i suma nie przewyższa 1000 fr. szw. lub równowartości w innych walutach. Dla sum wyższych wymagane jest uzyskanie uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu, lub organów przez nie oznaczonych".

§ 3. Art. 10 wymienionego w § 1 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Wywóz walut i dewiz, niepochodzących z kupna w bankach dewizowych, dozwolony jest bez uzyskiwania specjalnego pozwolenia do wysokości 1000 fr. szw., lub równowartości w innych walutach zagranicznych. Dla wywozu sum do wysokości 3000 fr. szw. lub równowartości w innych walutach wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów. Zezwolenia takie udzielane będą za okazaniem paszportu zagranicznego.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela Ministerstwo Skarbu lub organy przez nie wyznaczone".

§ 4. Art. 11 wymienionego wyżej w § 1 rozporządzenia, zmieniony rozporządzeniem z 12 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 706) otrzymuje obecnie następujące brzmienie:

„Wywóz marek polskich w gotowiźnie, w czekach, przekazach lub zobowiązaniach kupieckich dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości 100.000 marek polskich jednorazowo dla jednej osoby, z tem jednakże, iż ogólna suma wywiezionych przez jedną osobę marek polskich nie może przekroczyć w ciągu jednego miesiąca 300.000 mk. Pozwoleń na wywóz marek polskich do wysokości 300.000 mk. udziela Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela Ministerstwo Skarbu lub wyznaczone przez nie organy".

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dziesięć dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *W. Makowski.*

(Dz. Ust. R. P. z d. 20 października 1922 r., Nr. 89, poz. 816).

476.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 października 1922 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dn. 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

Na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 748) zarządza się, co następuje:

§ 1. Art. 1 rozporządzenia z dnia 15 stycznia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 105), którego moc obowiązująca przedłużona została rozporządzeniem z dnia 29 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108 poz. 795) otrzymuje następujące brzmienie:

„Jako organy Ministerstwa Skarbu przewidziane w rozporządzeniu o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi wyznaczeni zostają dla bezpośredniego załatwienia spraw związanych z wykonaniem powyższego rozporządzenia specjalni delegaci Ministerstwa Skarbu w następujących miejscowościach:

1) w Warszawie—dla obszaru województw: warszawskiego, lubelskiego, białostockiego, poleskiego i wołyńskiego,

2) w Łodzi—dla obszaru województwa łódzkiego,

3) w Sosnowcu — dla obszaru województwa kieleckiego,

4) we Lwowie — dla obszaru województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego,

5) w Krakowie — dla obszaru województwa krakowskiego, z wyjątkiem miasta Białej,

6) w Bielsku — dla powiatu bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego, oraz miasta Białej,

7) w Poznaniu — dla obszaru województwa poznańskiego, z wyjątkiem miasta Bydgoszczy, oraz powiatów: bydgoskiego i inowrocławskiego,

8) w Bydgoszczy — dla obszaru województwa pomorskiego oraz miasta Bydgoszczy, powiatu bydgoskiego i inowrocławskiego,

9) w Wilnie — dla obszaru ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. z d. 20 października 1922 r., Nr. 89, poz. 817).

477.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 października 1922 r.

w przedmiocie wydawania przez delegatów Ministerstwa Skarbu pozwoleń na wywóz kruszców szlachetnych.

W wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o zakazie wywozu za granicę kruszców szlachetnych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 404), zarządza się, co następuje:

§ 1. Do wydawania pozwoleń, przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o zakazie wywozu za granicę kruszców szlachetnych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 404) upoważnieni są delegaci Ministerstwa Skarbu w następujących miejscowościach:

1) w Warszawie — dla obszaru województw: warszawskiego, lubelskiego, białostockiego, poleskiego i wołyńskiego,

2) w Łodzi — dla obszaru województwa łódzkiego,

3) w Sosnowcu — dla obszaru województwa kieleckiego,

4) we Lwowie — dla obszaru województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego,

5) w Krakowie — dla obszaru województwa krakowskiego, z wyjątkiem miasta Białej,

6) w Bielsku — dla powiatów bielskiego i cieszyńskiego, województwa śląskiego oraz miasta Białej,

7) w Poznaniu — dla obszaru województwa poznańskiego z wyjątkiem miasta Bydgoszczy oraz powiatów: bydgoskiego i inowrocławskiego,

8) w Bydgoszczy — dla obszaru województwa pomorskiego oraz miasta Bydgoszczy, powiatów: bydgoskiego i inowrocławskiego,

9) w Wilnie — dla obszaru ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 15 stycznia 1921 r. w sprawie wydawania przez delegatów Ministerstwa Skarbu pozwoleń na wywóz kruszców szlachetnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 106).

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. z d. 20 października 1922 r., Nr. 89, poz. 818).

478.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 22 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie przyjmowania przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową wkładów w walutach obcych.

Na podstawie art. 10 ustawy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej z dnia 7 grudnia 1918 r. (Dz. P. P. P. Nr. 19 poz. 56) w brzmieniu nadanem mu art. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 227), art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 103 poz. 741) tudzież art. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu pełnomocnictwa do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz

obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 104 poz. 748) zarządza się, co następuje:

§ 1. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa jest upoważniona do przyjmowania sum w walutach obcych na rachunki przekazowe i rachunki terminowe, do prowadzenia rzeczonych rachunków w walutach obcych, do wypłaty i przekazywania w kraju i zagranicą z tych rachunków sum w tychże walutach, bez osobnych zezwoleń i bez zachowania warunków ustalonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi (Dz. U. R. P. r. 1921 Nr. 18 poz. 104 i Nr. 108 poz. 795).

§ 2. Prowadzone na podstawie § 1 niniejszego rozporządzenia rachunki przekazowe i terminowe w walutach obcych są oprocentowane w stosunku, ustalonym przez dyrekcję Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 93 z d. 1 listopada 1922 r., poz. 867).

Przepisy o instytucjach bankowych.

479.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1922 roku.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 roku o zatwierdzaniu i zmianie statutów spółek akcyjnych na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, powiaty: grodzieński i wołkowyski oraz gminy: białowieską, masiewską i suchopolską powiatu bielskiego województwa bałostockiego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 93) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, powiaty: grodzieński i wołkowyski oraz gminy białowieską, masiewską i suchopolską powiatu bielskiego województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. o zatwierdzaniu i zmianie statutów spółek akcyjnych (Dz. P. P. P. Nr. 39, poz. 282).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
(—) *J. Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
(—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. U. R. P. Nr. 89, z d. 20. X. 1922 r., poz. 815).

Prawo ubezpieczeniowe.

480.

USTAWA

z dnia 26 września 1922 r.

o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń.

Art. 1. Nadzór nad wszystkiemi państwowemi, publicznemi i prywatnemi zakładami ubezpieczeń na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem publicznych zakładów ubezpieczeń społecznych, wykonywa Minister Skarbu za pomocą osobnego Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

Art. 2. Na pokrycie kosztów nadzoru i utrzymania Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń pobierana będzie od zakładów ubezpieczeń podlegających nadzorowi Ministerstwa Skarbu, opłata specjalna pod nazwą „opłata za nadzór nad zakładami ubezpieczeń“.

Art. 3. Stopę opłaty oraz sposób przeprowadzenia jej rozdziału i poboru oznacza Minister Skarbu w zależności od rzeczywistych kosztów nadzoru. Jednakże wysokość opłaty, uiszczanej corocznie przez poszczególny zakład ubezpieczeń, nie może przekraczać siedmiu pro mille (7‰) od sumy składek (premji) brutto, zebranych przez ten zakład w roku sprawozdawczym w obrocie krajowym z interesów bezpośrednich, przyczem w zakładach, opartych na wzajemności, odlicza się od sumy składek brutto przyznane ubezpieczonym za rok sprawozdawczy zwroty i dywidendy.

Opłata za nadzór nie może obciążać ubezpieczonych.

Art. 4. Opłatę, oznaczoną w art. 2, uiścić należy po raz pierwszy za rok sprawozdawczy, rozpoczynający się dnia 1 stycznia 1922 r., względnie w innym terminie tegoż roku, i uiszczać ją corocznie zaraz po przyjęciu przez walne zgromadzenie bilansu.

Art. 5. Opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń, pobierane dotychczas na zasadzie art. 559 Ros. Zbioru Praw tom V z r. 1908, § 1 austr. ustawy z dn. 24 lipca 1917 r. (austr. Dz. Ust. P. Nr. 307) i § 81 niem. ustawy z dnia 12 maja 1901 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 139 i nast.), uchyla się z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:
(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. Nr. 89 z d. 20.X 1922 r., poz. 810).

Kontrola skarbowa.

481.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1922 roku

w przedmiocie kosztów podróży służbowych i djet, tudzież kosztów przeniesienia urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej.

Na zasadzie postanowień o normowaniu wynagrodzeń niestałych i ubocznych, zawartych w ustawie z dnia 13 lipca 1920 r., o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 65, poz. 429), tudzież odnośnie do rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 74, poz. 507) z dnia 30 czerwca 1921 (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 66, poz. 422) i z dnia 10 maja 1922 (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 41, poz. 347), zarządza Ministerstwo Skarbu w przedmiocie wynagradzania urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej za czynności służbowe, przedsiębrane poza ich zwykłem miejscem służbowem, jak również, co do zwrotu kosztów przeniesienia, co następuje:

Koszta podróży służbowych.

Art. 1. Urzędnicy i funkcjonarjusze Kontroli skarbowej, ze względu na swe przeznaczenie służbowe mają wykonywać służbę zasadniczo patrolą, a więc pieszo.

Używanie kolei żelaznej, statku, podwody lub innych do ogólnego użytku oddanych środków przewozowych może mieć miejsce na podstawie wyraźnego upoważnienia władzy przełożonej, wyjątkowo tylko w takich wypadkach, jeżeli użycie środka przewozowego, ze względu na znaczną odległość od siedziby służbowej, ważność i nagłość czynności służbowej było koniecznem, albo też gdyby przez użycie środka przewozowego oszczędziło się na łącznych kosztach i czasie.

Inspektorzy Kontroli skarbowej (akcyzowi) i kierownicy Nadzorów, oraz Oddziałów Kontroli skarbowej w Małopolsce, jako urzędnicy kierujący, mogą w razie podróży służbowych do miejscowości, leżących poza zwykłem ich miejscem służbowem, oddalonej od siedziby urzędowej ponad 4 klm. użyć kolei żelaznej, statku, podwody lub innego środka przewozowego bez osobnego upoważnienia władzy przełożonej.

Na użycie środków przewozowych przez innych urzędników Kontroli skarbowej, nie pełniących funkcji inspektorów, kierowników Nadzorów i Oddziałów, oraz przez funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej mogą zezwalać Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, zaś w Małopolsce Dyrekcje okręgów skarbowych, a w nagłych i niecierpiących zwłoki wypadkach inspektor akcyzowy, kierownik Nadzoru lub kierownik Oddziału Kontroli skarbowej, bądź to osobno, co do każdej poszczególnej czynności służbowej, bądź też na pewien okres czasu, co do wszystkich czynności służbowych, w pewnem miejscu dokonywać się mających.

Pozwoleń na używanie środków przewozowych nie wolno udzielać bezwarunkowo, jeżeli miejsce wykonania czynności służbowej jest oddalone od siedziby służbowej, nie więcej, niż 8 (ośm) klm., t. j. około 2 godziny drogi, a przy odległościach od 8 do 15 klm., można udzielać pozwolenia tylko w wypadkach niezbędnej potrzeby służbowej.

Niezbędnie potrzebne podróże i czynności służbowe, poza zwykłą siedzibą urzędową, należy przedsiębrać w taki sposób, aby o ile cel ich nie dozna przez to uszczerbku, powodowały dla Skarbu Państwa jaknajmniejsze koszta. W ogólności należy starać się o jaknajdalej posuniętą oszczędność w wydatkach.

Służbę zamiejscową należy zarządzać nie dłużej, niż 8 godzin dziennie, chyba, że wymagają tego szczególne okoliczności.

W siedzibie służbowej należy zezwalać na przerwy dla spożycia obiadu lub wieczerzy.

Art. 2. W razie podróży służbowych, delegacji lub zastępstwa (substytucji) poza zwykłem miejscem służbowem, przyznaje się:

a) djety dzienne i

b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem, podwodami, lub innemi środkami przewozowemi, o ile użycie tych środków zostało wyraźnie przez władzę przełożoną zezwolone.

Art. 3. Normalne djety dzienne wynoszą w razie podróży służbowych lub przeniesienia na inne stanowisko służbowe w obrębie Państwa:

1) dla urzędników Kontroli skarbowej VII stopnia służbowego 90 mk., VIII i IX stopnia służbowego 70 mk., X i XI stopnia służbowego 60 mk.;

2) dla funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej: kontrolerów skarbowych 45 mk., mł. kontrolerów skarb. 35 mk.

Wysokość djet w razie podróży poza granicami Państwa normują osobne przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbową, delegacją lub zastępstwem (substytucją) pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej, niż 21 dni, to oznaczone powyżej djety zmniejszają się, począwszy od 22-go dnia o 25%.

Do tego okresu nie należy wliczać czasu użytego na podróż do danej miejscowości, jak również czasu podróży powrotnej.

W wyjątkowych wypadkach może Ministerstwo Skarbu zezwolić na pobór pełnych djet, jednak nie dłużej, jak na dalszy okres 42 dni.

Urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej, delegowany na stały dozór zakładu lub przedsiębiorstwa, podlegającego opodatkowaniu, jak np. gorzelni, cukrowni, rektyfikacji i rozlewni spiry-

tusu, browaru, drożdżowni, octowni, fabryki zapałek, tytoniu, likierów i wódek gatunkowych, rafinerji olejów mineralnych, kopalni soli i t. p. oprócz normalnych kosztów przeniesienia niema prawa do pobierania djet dziennych.

Delegowani do takiego dozoru tylko przejściowo otrzymują djety w pełnym wymiarze, „normalne", tudzież koszta podróży, o tyle o ile zaliczenie tych kosztów będzie uzasadnione w postanowieniach art. 1.

Delegacji tego ostatniego rodzaju (przejściowych) należy zasadniczo unikać.

Djety mają służyć na pokrycie wszystkich wydatków, których w myśl niniejszego rozporządzenia osobno się nie zwraca.

Art. 4. Na czas pobierania dodatku drożyźnianego, urzędnicy i funkcjonarjusze Kontroli skarbowej pobierać będą uzupełnienie djet normalnych.

Uzupełnienie djet normalnych następuje wedle każdoczesnego mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyźnianego w miejscowości, do której urzędnik Kontroli skarbowej lub funkcjonarjusz tejże Kontroli udaje się w sprawach służbowych.

Stopa jednak tego uzupełnienia nie może być niższą od każdoczesnego mnożnika, ustalonego dla miejscowości zaliczonych do klasy III.

Przy podróżach służbowych do miast Warszawy i Łodzi, przyznawać się będzie nadto osobny dodatek. Wysokość tego dodatku pozostawać będzie do uzupełnienia djet normalnych, obliczonego wedle zasad art. 3 niniejszego rozporządzenia w takim stosunku, w jakim pozostaje dodatek wyrównawczy dla miast Warszawy i Łodzi do dodatku drożyźnianego.

Art. 5. Jednostką obliczenia djet dziennych jest 24-godziny przeciąg czasu, liczący się zawsze od godziny rozpoczęcia podróży do miejsca czynności urzędowej.

Za przeciąg czasu krótszy, niż 24 godziny należy się djeta, jeżeli cała czynność służbowa pozamiejscowa, łącznie z podróżą trwała conajmniej 8 godzin.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej odbywa podróż służbową koleją lub przeważnie koleją, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli natomiast podróż odbywa się innym środkiem komunikacyjnym, np. końmi, samochodem i t. p., należy liczyć początek podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można analogicznie zastosować przepisu, zawartego w poprzedniem zdaniu.

Djety należą się urzędnikom i funkcjonarjuszom Kontroli skarbowej także za niedzielę i święta, przypadające w czasie trwania zamiejscowej czynności służbowej.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej w czasie pełnienia służby zamiejscowej zachoruje bez własnej winy, a choroba zostanie stwierdzoną świadectwem lekarskiem, należą mu się djety za cały czas trwania choroby.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej w czasie odbywania zamiejscowej służby awansuje, liczą mu się wyższe djety od daty dekretu nominacyjnego.

Miejscowa służba kontrolna, jakoteż służba kancelaryjna, nie uprawnia do zaliczenia djet.

Art. 6. Do przejazdu koleją w II kl. mają prawo urzędnicy Kontroli skarbowej, zaliczeni od VII do XII stopnia służbowego.

Funkcjonarjusze Kontroli skarbowej, t. j. kontrolerzy i mł. kontrolerzy skarbowi, mają prawo do przejazdu koleją III kl.

Jeśli na statku są tylko dwie klasy, zwraca się urzędnikom Kontroli skarbowej, zaliczonym do VII stopnia służbowego, ceny biletu I kl., urzędnikom zaś zaliczonym od VIII do XII st. sł., tudzież kontrolerom i mł. kontrolerom skarbowym, ceny biletu II klasy.

O ile urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej korzysta ze zniżek, przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznemi (Monitor Polski z dnia 13 lipca 1920 r. Nr. 147 i z dnia 21 czerwca 1921 r. Nr. 138), należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec kolejowy, z przystani i na przystań zwraca się wedle obowiązującej taryfy, wydanej przez właściwą władzę tylko w tych wypadkach, jeżeli odległość do dworca i przystani, albo z dworca i przystani do miejsca służbowego wynosi więcej, niż 4 klm.

Koszta dorożek w tych miejscowościach, w których taryfy dorożkarskie nie zostały ustanowione, udowadnia urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej przez przedstawienie odpowiednich zaświadczeń miejscowego Starostwa, względnie Magistratu lub Zarządu gminy na okoliczność, że poniesiony wydatek odpowiada miejscowym stosunkom.

Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych stosunków, może Ministerstwo Skarbu przyznać urzędnnikom i funkcjonarjuszom Kontroli skarbowej faktycznie poniesione i udowodnione koszta dorożek.

Zwrot istotnie poniesionych i wykazanych kosztów przewozu bagażu podróżnego, wagi do 80 kgrm. należy się urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej, o ile zamiejscowa czynność służbowa łącznie z podróżą trwa dłużej niż 6 dni.

Wyjątkowo można przyznać zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego o wyższej niż 80 kg. wadze, jeżeli do wykonania tej czynności zachodzi konieczna potrzeba zabrania większej ilości aktów urzędowych lub innych przedmiotów kontrolnych (n. p. przy weryfikacjach przedsiębiorstw), a okoliczność tę stwierdzi władza zarządzająca taką czynność służbową.

Wydatki na tragarzy przy przejeździe i wyjeździe w jednej miejscowości zwraca się wedle obowiązującej taryfy, ale tylko wówczas, gdy urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej przysługuje prawo przewozu bagażu podróżnego.

Postanowienia ogólne.

Art. 7. Urzędnik i funkcjonarjusz Kontroli skarbowej może przy podróżach służbowych zasadniczo używać tylko pociągów osobowych. Użycie pociągów pośpiesznych jest dozwolone, o ile przez to zaoszczędza się djety lub jeśli czynność służbowa jest nagła. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego ma potwier-

dzić na rachunku władza zarządzająca komisję lub przełożona władza służbowa.

Przy podróży kołowej, do której należy używać zasadniczo tylko jednokonnych podwód, przyznaje się urzędnikowi i funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej koszta wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonarjuszom państwowym, o ile zaś taryfy takie nie istnieją, zwraca się koszta w wysokości odpowiadającej miejscowym cenom, stwierdzonej zaświadczeniem miejscowego Starostwa, względnie Magistratu lub Zarządu gminy.

W razie stwierdzonej możliwości dostarczenia podwód zwraca się koszta podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada praktykowanym w danem miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie stwierdzona.

Za czynności służbowe w miejscowościach położonych od siedziby urzędowej w odległości bliższej niż 4 klm. nie należą się żadne koszta podróży.

Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców można użyć dorożki o ile odległość punktu komisyjnego od urzędu, względnie mieszkania wynosi więcej niż 2 klm.

Przy podróżach wspólnych zalicza należytość za dorożkę, tudzież za podróż kołową zawsze urzędnik, posiadający uposażenie wyższego stopnia służbowego. Wyjątek stanowią tylko miasta mające ponad 50.000 mieszkańców, gdzie każdy urzędnik zalicza osobno należytość za przejazd do dworca kolejowego i z powrotem.

Emerytom Kontroli skarbowej w razie użycia ich do jakiej czynności komisyjnej lub służbowej należą się koszta podróży analogicznie do czynnych urzędników, względnie funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej, djety zaś przyznaje się im według wysokości uposażenia pobieranego w chwili przejścia na emeryturę.

Pracownicy kontraktowi Kontroli skarbowej pobierają należytości za podróże służbowe według umowy z nimi zawartej, stosownie do przyznanego im wynagrodzenia. Należytości te jednak nie mogą przewyższać należytości, przyznanych urzędnikom, wzgl. funkcjonarjuszom Kontroli skarbowej.

Inspektorom Kontroli skarbowej (akcyzowym) kierownikom Nadzorów i Oddziałów Kontroli skarbowej, mającym siedzibę służbową w miejscowościach posiadających tramwaje elektryczne, przyznaje się prawo do miesięcznych kart jazdy wszystkiemi linjami tramwajowemi.

Izby skarbowe i Dyrekcje Okręgów skarbowych mają karty te dla odnośnych inspektorów i kierowników Nadzorów i Oddziałów zakupić, a wydatek powstały z tego tytułu zarachować w przepisany sposób.

Urzędnicy Kontroli skarbowej obdzieleni kartami do jazdy tramwajem na koszt Skarbu Państwa, nie mogą zaliczać w miejscach służbowych żadnych innych należności za dojazdy do dworców i z dworców kolejowych, względnie na przystań i z przystani (art. 6, ust. (5).

Do miejsca czynności służbowych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość. Rozpoczętej zamiejscowej czynności służbowej nie wolno przerywać, a wolno to uczynić tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo usprawiedliwione.

Wyjazdy ze służby zamiejscowej na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi przełożona władza lub władza administracyjna I instancji właściwa dla danej miejscowości.

Przy podróżach kołowych odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, powinien urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej odbyć conajmniej 40 klm. drogi w jednym dniu.

W razie wspólnych podróży służbowych można zaliczyć dla każdych trzech osób jedną podwodę.

Koszta przeniesienia.

Art. 8. W razie przeniesienia urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli skarbowej z urzędu lub w drodze konkursu na inne miejsce służbowe, przyznaje się:

a) djety dzienne dla przeniesionego, jego żony i dzieci,

b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej przeniesionego, jego żony i dzieci, oraz jednego (ej) sługi, i

c) zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urządzenia domowego.

Przy przeniesieniach na prośbę urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli skarbowej przyznanie w drodze wyjątku kosztów przeniesienia zależeć będzie od decyzji Ministra Skarbu.

Art. 9. Koszta podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją (pociągiem osobowym art. 6, ust. 1 i 2) lub statkiem, wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego, wydatki na tragarzy, oraz koszta podróży kołowej przeniesionego, jego żony, dzieci i jednej sługi.

Wysokość djet dla urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej jest podaną w art. 3 i 4 niniejszego rozporządzenia

Dla żony przeniesionego przyznaje się djety w wysokości 75%, a dla jego dzieci w wysokości 50% wyżej unormowanego wymiaru.

Prawo użycia odnośnej klasy co do przejazdu koleją żelazną lub statkiem, jak również wysokości wydatku na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i na przystań, a wreszcie wydatki na tragarzy określa art. 6 niniejszego rozporządzenia.

Słudze urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli skarbowej zwraca się zawsze cenę biletu III kl.

O ile przy przeniesieniu musiano użyć drogi kołowej, urzędnik i funkcjonarjusz Kontroli skarbowej może zaliczyć dla każdych trzech osób jedną podwodę.

Należytość za podróż kołową przyznaje się według norm zawartych w art. 7 niniejszego rozporządzenia.

Art. 10. Zwrot faktycznych i udowodnionych kosztów przewozu urządzenia domowego nie może przewyższać u urzędników lub funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej samotnych jednomiesięcznego uposażenia, dla utrzymujących do 4 członków rodziny dwumiesięcznego uposażenia, a dla utrzymujących więcej niż 4 członków rodziny trzymiesięcznego uposażenia (płaca zasadnicza łącznie ze wszystkimi dodatkami z wyjątkiem nadzwyczajnych dodatków).

Które osoby mają być zaliczone w poczet członków rodziny urzędnika lub funkcjonarjusza Kontroli

skarbowej, określają postanowienia o dodatku drożyźnianym do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych, zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 77, poz. 521, część II).

Przy przeniesieniu połączonem z awansem miarodajne jest uposażenie osiągnięte w drodze awansu

Prócz należytości za bilety jazdy przysługuje przesiedlonemu prawo zarachowania wykazanych kosztów przewozu bagażu podróżnego, a to dla samotnego lub bezdzietnego wdowca 50 kg., dla żonatego 80 kg., a dla każdego z członków rodziny i sługi po 30 kg.

O ile przesiedlony otrzymał ulgi z przewozu urządzenia domowego, należy mu wypłacać odpowiednio do tej ulgi zmniejszone koszta przewozu urządzenia domowego (art. 8 lit. c. i art. 10 u. 1).

Urzędnikowi lub funkcjonarjuszowi żonatemu można przyznać przypadające mu do wypłaty całkowite koszta przeniesienia dopiero wówczas, jeżeli dostarczy dowodu zameldowania rodziny w nowem miejscu służbowem.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej przesiedla się sam bez rodziny, to przyznaje mu się koszta przeniesienia dla samotnego.

Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków, cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należą się urzędnikom i funkcjonarjuszom Kontroli skarbowej biorącym udział w tem przeniesieniu koszta podróży tam i z powrotem, a nadto djety za cały czas pobytu tamże, przyczem nie mają zastosowania ograniczenia, zawarte w art. 3, ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz Kontroli skarbowej, będący na zastępstwie (substytucji) lub delegacji zostanie przeniesiony na stałe do tego miejsca należą mu się prócz normalnych kosztów przeniesienia także i koszta jednorazowej podróży do dawnej siedziby służbowej i napowrót, celem uregulowania spraw domowych, a nadto djety w czasie tej podróży. Podróż taka musi być ukończona w ciągu 8 dni.

Art. 11. W wyjątkowych wypadkach mogą być urzędnikowi i funkcjonarjuszowi Kontroli skarbowej przyznane za zgodą Ministerstwa Skarbu tytułem zwrotu kosztów przeniesienia rzeczywiście poniesione wydatki, o ile będą należycie udokumentowane, także i ponad normy ustalone w art. 10, ust. 1.

Art. 12. Przeniesienia urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej z urzędu, t. j. na koszta rządowe, należy ograniczać do niezbędnie koniecznej potrzeby.

Art. 13. Rachunki kosztów podróży służbowej, względnie djet urzędników i funkcjonarjuszów Kontroli skarbowej mają być przedkładane za cały jednomiesięczny okres czasu w terminie 14 dni po upływie dotyczącego miesiąca kalendarzowego, zaś rachunki kosztów przeniesienia w terminie 14 dniowym po przybyciu przeniesionego na nowe miejsce służbowe.

Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą przełożonego inspektora Kontroli skarbowej (akcyzowego), względnie kierownika Nadzoru, a odnośnie do tych urzędników kierujących przez przełożonego Naczelnika Urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, względnie Dyrektora okręgu skarbowego, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie poruczonej czynności.

Na pokrycie kosztów podróży służbowych i kosztów przeniesienia mogą być udzielone zaliczki w wysokości 2/3 przypuszczalnych kosztów.

Kwoty udzielane tytułem zaliczki należy uwidaczniać w rachunkach i na dokumentach podróży.

Przeciw odmowie przyznania policzonych w rachunku należytości za podróże służbowe lub za przeniesienia może być wniesione w ciągu dni 14 przedstawienie do Izby skarbowej, względnie do Ministerstwa Skarbu, które rozstrzygają sprawę ostatecznie.

Wzór rachunku kosztów podróży służbowych, których można używać także i na koszta przeniesienia jest uwidoczniony w dzienniku urzędowym Min. Skarbu Nr. 37 z r. 1920, pod poz. 549.

Art. 14. W wypadkach, w których konieczność podróży służbowych trwa stale przez dłuższe okresy czasu, może Ministerstwo Skarbu na wniosek Izby skarbowej przyznać stały ryczałt na podróże służbowe płatny w miesięcznych ratach zgóry wraz z uposażeniem.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1922 roku i obowiązuje Kontrolę skarbową na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Wszystkie dotychczas obowiązujące przepisy i dodatkowe rozporządzenia o djetach, kosztach podróży służbowych i kosztach przeniesienia tracą moc obowiązującą z dniem 30 kwietnia 1922 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Dr. Mikulecki.*

482.

OKÓLNIK L. 10490.

Do Izby Skarbowej w Białymstoku, Brześciu, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Warszawie i Wilnie.

Oddział techniczny Dep. Akc. i Mon. zauważył w dozorowaniu gorzelń przez organa skarbowe, pewne usterki, które nie wykluczają ujemnych wyników dla interesów Skarbu, poleca się przeto niezwłocznie udzielić organom dozorującym gorzelnie następujących wskazówek:

1) Przy ustawianiu i sprawdzaniu zegarów spirytusowych systemu Siemensa, nie wolno szorować części pobielanych, a zwłaszcza pływaków, albowiem pobiała uszkodzona skutkiem chemicznego oddziaływania produktów odpędów brzeczki, zwłaszcza melasowej, szorowaniem do reszty ściera się z części miedzianych, a pływak traci przytem na wadze i objętości, i tem samem przestaje dokładnie działać przy obliczaniu alkoholu. Przy czyszczeniu należy ograniczyć się tylko lekkiem wytarciem szmatą umoczoną w czystym spirytusie. Pływaka nie wolno też w żadnym razie myć wodą gorącą.

2) Włazy odbieralnika powinny być stale zamknięte plombami, aby uniemożliwić manipulowania wewnątrz, celem oddziaływania na odpływ spirytusu z zegara; do mieszania, mierzenia, odbioru próby i opróżniania odbieralnika winien być pozostawiony w rozporządzeniu kierownictwa gorzelni otwór o średnicy około 5 centymetrów.

3) Z tych samych względów rura odpływowa z zegara powinna mieć pochylenie (spadek) w kierunku odbieralnika i dochodzić prawie do dna tegoż, a dla ułatwienia ujścia powietrza i odpływu spirytusu ma być na całej długości wewnątrz odbieralnika zaopatrzone w dość liczne otwory.

4) Wylot rury powietrznej na spirytusowej rurze odpływowej z oziębiacza, w gorzelniach nieposiadających zegara powinien być zaopatrzony w sposób wyłączający możność wykorzystania tego wylotu do odciągania spirytusu, bądź bezpośrednio, bądź też po izolowaniu nakrycia (czapki) wylotu.

5) To samo powinno być stosowane odnośnie do kurków na rurze odpływowej oziębiacza, jeśli ustrój aparatu koniecznie wymaga umieszczenia w tem miejscu takiego kurka. Zasadniczo kurki w tem miejscu być nie powinny, a w odnośnych wypadkach na ich urządzenie postarać się należy o pozwolenie Ministerstwa Skarbu z uwarunkowaniem ich konieczności.

6) Zbiorniki do przechowywania spirytusu w gorzelniach i rafinerjach powinny być przemierzone i zaopatrzone w płynowskazy lub laski miernicze, jeśli powstała wątpliwość, co do ich dawniejszych przemiarów lub brak dowodów ich pierwotnego wymierzenia. Przemiary te nie powinny jednak tamować ruchu zakładu.

7) Wagi i odważniki używane w gorzelniach, browarach, cukrowniach i t. p. powinny być przez władze kompetentne sprawdzone i ocechowane.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Mikulecki,*

Podsekretarz Stanu.

Przepisy o służbie państwowej.

483.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 września 1922 r.

w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.

Na zasadzie postanowień o normowaniu poborów niestałych i ubocznych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429—431 i 433—436) i w ustawie z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Normalne djety dzienne, określone w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 347) ustala się następująco:

1) Dla urzędników:

I	stopnia służbowego	na	350 mk.
II	„ „	„	280 „
III	„ „	„	280 „
IV	„ „	„	280 „
V	„ „	„	250 „
VI	stopnia służbowego	na	210 mk.
VII	„ „	„	180 „
VIII	„ „	„	140 „
IX	„ „	„	140 „
X	„ „	„	120 „
XI	„ „	„	120 „
XII	„ „	„	120 „

2) Dla sędziów i prokuratorów:

a) pobierających uposażenie grupy I na 210 mk.,
b) pobierających uposażenie grupy II na 250 mk.,
c) pobierających uposażenie grupy III na 280 mk.,
d) pobierających uposażenie grupy IV na 280 mk.

3) Dla profesorów państwowych szkół akademickich (zwyczajnych i nadzwyczajnych) na 250 mk.

Dla wyższych funkcjonarjuszów policji państwowej:

I	stopnia służbowego	na	250 mk.
II	„ „	„	250 „
III	„ „	„	250 „
IV	„ „	„	210 „
V	„ „	„	210 „
VI	„ „	„	180 „
VII	„ „	„	140 „
VIII	„ „	„	140 „

Aplikanci sądowi egzaminowani — zastępcy sędziów śledczych i asesorowie sądowi z b. dzielnicy pruskiej otrzymują 180 mk., inni aplikanci sądowi 140 mk. dziennie.

Pracownicy kolejowi otrzymują:

w	1 stopniu	płacy	250 Mk.
„	2 „	„	250 „
„	3 „	„	210 „
„	4 „	„	180 „
„	5 „	„	140 „
„	6 „	„	140 „
„	7 „	„	120 „
„	8 „	„	120 „
„	9 „	„	120 „
„	10 „	„	90 „
„	11 „	„	90 „
„	12 „	„	90 „
„	13 „	„	90 „
„	14 „	„	70 „
„	15 „	„	70 „

§ 2. Normalne djety dzienne określone w § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 347) ustala się następująco: dla funkcjonarjuszów niższych od 1 do 4 stopnia płacy na 70 Mk.;

dla funkcjonarjuszów niższych od 5 do 9 stopnia płacy tudzież dla pracowników kancelaryjnych w b. zaborze austrjackim na 90 mk.;

posterunkowym i starszym posterunkowym policji państwowej na 110 Mk.;

przodownikom i starszym przodownikom policji państwowej na 120 Mk.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1922 r.

Prezydent Ministrów:

(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 20 października 1922 r., Nr. 89, poz. 813).

484.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 października 1922 r.

w przedmiocie zmiany terminu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1922 r. w przedmocie zmiany rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1922 r. o dodatku uzdrowiskowym.

Na mocy postanowień o normowaniu wynagrodzeń niestałych i ubocznych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 431 i 433 — 436) oraz w ustawie z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226) zarządza się, co następuje:

Paragraf 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1922 r. o dodatku uzdrowiskowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 704) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 czerwca 1922 roku".

Prezydent Ministrów:

(—) *Juljan Nowak.*

Minister Skarbu:

(—) *Jastrzębski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 92 z d. 31. X. 1922 r., poz. 852).

O G Ł O S Z E N I A.

OGŁOSZENIA REJESTROWE SPÓŁDZIELNI.

WPIS KOOPERATYWY.

1. Firma i miejsce przebywania „Hospodarsko spożywcza spiłka „Zarja" kooperatywa z ograniczoną poręką. Miejsce kooperatywy jest gmina „Dąbrowa".

2. Cel i przedmiot przedsiebiorstwa ograniczenie co do zawierania umów z niecziłonkami.

Cel przedsiębiorstwa jest podnosić zarobek i gospodarstwa członków wspólnem prowadzeniem przedsiębiorstwa i podnosić kulturalny poziom swych c łonków.

Czynność kooperatywy ograniczoną jest tylko dla swych członków z wyłączeniem wszystkich interesów w korzyść osób, którzy nie są członkami kooperatywy.

3. Wysokość udziału, wpłata na udział i czas spłaty takowego. Jeden udział członka wynosi 1000 mk. Każdy członek kooperatywy może mieć więcej udziału. Liczba udziałów nie jest ograniczoną. Najmniej połowę udziału wpłaca członek przy przyjęciu go zaś resztę udziału najdalej do końca roku administracyjnego, w którym udział deklarował.

Dodatkowo deklarowane udziały wplaca się najdalej do roku od dnia podpisania deklaracji. Niewolno przyjmować deklaracji na dalsze udziały od członka, który pierwszego udziału nie spłacił.

4 Imię i nazwisko członków zarządu i ich zastępców Wasyl Kraweć zarządca, Hrynia Tymkib kasjer, Iwan Korczyński prowadzący księgi, członkowie zarządu, Fed Bezrukyj i Wasyl Telwach zastępcy zarządu.

5. a) Czas trwania. Kooperatywa zawiązuje się na czas nieograniczony

b) Gaze a przeznaczona do ogloszeń.

Ustawą przypisane ogłoszenia i zawiadomienia do członków kooperatywy pomieszczone będą na tablicy. W tym celu w lokalu Kooperatywy umieszczonej i w czasopiśmie (§ 44). Towarzystwo „Krajewyj Sojuz" rewizyjnyj ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych targowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest teraz Hospodarsko Kooperatywnyj Czasopys we Lwowie ul. Zimorowicza 20.

c) Rok obrachunkowy: kalendarzowy rok jest rokiem administracyjnym kooperatywy.

d) Liczba członków zarządu i sposób ich obowiązków w imieniu kooperatywy.

Kooperatywa zawiadamia bezpośrednio i zastępuje już na zewnątrz zarząd złożony z trzech członków: kierownika, kasjera, kontrolera i dwóch zastępców.

W szczególności kierownik ma zarząd i kierownictwo we wszystkich kierunkach kooperatywy, prowadzi korespondencje, przewodniczy na posiedzeniach Zarządu przeprowadza rewizję kasy, ma dogląd nad prawidłowem przeprowadzeniem kasy i ksiąg kooperatywy.

Kasjer przechowuje w kasie wszystko co się pod jego kluczem znachodzi, gotówkę papiery wartościowe i dokumenta (skrypty, kontrakty, kwity) i asygnaty. Prowadzący kancelarję (kontroler) pobiera wpłaty wykonuje wypłaty i potwierdza odbiór gotówki wartościowych papierów i dokumentów. Prowadzący kancelarję (kontroler) ma drugi klucz kasowy, wydaje asygnaty na wpłaty i wypłaty prowadzi księgi rachunkowe i wykazy i po ukończeniu administracyjnego roku wygotowuje roczne sprawozdanie zamknięcia rachunkowe i Bilans i przedkłada na posiedzeniu Zarządu.

Zarząd podpisuje firmę w ten sposób, że przy firmie Kooperatywy podpisują się (2) członkowie zarządu i to jest warunkiem ważności z obowiązań Kooperatywy.

e) Ograniczenie praw Zarządu, Do zakresu działania Zarządu Kooperatywy walczą wszystkie sprawy z wyjątkiem tych, które zastrzeżone są walnemu zgromadzeniu lub Radzie, nadzorczej (§§ 42 i 48).

f) Postanowienia w zastępstwach. W wypadkach przeszkody w urzędowaniu jednego z członków Zarządu, wchodzi do Zarządu ten zastępca, którego powoła Rada nadzorcza.

g) Przepisy o likwidacji. Strata pokrywa się w pierwszym urzędzie z funduszu rezerwowego (§§ 50 i 51) w oznaczonym porządku walnem zgromadzeniem. Niepokrytą w ten sposób pozostałą część strat pokrywa się odpisaniem na ten cel kwot z udziałów członków. Jeżeliby rezerwowy fundusz specjalna rezerwa strat i udziały członków nie wystarczały na pokrycie strat, w tenczas zastosuje się przepisy obowiązujących ustaw w kooperatywach.

h) Rozwiązanie (likwidacja). Na wypadek likwidacji lub konkursu kooperatywy przyjmie walne zgromadzenie zasadę w likwidacji (§ 1818) zgodnie ze wszystkimi postanowieniami ustawy o spółkach i te postanowienia zgłosi Zarząd Kooperatywy o wpis do sądowego rejestru.

Data wpisu 7 grudnia.

Sąd okręgowy rok handlowy O. II.

Stanisławów, dnia 6 grudnia 1921.

Zarządza się wykreślenie z rejestru stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych Stow. III 210 wpisanej tamże firmy Składnica Kółek rolniczych w Grybowie, a zarazem wpisanie w rejestrze dla spółdzielni co następuje:

1. Numer spółdzielni 12.

2. Brzmienie firmy: Składnica Kółek rolniczych w Grybowie, Stowarzyszenie spółdzielcze zarejestrowane z ograniczoną jednokrotną poręką.

3. Przedmiot przedsiębiorstwa: podniesienie gospodarstwa swych członków:

a) przez wspólne nabywanie artykułów potrzebnych im do prowadzenia gospodarstwa domowego i rolnego i dostarczanie ich członkom w sposób hurtowny (Sklepom Kółek rolniczych i innym drobnym sklepom) lub sposobem drobiazgowej sprzedaży przez własne sklepy i oddziały.

b) przez wspólne spieniężanie produktów rolnych i wyrobów członków.

c) przez produkowanie na wspólny rachunek artykułów gospodarstwa domowego i rolnego.

4. Udziały: po 1000 mk. wpłacalne przynajmniej w połowie przy wstąpieniu do stowarzyszenia. Członek musi mieć przynajmniej jeden udział, odpowiedzialność udziałami i dodatkową kwotą równającą się wysokości deklarowanych udziałów.

5. Zarząd: Ryszard Kosiński, Jan Młot, ks. Stanisław Mróz oraz zastępcy Józef Hedbod, Kazimierz Krok.

6. a) Czas trwania: nieograniczony;

b) ogłoszenia w „Przewodniku Kółek Rolniczych" w Krakowie względnie innym organie M. T R. w Krakowie;

c) rok obrachunkowy od 1 lipca do 30 czerwca,

d) Zarząd składa się z 3-ch dyrektorów i 2-ch zastępców. Firmę podpisuje pod brzmieniem firmy dwóch członków dyrekcji;

e) ograniczenie uprawnień zarządu: a) przewidzianych ustawą, b) czynienia darowizn z majątku Stowarzyszenia, c) przystępowania do spółek i Stowarzyszeń z odpowiedzialnością, przewyższającą połowę kapitału udziałowego Stowarzyszenia. Do ważności tych aktów prawnych potrzebne jest upoważnienie ze strony Rady Nadzorczej;

f) postanowienie o zastępcach wedle § 13 statutu,

g) przepisy o likwidacji wedle § 40 statutu.

7. Data wpisu: 26 listopada 1921 r.

Sąd Okręgowy jako handlowy, Oddział IV.

Nowy Sącz, 26 listopada 1921 r.

O B W I E S Z C Z E N I E.

W tutejszym rejestrze spółdzielni Spar und Darlehnskasse, Spółka zapis z nieogr. odpowiedzialnością w Lipie 3. R. Sp. 13 b. wpisano jako członka zarządu Ignacego Kmiecika z Lipy w miejsce zmarłego Teodora Karaśkiewicza

Oborniki, dnia 2 grudnia 1921 r.

Sąd Powiatowy.

W rejestrze spółdzielczym zapisano przy „Deutsche Brennereigenossenschaft, spółka zapisana z ograniczoną odpowiedzialnością w Pruszczu.

W miejsce Fryderyka Stollera wybrano do zarządu rolnika Emila Riede a z Pruszcza.

Świecie, 9 grudnia 1921 r.

Sąd Powiatowy.

W tutejszym rejestrze spółdzielni zapisano przy Nr. 4 „Opatower Darlehnskassenverein Eingetragene Genossenschaft mit unbeschrankter Haftpluft, Opatow", że po ukończeniu likwidacji firmę wykreslono.

Kępno, dnia 3 grudnia 1921 r.

Sąd powiatowy.

ZAPROTOKÓŁOWANIE FIRMY.

Do rejestru spółdzielni wpisano:

1. Numer Spółdzielni: 11.

2. Brzmienie Firmy: „Unia" Bank spółdzielczy z ograniczoną odpowiedzialnością w Nowym Sączu.

3. Przedmiot przedsiębiorstwa: pedniesienie zarobku i gospodarstwa członków przez prowadzenie spólnego przedsiębiorstwa w następującym zakresie.

1. przez udzielenie pożyczek hipotecznych i kredytów budowlanych na realności wogóle, a w szczególności na realności przeznaczone dla celów przemysłowych i handlowych za zabezpieczeniem na ruchomościach i nieruchomościach oraz pośrednictwo przy takich pożyczkach i kredytach.
2. przyjmowanie poręki wszelkiego rodzaju także za kredyty podatkowe i cłowe.
3. urządzenie, finansowanie, prowadzenie we własnym zarządzie lub na cudzy rachunek zakładów handlowych lub przemysłowych.
4. eskont i reeskont weksli i innych wierzytelności udzielenie pożyczek, zaliczek i kredytów na papiery wartościowe, towary, produkty, wierzytelności i na inne ruchome podzastawy.
5. kupno i sprzedaż papierów wartościowych i giełdowych przyjmowanie tychże w przechowanie i zarząd: prowadzenie interesów bankowych i giełdowych koniecznych do wykonywania powyższych statutowych czynności, a w szczególności załatwienia dla członków wypłat i inkassa i dostarczenie członkom środków płatniczych.

Spółdzielnia także może udzielać pożyczek niecżłonkom na zabezpieczenie rzeczowem.

4. Udziały: po 10.000 mk. płatne w całości z chwilą przystąpienia. Odpowiedzialność zdeklarowanymi udziałami i dalszą kwotą do wysokości dwukrotnego udziału.

5. Zarząd: Joachim Herbst kupiec i Eliasz Klapholz kupiec obaj z Nowego Sącza.

6. a) czas trwania: nieograniczony.
b) ogłoszenia: w Monitorze Polskim.
c) rok obrachunkowy: rok kalendarzowy.
d) liczba członków zarządu i sposób podpisywania firmy: Zarząd składa się z 2-ch dyrektorów i jednego zastępcy. Firmę podpisują obaj dyrektorowie, pod brzmieniem firmy kollektywnie.
e) ograniczenie uprawnień zarządu.
f) postanowienie o zastępcach: wedle § 10 statutu.
g) przepisy o likwidacji: wedle § 21 statutu.

7. data wpisu: 26 listopada 1921 r.

Nowy Sącz, 26 listopada 1921 r.

Sąd Okręgowy jako Handlowy. Oddział IV.

OGŁOSZENIE.

Do rejestru Spółdzielni Sądu Okręgowego w Lublinie wciągnięto d. 6 grudnia 1921 r. pod Nr. 23 następujące wpisy.

do rubr. 2-ej. Spółdzielnia Sejmików i Miast Województwa Lubelskiego. Siedziba w Lublinie. Odpowiedzialność członków wynosi 120 krotną wysokość udziału zadeklarowanego. Oddziałów niema.

do rubr. 3-ej. Celem spółdzielni jest skoorydynowanie działalności poszczególnych związków samorządowych na polu handlowem i przemysłowem, a w szczególnośei organizowanie kupna i sprzedaży artykułów pierwszej potrzeby, uwzględniając w równej mierze interesy miast i wsi, oraz dostarczenie tychże artykułów bądz w stanie surowym, bądź w przetworach przez spółdzielnię we własnych lub w innych zakładach sporządzonych, stowarzyszonym lub za ich pośrednictwem innym lokalnym instytucjom spółdzielczym.

do rubr. 4-ej. Udział członka wynosi 50.000 mk. i winien być wpłacony przy deklaracji na przyjęcie do spółdzielni. Członek może mieć więcej, niż jeden udziałów.

do rubr. 5-ej. Zarząd stanowią: Stanisław Dylewski, Wiceprezydent m. Lublina, Stefan Choma, Ławnik Magistratu m. Lublina, Jan Chomicz, członek Sejmiku Powiatowego w Lublinie. Wszyscy trzej mieszkają w Lublinie.

do rubr. 6-ej. Czas trwania spółdzielni nie jest oznaczony. Ogłoszenia będą umieszczane w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego. Rok obrachunkowy zaczyna się od 1 stycznia. Zarząd składa się z 3 członków, którzy czynią oświadczenia w imieniu spółdzielni wspólnie. Komisarz Wojewódzki ma prawo zawieszać uchwały Zarządu. Zastępców do zarządu nie wybrano. Likwidację spółdzielni należy uskutecznić według przepisów art. 76—84 ustawy z 29 października 1920 r. o spółdzielniach.

OGŁOSZENIE.

Do rejestru Spółdzielni Sądu Okręgowego w Lublinie wciągnięto d. 3 grudnia 1921 r. pod Nr. 22 następujące wpisy.

do rubr. 2-ej. Spółdzielcze Stowarzyszenie spożywców w Mełgwi, powiecie Lubelskim, z odpowiedzialnością udziałami,

do rubr. 3-ej. Spółdzielnia ma na celu zaspakajanie wspólnemi siłami materjalnych i kulturalnych potrzeb swych członków.

do rubr. 4-ej. Udział wynosi 1000 mk. z których 250 mk. winny być wpłacone przy zapisaniu się na członka, a pozostałe nie później, jak w ciągu jednego roku. Członek może mieć nie więcej, niż 10 udziałów.

do rubr. 5-ej. Zarząd stanowią: Jan Budzyński, Józef Golan i Piotr Kosmala, mieszk. w Mełgwi, pow. Lubelskim.

do rubr. 6-ej. Czas trwania spółdzielni nie jest ograniczony. Ogłoszenia będą umieszczane w czasopiśmie „Społem". Rok obrachunkowy zaczyna sią od 1 stycznia. Zarząd składa się z 3 członków, podpisy 2 z nich są dostateczne do wyrażenia woli Stowarzyszenia. Kontrakty w sprawach kupna, sprzedaży, zastawu lub wynajmu nieruchomości wymagają uprzedniego zezwolenia Rady Nadzorczej lub podiegają zatwierdzeniu przez Radę. Do Zarządu winien być wybrany jeden zastępca. W razie rozwiązania Stowarzyszenia Zgromadzenie Walne wybiera 3 likwidatorów i określa sposób likwidacji według przepisów ustawy o spółdzielniach.

WPIS KOOPERATYWY.

1. Firma i miejsce przebywania: Hospodarśko-Spożywcza Spilka torhowelna i promysłowa „Hospodar". Kooperatywa z ograniczoną poręką. Miejsce kooperatywy jest gmina Iwanykowka, powiat Bohorodczany.

2. Cel i przedmiot przedsiębiorstwa ograniczenie co do zawierania umów z niecżłonkami.

Cel przedsiębiorstwa jest podnosić zarobek i gospodarstwa członków wspolnem prowadzeniem przedsiębiorstwa i podnosić kulturalny poziom swych członków.

Czynność kooperatywy ograniczoną jest tytko dla swych członków z wyłączeniem wszystkich interesow w korzyść osób którzy nie są członkami kooperatywy.

3. Wysokość udziału, wpłata na udział i czas spłaty takowego. Jeden udział członka wynosi 1000 mk. Każdy członek kooperatywy może mieć więcej udziału. Liczba udziałów nie jest ograniczoną. Najmniej połowę udziału wpłaca członek przy przyjęciu go, zaś resztę udziału najdalej do końca roku administracyjnego w ktorym udział deklarował.

Dodatkowe deklarowane udziały w płaca się najdalej do roku od dnia podpisania deklaracji. Nie wolno przyjmować deklaracji na dalsze udziały od członka, który pierwszego udziału nie spłacił.

4. Imię i nazwisko członków zarządu i ich zastępców: Mychajło Kniaziń — sprawnyk, Wasyl Jarema — kasjer, Mykoła Łużnyj — knyhowodeć. Członkowie zarządu: Mychajło Pawłykiwskyj i Iwan Wasyłyk.

5. a) Czas trwania. Kooperatywa zawiązuje się na czas nieograniczony.

b) Gazeta przeznaczona do ogłoszeń.

Ustawą przypisane ogłoszenia i zawiadomienia do członków kooperatywy umieszczane będą na tablicy w tym celu w lokalu kooperatywy umieszczonej i w czasopiśmie (§ 44) Towarzysło Krajewyj Sojuz rewizyjnyi ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych, targowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest teraz Hospodarsko-Kooperatywnyj Czasopys we Lwowie, ul. Zimorowicza l. 20.

c) Rok obrachunkowy: Kalendarzowy rok jest rokiem administracyjnym kooperatywy

d) Liczba członków zarządu i sposób ich obowiązku w imieniu kooperatywy.

Kooperatywa zawiadamia bezpośrednio i zastępuje ją na zewnątrz zarząd złożony z trzech członków: kierownika, kasjera, kontrolera i dwóch zastępców.

Wszególności kierownik ma zarząd i kierownictwo we wszystkich kierunkach kooperatywy, prowadzi korespondencję, przewodniczy na posiedzeniach zarządu, przepro-

wadza rewizję kasy, ma dogląd nad prawidłowem prowadzeniem kasy i ksiąg kooperatywy.

Kasjer przechowuje w kasie wszystko co się pod jego kluczem znachodzi, gotówkę, papiery wartościowe i dokumenta (skrypty, kontrakty, kwity i asygnaty). Prowadzący kancelarję (kontroler) pobiera wpłaty, wykonuje wypłaty i potwierdza odbiór gotówki, wartościowych papierów i dokumentów. Prowadzący kancelarję (kontroler) ma drugi klucz kasowy, wydaje asygnaty na wpłaty i wypłaty, prowadzi księgi rachunkowe i wykazy i poukończeniu administracyjnego roku wygotuwuje roczne sprawozdanie zamknięcia rachunkowe i bilans i przedkłada na posiedzeniu Zarządu.

Zarząd podpisuje firmę w ten sposób, że przy firmie kooperatywy podpisują się (2) członkowie zarządu i to jest warunkiem ważności z obowiązań kooperatywy.

e) Ograniczenie praw Zarządu Do zakresu działania zarządu kooperatywy należą wszystkie sprawy z wyjątkiem tych, które zastrzeżone są walnemu zgromadzeniu lub Radzie nadzorczej (§§ 42 i 48).

f) Postanowienia w zastępstwach. W wypadkach przeszkody w urzędowaniu jednego członków Zarządu, wchodzi do Zarządu ten zastępca którego powoła Rada nadzorcza.

g) Przepisy o likwidacji. Straty pokrywa się w pierwszym rzędzie z funduszu rezerwowego (§§ 50 i 51) w oznaczonym porządku walnego zgromadzenia.

Niepokrytą w ten sposób pozostałą część strat pokrywa się odpisaniem na ten cel kwot z udziałów członków.

Jeżeliby rezerwowy fundusz, specjalna rezerwa strat i udziały członków nie wystarczały na pokrycie strat, wtenczas zastosuje się przepisy obowiązujących ustaw w kooperatywach.

h) Rozwiązanie (likwidacja). Na wypadek likwidacji lub konkursu kooperatywy przyjmie walne zgromadzenie zasadę w likwidacji (§ 18 8) z godne ze wszystkiemi postanowieniami ustawy o spółkach i te postanowienia zgłosi Zarząd Kooperatywy o wpis do sądowego rejestru.

Data wpisu 17 listopada 1921 r.

Stanisławów, dnia 15 listopada 1921 r.

Sąd Okręgowy jako Handlowy O. II.

WPIS KOOPERATY.

1. Firma i miejsce przebywania Hospodarśko-Spożywcza Spilka torhowelna i mołoczarska „Buducznistj" Kooperatywa z ograniczoną poręką. Miejsce kooperatywy jest gmina Hłuboke powiat Bohorodczany.

2. Cel i przedmiot przedsiębiorstwa ograniczenia co do zawierania umów z nieczłonkami.

Cel i przedsiębiorstwa jest podnosić zarobek i gospodarstwo członków wspólnem prowadzeniem przedsiębiorstwa i podnosi kulturalny poziomo swych członków. Czynność kooperatywy ograniczoną jest tylko dla swych członków z wyłączeniem wszystkich interesów na korzyść osób, którzy nie są członkami kooperatywy.

3. Wysokość udziału, wpłata na udział i czas spłaty takowego. Jeden udział członka wynosi 1000 mk. Każdy członek kooperatywz może mieć więcej udziału. Liczba udziałów nie jest ograniczoną. Najmniej połowę udziału wypłaca członek przy przyjęciu go zaś resztę udziału najdalej do końca roku administracyjnego, w którym udział deklarował.

Dodatkowo deklarowane udziały wpłaca się najdalej do roku od dnia podpisania deklaracji. Nie wolno przyjmować deklaracji na dalsze udziały od członka, który pierwszego nie spłacił.

4. Imię i nazwisko członków zarządu i ich zastępców: Iwan Kulczak—sprawnyk, Dmytro Chymeneć — kasyer, Mychajło Hordyńskyj—knyhowodeć; członkami zarządu: Mykoła Kulczak i Dmytro Łeszko; zastępcy zarządu.

5. a) Czas trwania. Kooperatywa zawiązuje się na czas nieograniczony.

b) Gazeta przeznaczona do ogłoszeń.

Ustawą przypisane ogłoszenia zawiadomienia do członków kooperatywy, umieszczone będą na tablicy w tym celu w lokalu Kooperatywy umieszczonej i w czasopiśmie (§ 44) Towarzystwo „Krajewyj Sojuz" rewizyjnyj ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych targowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest teraz Hospodarsko Kooparatywnyj Czasopys we Lwowie ul. Zimorowicza l. 20.

c) Rok obrachunkowy: Kalendarzowy rok jest rokiem administracyjnym kooperatywy.

d) Liczba członków zarządu i sposób ich obowiązków w imieniu kooperatywy.

Kooperatywa zawiadamia bezpośrednio i zastępuje już na zewnątrz zarząd złożony z trzech członków: kierownika, kasycza, rachunkowego i dwóch zastępców.

W szczególności kierownik ma zarząd i kierownictwo we wszystkich kierunkach. Kooperatywy, prowadzi korespondencje przewodniczy na posiedzeniach Zarządu przeprowadza rewizję kasy, ma dogląd nad prawidłowem prowadzeniem kasy i ksiąg kooperatywy.

Kasjer przechowuje w kasie wszysiko co się pod jego kluczem znachodzi; gotówkę, papiery wartościowe i dokumenta (skrypty, kontrakty, kwity) i asygnaty. Prowadzący kancelarję (rachunkowy) pobiera wpłaty, wykonuje wypłaty i potwierdza odbiór gotówki, wartościowych papierów i dokumentów. Prowadzący kancelarję (rachunkowy) ma drugi klucz kasowy, wydaje asygnaty na wpłaty i wypłaty prowadzi księgi rachunkowe i wykazy i po ukończeniu administracyjnego roku wygotowuje roczne sprawozdanie zamknięcia rachunkowe i bilans i przedkłada na posiedzeniu Zarządu.

Zarząd popisuje firmę w ten sposób, że przy firmie kooperatywy podpisują się (2) członkowie zarządu i to jest warunkiem ważności z obowiązań kooperatywy.

e) Ograniczenie praw Zarządu. Do zakresu działania Zarządu Kooperatywy należą wszystkie sprawy z wyjątkiem tych, które zastrzeżone są walnemu zgromadzeniu lub Radzie nadzorczej (§§ 42 i 48).

f) Postanowienia w zastępstwach. W wypadkach przeszkody w urzędowaniu jednego z członków Zarządu, wchodzi do Zarządu ten zastępca, którego powoła Rada nadzorcza.

g) Przepisy o likwidacji. Strata pokrywa się w pierwszym rzędzie z funduszu rezerwowego (§§ 50 i 51) po oznaczonym porządku walnem zgromadzeniu.

Niepokrytą w ten sposób pozostałą część strat pokrywa się odpisaniem na ten cel kwot z udziałów członków. Jeżeliby rezerwowy fundusz, specjalna rezerwa strat i udziały członków nie wystarczały na pokrycie strat wtenczas zastosuje się przepisy obowiązujących ustaw w kooperatywach.

h) Rozwiązanie (likwidacja). Na wypadek likwidacji lub konkursu kooperatywy przyjmie walne zgromadzenie zasadę w likwidacji (§ 1818) zgodnie ze wszystkimi postanowieniami ustawy o spółkach i te postanowienia zgłosi Zarząd Kooperatywy o wpis do sądowego rejestru.

Data w dniu 12 (dwunastego) listopada 1921 r.

Sąd okręgowy jako handlowy O. II.

Stanisławów, dnia 31 października 1921 r.

OGŁOSZENIE.

Do rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej wpisano następującą firmę pod Nr. 4.

„Spółdzielnia Rolniczo-Osadnicza", z siedzibą w Piszczacu Podlaskim. Odpowiedzialność członków za zobowiązania spółdzielni jest pięciokrotna w stosunku do każdego zgłoszonego udziału. Spółdzielnia ma na celu prowadzenie czynności: racjonalne organizowanie powstających gospodarstw swych członków, w jakim celu winna być okazywana pomoc materjalna i fachowa; przedsiębiorstwa harakteru handlowo-rolniczo-spożywczego i uświadamianie swych członków w konieczności pracy zrzeszonej, jako podstawy dla pomyślnego rozwoju ekonomiczno-kulturalnego. Osoby obce korzystają z kredytu przy zabezpieczeniu rzeczowym. Udział wynosi dziesięć tysięcy (10000) marek płatny z góry, albo równemi ratami w ciągu 3-ch miesięcy. Zarząd stanowią: Aleksander Radosz, Jakób Moczulski i Jan Świtalski. Czas trwania spółdzielni nieograniczony. Wszystkie ogłoszenia przewidziane ustawą winny być drukowane w czasopiśmie „Siła". Zarząd składa się z trzech członków; pod stemplem firmy obowiązkowe dwa podpisy zarządu. Następujące sprawy załatwia się na wspólnem posiedzeniu Rady Zarządu: decyzję w sprawie przyjmowania i wykluczania członków oraz przyjmowania zgłoszeń na nowe udziały; nabywanie i zbywanie nieruchomości; określenie najwyższej sumy kredytu udzialanego poszczególnym uczestnikom w granicach oznaczonych przez zgromadzenie walne; składanie walnemu zgromadzeniu projektu zużytkowania funduszów specjalnych, które mogą powstawać przy podziale zysków, zatwierdzanie przepisów dotyczących czynności Rady, poszczególnych jej wydziałów oraz Zarządu

i całej biurowości spółdzielni; przystąpienie do związku rewizyjnego i ośrodu (centrali) finansowego, oraz występowanie z takowych; zakładanie oddziałów spółdzielni i ustanawianie pełnomocników. Przepisy o likwidacji zgodne z wymaganiami art. 76—84 Ustawy o Spółdz. z d. 29/X 1920 r.

Wydział Rejestru Handlowego.

Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej.

W rejestrze spółdzielni pod Nr. 52 zapisano dziś przy spółdzielni „Spółka Spożywców Pracowników Kolejowych" spółka zapisana z ograniczoną poręką w Grudziądzu co następuje: Na podstawie uchwały walnego zebrania z dnia 10 października 1921 r. wybrano w miejsce dotychczasowych członków zarządu pp. Jana Rudnickiego, Jana Borowskiego i Franciszka Talpy wszystkich z Grudziądza następujących panów: Pawła Karkuta z Tuszewa, Franciszka Grabowskiego i Stefana Gorywodę z Grudziądza. Statut zmieniono przez uchwałę walnego zebrania z dnia 28 października 1921 r.

Grudziądz, dnia 2 grudnia 1921 r.

Sąd Powiatowy.

W rejestrze spółdzielni tutejszego Sądu Powiatowego wykreślono dzisiaj po ukończeniu likwidacji, zapisaną pod Nr. 18 spółdzielnię pod firmą: „Bank Parcelacyjny", spółka zapisana z ograniczoną odpowiedzialnością w Kościanie.

Kościan, dnia 7 grudnia 1921 r.

Sąd Powiatowy.

WPIS SPÓŁDZIELNI.

Należy wpisać do rejestru Spółdzielni.

1. Numer kolejny wpisu 26.

2. Firma: Konsum spożywczy funkcjonarjuszy Policji Państwowej okręgu Stanisławowskiego, spółdzielnia zarejestrowana z ograniczoną poręką w Stanisławowie.

Siedziba: Stanisławów.

Rodzaj i zakres odpowiedzialności:

Odpowiedzialność ograniczona, członkowie odpowiadają udziałami.

§ 15 stat. i dodatkową kwotą w wysokości trzykrotnej deklarowanych udziałów (§ 19 stat.).

3. Oddziały:

Przedmiot przedsiębiorstwa:

Celem stowarzyszenia jest dostarczanie swym członkom drogą cząstkowej sprzedaży wszelkich artykułów użytkowych nabytych hurtownie lub wytworzonych we własnym zarządzie.

4. Wysokość udziału, wpłat na udział, czas ich dokonywania:

Udział wonosi kwotę 10,000 mkp., jeden udział może być spłacony w 6-ciu ratach miesięcznych, dwa udziały w dziesięciu takich ratach, trzy udziały w dwudziestu takich ratach z tem, że pierwsze dwie raty muszą zawsze wynosić po 2,500 mkp. (§ 15 stat.).

Imiona i nazwiska członków zarządu:

Do Dyrekcji należą jako stali członkowie: p. komisarz Józef Fedorec, p. pomoc. refer. Florjan Jankowski i p. star. przod. Andrzej Bembenek, jako zastępcy stałych członków Dyrekcji: p. aspirant Mieczysław Krzesiński i p. st. przod. Rudolf Posz.

a) Czas trwania: nieograniczony.

b) Pismo przeznaczone do ogłoszeń:

Czasopisma krajowe lub miejscowe stanisławowskie oraz rozkaz okręg. Komendy Pol. P. w Stanisławowie (§ 62 stat.).

c) Rok obrachunkowy: kalendarzowy.

d) Liczba członków zarządu i forma ich oświadczeń w imieniu stowarzyszenia: Trzech dyrektorów i dwu zastępców (§ 28 stat.), do ważności zobowiązań potrzeba podpisu dwu członków stałych Dyrekcji lub jednego z nich i jednego zastępcy (§ 38 stat.).

e) Ograniczenia uprawnień zarządu: Wszelkie zobowiązania przyjęte przez Dyrekcję imieniem stowarzyszenia, nawet bez osobnego upoważnienia Rady nadzorczej lub walnego zgromadzenia obowiązują stowarzyszenie, również wszelkie czynności prawne podjęte przez Dyrekcję imieniem stowarzyszenia obowiązują stowarzyszenie z wyjątkiem aktów prawnych wymagających upoważnienia ze strony Rady nadzorczej (§ 17, 24, 28, 36, 44, 45 i 59 stat.) lub walnego zgromadzenia (§ 52 stat.).

f) Postanowienia o zastępcach:

Zastępcy pełnią obowiązki dyrektorów w razie przeszkody w urzędowaniu, którego z członków Dyrekcji (§ 28 stat.).

g) Przepisy o likwidacji.

Pozostała po przeprowadzeniu likwidacji nadwyżka użytą zostanie naprzód na zwrot udziałów według ich wysokości wpłaconej, następnie na wypłatę dywidendy za rok ostatni, resztę zaś majątku przeznaczy się na cele użyteczności publicznej stosownie do uchwały ostatniego Walnego zgromadzenia członków.

W braku Walnego zgromadzenia o przeznaczeniu pozostałej części majątku spółdzielni zadecyduje Rada spółdzielcza.

Dzień wpisu: 8 grudnia 1921 r.

Stanisławów, dnia 6 grudnia 1921 r.

Sąd okręgowy, jako handlowy.

OGŁOSZENIE.

Do rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego w Lublinie wciągnięto d. 22 listopada 1921 r. pod Nr. 20 następujące wpisy:

do rubr. 2-ej. Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich w Warszawie. Spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną dawniej Warszawskie Ziemiańskie Towarzystwo Mleczarskie, Siedziba Spółdzielni w Warszawie Hoża 51. Oddział w Lublinie ul. Namiestnikowska 13. Członkowie odpowiadają za zobowiązania spółdzielni zadeklarowanemi udziałami, a ponadto dalszą kwotą równającą się 10-krotnej wysokości każdego zadeklarowanego udziału:

do rubr. 3-ej. Przedmiot przedsiębiorstwa stanowi sprzedaż i przeróbka wytworzonego w gospodarstwach członków, a w miarę potrzeby zakupionego od niečzłonków nabiału, jaj i innych produktów rolniczych, oraz dostarczanie gospodarstwom rolnym i przemysłowo rolnym narzędzi i maszyn mleczarskich i innych artykułów potrzebnych do produkcji:

do rubr. 4-ej Wysokość udziału 2500 mk. Udział winien być wpłacony jednorazowo przy przystąpieniu. Wpłata dalszych zadeklarowanych udziałów winna nastąpić w ciągu pierwszego kwartału każdego roku.

do rubr. 5-ej. Do Dyrekcji wybrani zostali: Feliks Przeradzki, jako dyrektor naczelny Hoża 51, Donat Wieman, jako dyrektor Hoża 61, obaj w Warszawie, zastępca Adam Kuligowski Piękna 44 w Warszawie. Kierownik Oddziału w Lublinie Andrzej Dereziński.

do rubr. 6-ej: a) Czas trwania Spółdzielni nieograniczony, b) pismo przeznaczone do ogłoszeń „Czasopismo Spółdzielni Rolniczych" w Warszawie, c) Dyrekcja składa się z dwóch dyrektorów. Dyrekcja podpisuje za Spółdzielnię w ten sposób, że pod firmą Spółdzielni umieszczają swoje podpisy obaj dyrektorzy lub jeden z dyrektorów i zastępca. Korespondencję zwyczajną podpisuje jeden dyrektor lub zastępca, d) w skład Dyrekcji wchodzi jeden zastępca.

OBWIESZCZENIE

Do rejestru handlowego działu Spółdzielni sądu Okręgowego w Radomiu w dniu 3 grudnia 1921 r. w ciągnięto następującą zmianę przy Nr. 5. Czasopismo „Siła" przeznaczone do ogłoszeń dla firmy „Spółdzielnia Samopomoc Rzemieślników Żydów z odpowiedzialnością ograniczoną w Radomiu", zostało zmienione na „Nasz Kurjer", w Warszawie.

Sąd Okręgowy w Radomiu Wydział Rejestru Handlowego.

Do rejestru spółdzielni wpisano przy Nr. 49 Zjednoczeni Budowniczy Wozów, Spółka zapisana z ograniczoną odpowiedzialnością w Toruniu w likw. Walne zebranie dnia 15 lutego 1921 r. uchwaliło, że organem dla ogłoszeń spółdzielni spółki w miejsce Presse ma być Słowo Pomorskie.

Toruń, dnia 25 listopada 1921 r.

Sąd Powiatowy.

Do rejestru spółdzielni wpisano przy Nr. 35 Łubiankaer Spar und Darlehnskassen-Verein, Spółka zapisana z nieograniczoną odpowiedzialnością w Łubiance: Z zarządu ustąpili rolnik Hermann Dannemann i Rudolf Müller z Łubianki, w ich miejsce wybrano do zarządu rolników Augusta Fischera i Karola Bergmanna z Łubianki.

Toruń, dnia 30 listopada 1921 r.

Sąd Powiatowy.

STAN RACHUNKÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

na dzień 10 sierpnia 1922 roku.

AKTYWA.	Marek pol.			Zmiany od ostatniego wykazu.
1. Zapas kruszcu według parytetu: a) złoto	31.514 862,12			
b) Srebro	44.111.135,01			
c) Bilon zagraniczny	1.259.355.75	76.885.352,88	+	25.831,53
2. Waluty zagraniczne w/g parytetu	184.892.967.16			
Różnica kurs walut	7.245.610.837.54	7.430.503.804,70	—	2.890.353.621,55
3. Rachunki zagr. „Nostro" w/g parytetu	1.240.659.308,65			
Banki Niemieckie w/g parytetu	418.779.061,65			
Razem	1.659.438.370,30			
Różnica kursowa na r-kach zagr. „Nostro"	24.589.391.417,52	26.248.829.787,82	+	4.089.159.225,23
4. Portfel wekslowy		48.867.674 863,56	+	1.206.425 002,45
5. Pożyczki term., tow., Otw. Kr. i ulgowe		24.180.040.212,43	+	125.605.068,04
6. Dług Skarbu Państwa		276.000.000.000,—	+	16.000.000.000,—
7. Pocztowa Kasa Oszczędności		3.575.757.586,60	+	401.012.207.69
8. Papiery własne		9.029.206.249,44	—	10.172.151,50
9. Inne Aktywa		32.324.984 784,13	+	2.307.028.933,86
Razem		427.733.882.641,56		

PASYWA.	Marek pol.			Zmiany od ostatniego wykazu.
1. Fundusz rezerwowy		11.331.996.993,71		bez zmiany
2. Obieg banknotów		347.873.661.745,—	+	12.447.033.562,50
3. Rachunki żyrowe i natychmiast płatne zobowiązania:				
a) Centralna Kasa Państwowa i inne Kasy Państwowe i Wojskowe	23.295.589.948,33			
b) Pocztowa Kasa Oszczędności	1.000.395.832,41			
c) Inne rachunki	38.569.451.539,26	62 865.437.320,—	+	8.598 172.687,90
4. Inne Pasywa		5.662.786.582,85	+	183.524.245,35
Razem		427.733.882.641,56		

Na poczet pożyczek, przejętych 11 listopada 1918 r., wpłynęło Mk. 140.037.349.73.

Naczelny Dyrektor: (—) *Bigo*. Vice-Dyrektor Centralnej Księgowości: (—) *Gawroński*.

Stopa procentowa 7% od dyskonta weksli; od lombardu pożyczek premjowych 7%.
" " 8% " lombardu papierów wartościowych.
" " 5½% " " pożyczek państwowych.

STAN RACHUNKÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

na dzień 20 sierpnia 1922 roku.

AKTYWA:	Marek pol.			Zmiany od ostatniego wykazu.
1. Zapas kruszcu: według parytetu a) Złoto	31.535.171,60			
b) Srebro	44.121.470,76			
c) Bilon zagraniczny	1.259.360,84	76.916.003,20	+	30.650,32
2. Waluty zagraniczne w/g parytetu	234.027.301,—			
Różnica kursowa walut	3 463.656.318,10	3.697.683.619,10	+	3.732.820.185,60
3. Rachunki Zagraniczne „Nostro" w/g parytetu	1.250.807.092,64			
Banki Niemieckie w/g parytetu	418.779.061,65			
Razem	1 669.586.154,29			
Różnica kursowa na rachunkach zagr. „Nostro"	30.481.806.897,32	32.151.393.051,61	+	5.902.563.263,79
4. Portfel wekslowy		52.147.040.756,18	+	3.279.365.892,62
5. Pożyczki: terminowe, towarowe, Otw. Kred. i ulgowe		22.120.794.190,26	—	2.059.246 022,17
6. Dług Skarbu Państwa		278.500.000.000,—	+	2.500.000.000,—
7. Pocztowa Kasa Oszczędności		1.700.582 543,86	—	1.875.175.042,75
8. Papiery własne		9.029.365.249,44	+	159.000,—
9. Inne aktywa		31.379.436.070,50	+	945.548.713,63
Razem		430.803.211.484,14		

PASYWA:	Marek pol.			Zmiany od ostatniego wykazu.
1. Fundusz rezerwowy		11.331.996.993,71		bez zmiany
2. Obieg banknotów		351.343.208.036,50	+	3.496.546.291,50
3. Rachunki żyrowe i natychmiast płatne zobowiązania:				
a) Centralna Kasa Państwowa i inne Kasy Państwowe i wojskowe	21.193.346.614,32			
b) Pocztowa Kasa Oszczędności	841 516.246,41			
c) Inne rachunki	40.261.393.340,30	62.296.256.201,03	+	569.181.118.97
4. Inne pasywa		5.831.750.252,90	+	168.963.670,05
Razem		430 803.211.484.14		

Na poczet pożyczek, przejętych 11 listopada 1918 r., wpłynęło Mk. 140.037.349,73.

Naczelny Dyrektor: (—) *Bigo*. Dyrektor Centralnej Księgowości: (—) *Rybiński*.

Stopa procentowa 7% od dyskonta weksli, a od lombardu pożyczek premjowych 7%.
" " 8% " lombardu papierów wartościowych.
" " 5½% " " pożyczek państwowych.

STAN RACHUNKÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

dnia 31 sierpnia 1922 roku.

AKTYWA:	Marek pol.			Zmiany od ostatniego wykazu.
1. Zapas kruszcu: według parytetu a) Złoto	31.624.623,82			
b) Srebro	44.191.631,57			
c) Bilon zagraniczny	1.260.137,02	77.016.392,41	+	100.389,21
2. Waluty zagraniczne w/g parytetu	122.985.228,21			
Różnica kurs. walut	7.987 392 292,87	8.110.377 521,08	+	4.412.693.901,98
3. Rachunki Zagr. „Nostro" w/g parytetu	1.358.711.600,91			
Banki Niemieckie	418.721.728,08			
Razem	1.777.433.328,99			
Różnica kursowa na r-kach zagr. „Nostro"	50.388.506.819,78	52.165.940.148,77	+	20.014.547.097,16
4. Portfel wekslowy		56.366.627.711,78	+	4.219.586.955,60
5. Pożyczki: term., tow., Otw. Kr. i ulgowe		21.079.879.749,89	—	1.040.914.440,37
6. Dług Skarbu Państwa		285.000.000.000,—	+	6.500.000.000,—
7. Pocztowa Kasa Oszczędności		4.143.696.918,14	+	2.443.114.374,20
8. Papiery własne		11.964.561.936,14	+	2.935.196.686,70
9. Inne Aktywa		26.185.970.842,79	—	5.193.465.227,71
Razem Mk.		465.094.071.221,—		
PASYWA:				
1. Fundusz rezerwowy		11.331.996.993,71		bez zmiany
2. Obieg banknotów		385.787.488.758,50	+	34.444.280.722,—
3. Rachunki żyrowe i natychmiast płatne zobowiązania:				
a) Centralna Kasa Państwowa i inne Kasy Państwowe i Wojskowe	21.597.839.093,80			
b) Pocztowa Kasa Oszczędności	4.882.172.995,63			
c) Inne rachunki	32.813.846.834,59	59.293.858.924,02	—	3.002.397.277,01
4. Inne Pasywa		8.680.726.544,77	+	2.848.976.291,87
Razem Mk.		465.094.071.221,—		

Na poczet pożyczek przejętych 11 listopada 1918 r. wpłynęło Mk. 140.037.349,73.

Naczelny Dyrektor: (—) *Bigo.* Dyrektor Centralnej Księgowości: (—) *Rybiński.*

Stopa procentowa 7% od dyskonta weksli, a od lombardu pożyczek premjowych 7%.
„ „ 8% „ lombardu papierów wartościowych.
„ „ 5½% „ „ pożyczek Państwowych.

BILANS

Towarzystwa Udziałowego Restauracji przy Hotelu Polskim p. f. „CAFE RESTAURANT"

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie

na dzień 1-szy stycznia 1922 r.

Stan czynny	Marki	f.	Stan bierny	Marki	f.
Gotówką w kasie	15,916	—	Kapitał udziałowy	950,000	—
Papiery procentowe	51,000	—	Papiery procentowe w depozycie	50,000	—
Ruchomości	978,947	97	Dłużnicy i wierzyciele	1,674,500	—
Towary	1,771,900	—	R-k Strat i Zysków	921,758	97
Dłużnicy i Wierzyciele	719,055	—			
Koszty ponies. w 1921 na 1922 r.	59,440	—			
	3,596,258	97		3,596,258	97

Rachunek Strat i Zysków

za czas od 15 listopada 1920 r. do 31 grudnia 1921 r.

Wydatki	Marki	f.	Dochody	Marki	f.
Koszty handlowe	10,009,864	39	Zysk brutto na towarach	10,931,623	36
Z czystego zysku wynoszącego Mk. 921,758.97 przechodzi w myśl § 20 Ustawy:					
1. 5% na amortyzację ruchom. 48,947.97					
2. Na dywidendę od udziałów 610,736.—					
3. Rezerwa na podatek od zysku 262,075.—	921,758	97			
	10,931,623	36		10,931,623	36

Buchalter-Bilansista: (—) Władysław Gronau

Zarząd: ( ) Prezes Józef Koszewski
Sekretarz Władysław Pawelec
Skarbnik Adam Bańkowski

BILANS BANKU HANDLOWEGO W WARSZAWIE.

Dnia 31 marca 1922 r.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	Mk	876265514.85
Polska Kraj. Kasa Poż. i Poczt. Kasa Oszczędności	„	1751206299.57
Waluta i dewizy obce	„	525012701.81
Skup weksli	„	6804228488.14
Papiery procentowe własne:		
państwowe polskie	„	22726815.69
pozostałe papiery	„	56348537.01
Papiery procentowe funduszu rezerwowego	„	69103400.46
Wylos. papiery proc. i kupony	„	5512604.10
Pożyczki na zastaw pap. publicznych	„	463096036.49
Korespondenci—dłużnicy	„	13930596038.10
Pozatem poręczenia Mk. 1733963665.14		
Rachunek z Oddziałami Banku	„	4746614589.96
Weksle do inkasa	„	3286932666.47
Inkaso u Korespondentów	„	1855381180.88
Nieruchomości	„	71557914.92
Wydatki bieżące za 1921 r.	„	827062903.90
„ „ „ 1922 r.	„	378850631.31
Rachunki przechodnie	„	182545892.45
	Mk.	35853042216.11

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy	Mk.	162000000.—
Fundusz rezerwowy	„	81000000.—
Rezerwa specjalna	„	61703831.40
Wkłady: a) rachunki czekowe	„	4187115673.64
b) lokacje	„	694540043.93
Korespondenci—wierzyciele	„	17200767029.46
Pozatem poręczenia Mk. 1733963665.14		
Weksle redyskontowane	„	1675476820.24
Rachunek z Oddziałami Banku	„	4970832367.69
Różni za inkaso	„	5123696815.53
Dywidendy niepodniesione	„	6752240.51
Procenty i prowizje za 1921 r.	„	953963283.70
„ „ „ 1922 r.	„	507190672.61
Rachunki przechodnie	„	228003437.40
	Mk.	35853042216.11

Sprawozdanie Stow. Spoż. Urzędników Państw. i Samorząd. w Kielcach i pow. Kieleckim za czas od d. 14 kwietnia do d. 31 grudnia 1919 r.

BILANS na dn. 1 stycznia 1920 r.

Stan czynny.

Gotowizna w kasie		Kor.	1748.23
Ruchomości		„	4488.90
Remanent towarów po cenie kosztu: w sklepach i magazynach	192472.97		
Remanent w dziale wytwórczym		„	192472.97
Różni:			
a) udział hurtowni	502.—		
b) inne należności		„	502.—
		Kor.	199212.10

Stan bierny.

Udziały		Kor.	42775.—
Różni:			
a) należności dostawcom	25838.80		
b) pożyczki	8936.50		
c) inne zobowiązania	12368.91	„	47144.21
Czysta nadwyżka		„	109292.89
		Kor.	199212.10

Sprawozdanie Stow. Spoż. „JEDNOŚĆ" w Kielcach za czas od d. 1 stycznia 1920 r. do d. 1 stycznia 1921 r.

BILANS na dn. 1 stycznia 1921 r.

Stan czynny.

Gotowizna w kasie		Mk.	200626.47
Ruchomości		„	29189.02
Remanent towarów po cenie kosztu: w sklepach i magazynach	858265.13		
Remanent w dziale wytwórczym		„	858265.13
Różni:			
a) udział w związku	17225.—		
b) inne należności	64327.40	„	81552.40
		Mk.	1169633.02

Stan bierny.

Udziały		Mk.	164378.89
Fundusze:			
a) zapasowy	7651.—		
b) społeczny	36385.69		
Wkładki oszczędnościowe		„	44036.69
Różni:			
a) należności dostawcom	584267.86		
b) pożyczki	20858.—		
d) inne zobowiązania		„	605125.86
Czysta nadwyżka		„	356091.58
		Mk.	1169633.02

Firma „POLTHAP" Polskiego Towarzystwa dla Handlu i Przemysłu, Spółka z ogr. odp. w Warszawie.

BILANS na dzień 31 grudnia 1920 roku.

AKTYWA.

Kasa	Mk.	360,056.11
Dłużnicy	„	1,412,063.58
Dłużnicy wątpliwi	„	17,655.—
Towary	„	3,469,896.70
Papiery procentowe	„	101,105.72
Ruchomości	„	265,764.15
Straty	„	1,907,908.01
	Mk.	7,534 449.27

PASYWA.

Kapitał zakładowy	Mk.	600,000.—
Wierzyciele	„	6,037,449.27
Akcepty	„	897,000.—
	Mk.	7,534,449.27

RACHUNEK STRAT I ZYSKÓW.

Koszta ogólne	Mk.	2,980,280.05
Amortyzacja ruchomości	„	29,529.35
Strata na różnicy kursów	„	511,555.39
	Mk.	3,521,364.79

Zysk na towarach	Mk.	1,546,329.38
Zysk na prowizjach	„	67,127.40
Straty	„	1,907,908.01
	Mk.	3,521,364.79

Stan Rachunków Banku Związków Ziemian, Sp. Akc.

na dzień 1-go lutego 1922 roku.

Instytucja Centralna — Warszawa, Kopernika 30. ODDZIAŁY: Białystok, Bielsk (Podl.), Częstochowa, Jędrzejów, Konin, Lublin, Noworadomsk, Płock, Radom, Równe, Włoszczowa, Wysokie-Mazowieckie, Zamość i AGENTURY: Opatów, Sierpc.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie		Mk.	126,711,836.45
Pozostałość w P. K. K. P.		„	98,753,650.52
Pozostałość w P. K. O.		„	4,362,297.48
Waluty		„	3,026,639.—
Papiary procentowe własne:			
a) pap. państw.	Mk. 11,791,706.59		
b) hipot. kom. i akcje	„ 2,877,012.80	„	14,668,719.39
Udziały w przedsiębiorstwie przem.		„	54.736,385.—
Weksle zdyskontowane		„	276,996,090.—
Rachunek otwartego kredytu:			
a) zab. pap. pub. i akcje	Mk. 72,961,944.—		
b) zabez. weksl. i ewik. hip.	„ 719,276,368.50	„	792,238,312.50
Pożyczki terminowe		„	6,717,700.—
Rachunki korespondentów „Loro"		„	62,717,420.84
Rachunki korespondentów „Nostro"		„	34,927,778.25
Nieruchomość		„	2,530,000.—
Ruchomości biurowe		„	7,455,697.75
Koszty handlowe		„	16,393,983.—
Koszty organizacji		„	5,842,596.92
Inkaso weksli		„	72,136,092.—
Inkaso u różnych		„	30,500,636.—
Rachunki z oddziałami		„	200,069,997.08
Różne rachunki		„	246,788,228.60
		Mk.	2,057,574,060.76
Depozyty		Mk.	418,747,490.15

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy		Mk.	100,000,000.—
„ zapasowy		„	19,775,257.12
„ rezerwowy		„	735,000.—
Wkłady:			
a) terminowe	Mk. 204,246,132.71		
b) r-ki czekowe	„ 862,047,365.80	„	1,066,293,498.51
Redyskonto weksli		„	83,364,488.—
Rachunki korespondentów „Loro"		„	46,153,744.56
Rachunki korespondentów „Nostro"		„	63,743,510.71
Kasa przezorności i pomocy		„	2,937,660.—
Procenty i prowizje		„	22,614,719.50
Przekazy		„	26,424,419.—
Różni za inkaso		„	105,214,892.—
Rachunki z oddziałami		„	215,759,175.37
Różne rachunki		„	304.557,695.99
		Mk.	2.057,574,060.76
Różni za depozyty		Mk.	418,747,490.15

Związek Producentów Drzewa Warszawa, Bracka № 11.

Bilans za okres sprawozdawczy od 1 lipca 1920 r. do 31 grudnia 1921 r.

STAN CZYNNY.

Kasa	Mk.	301,379.70
Drzewo opałowe, remanent w dniu 31 grudnia 1921 r.	„	3,215,198.—
Ruchomości	„	579,899.50
Udziały i akcje	„	1,287,500.—
Weksle i przekazy	„	3,060,000.—
Różni	„	7,623,027.67
Papiery procentowe	„	200,000.—
Kaucje	„	45,800.-
	Mk.	16,312,804.87

STAN BIERNY.

Kapitał udziałowy	Mk.	5,565,000.—
Banki	„	967,381.50
Sumy przechodnie	„	716,020.—
Zysk	„	9,064,403.37
	Mk.	16,312,804.87

Rachunek Strat i Zysków za okres sprawozdawczy od 1 lipca 1920 r. do 31 grudnia 1921 r.

Koszty handlowe	Mk.	10,785,277.57
Koszty organizacyjne	„	661,774.50
Procenty	„	2,988,593.36
Zysk	„	9,064,403.37
	Mk.	23,500,048.80

Zysk na towarach *)	Mk.	23,235,302.30
Wyjazdy techn. i brakarzy	„	22,727.—
R-k reklamacji	„	12,454.—
Różnica kursu	„	229,565.50
	Mk.	23,500,048.80

*) Obrót towarowy Mk. 156,639,996.—.

Dyrektor Zarządzający: T. Czerwiński.

Zarząd: St. Rosenwerth, A. Jankowski, M. Narewski, Witold Święcicki, I. Wilski, Wład. Leon Hr. Zamoyski i Stefan Wielowiejski.

Rada Nadzorcza: S. Dembiński, K. Dłużewski i M. Jaworski.

Buchalter Główny: J. Karpiński.

BILANS BANKU ZWIĄZKÓW ZIEMIAN Sp. Akc.

za 1921 rok.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	Mk.	53,239,774.94
Pozostałość w P. K. K. P.	„	71,550,252.85
„ w P. K. O.	„	5,863,643,48
5% bilety skarbowe	„	126,338,569.—
Waluty	„	3,310,442.—
5% poż. państw. 20 r.	„	11,000,000.—
Papiery procentowe własne	„	23,275,994.25
Udziały w przeds. przem.	„	58.967,285.—
Weksle zdyskontowane	„	220,066,881.—
Rachunki otw. kredytu	„	79,483.235.—
Rachunki bieżące	„	501,602,202.—
Zastawy terminowe	„	5,479,700.—
Rachunki korespondentów „Loro“	„	33,435,871.—
„ „ „Nostro“	„	45,062,876.—
Nieruchomość	„	2,530,000.—
Ruchomości biurowe	„	10,229,133.—
Inkaso weksli	„	55,625,767.—
Inkaso u różnych	„	13,085,031.—
Rachunki z Oddziałami	„	118,433,331.—
Różne rachunki	„	158,325,952.15
	Mk.	1,596,905,940.67
Depozyty	„	441,997,357.16

STAN BIERNY.

Kapitał Akcyjny	Mk.	100,000.000.—
„ Zapasowy	„	19.775,257.12
„ Rezerwowy	„	735,000.—
Lokaty	„	172,329,715.—
Rachunki czekowe	„	711,241,842.—
„ otw. kredytu	„	1,587,480.—
„ bieżące	„	53,973,753.—
Redyskonto	„	55,845,084.—
Rachunki korespondentów „Loro”	„	44,692,349.—
„ „ „Nostro”	„	21,207,390.—
Kasa Przezorności i Pomocy	„	2.796,494.—
Przekazy	„	10,268,351.—
Różni za inkaso	„	68,061,542.—
Należności skarbowe	„	2,136.573.71
Rachunki z Oddziałami	„	118,433,331.—
Różne rachunki	„	165,613,605.02
Straty i zyski	„	48,208,173.82
	Mk.	1,596,905,940.67
Różni za depozyty	Mk.	441,997.357,16

RACHUNEK STRAT i ZYSKÓW

na dn. 31-go grudnia 1921 r.

WINIEN.

Koszty organizacji Centrali	Mk.	2,921,575.92
„ „ Oddziałów	„	4,046,058.—
10% amortyzacji ruchomości Centrali	„	734,511,75
Strata Oddziału w Noworadomsku	„	1.312,712.—
Koszty handlowe Centrali	„	54,842,809,19
Czysty zysk	„	48,208,173,82
	Mk.	112,065,840,68

MA.

Procenty i prowizje	Mk.	54,281,462.25
Różnice kursowe	„	8,615,688.57
Zysk na papierach procentowych i akcjach	„	13,448,285.86
„ Zysk Oddziałów	„	35,720,404.—
	Mk.	112,065,840.68
Czysty zysk	Mk.	48,208,173.82

Stan rachunków Banku Związków Ziemian, Sp. Akc.

na dz. 1 kwietnia 1922 r.

Instytucja Centralna — Warszawa, Kopernika 30.

Oddziały: Białystok, Bielsk (Podl.), Częstochowa, Jędrzejów, Konin, Lublin, Mława, Noworadomsk, Opatów, Płock, Radom, Równe, Włoszczowa, Wysokie Mazowieckie, Zamość i

Agentury: Hajnówka, Sierpc.

STAN CZYNNY.

Kasa		Mk.	110,095,615.—
Pozostałość w P. K. K. P.		„	51,773,036.—
„ w P. K. O.		„	594,049.—
Waluty		„	4,255,871.—
Papiery procentowe własne:			
a) papiery państwowe	2,352.328.—		
b) hipotecz., kom. i akc.	22,127,651.—	„	24,479,979.—
Udziały w przedsiębiorstwach przem.		„	56,271,285.—
Weksle zdyskontowane		„	555,595,805.—
Rachunki otwartego kredytu:			
a) zabez.pap.pub.i ak.	82,161,551.—		
b) „ węks. i ewik. hip.	1,189,499,536.—	„	1,271,661,087.—
Pożyczki terminowe		„	8,789,115,—
Rachunki korespondentów „Loro“		„	59,729,523.—
„ „ „Nostro“		„	29,787,675.—
Nieruchomość		„	2,530,000.—
Ruchomości biurowe		„	13,255,411.
Koszty handlowe		„	52,792,051.—
Koszty organizacji		„	13,878,397.—
Inkaso weksli		„	102,556,801.—
Inkaso u różnych		„	89,659,890.—
Rachunki z Oddziałami		„	297,496,040.—
Różne rachunki		„	326,393,714.—
		Mk.	3,071,595,344.—
Depozyty		„	399,043,742.—

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy		Mk.	100,000,000.—
„ zapasowy		„	19,775,257.—
„ rezerwowy		„	735,000.—
Wkłady:			
a) terminowe	257,780,939.—		
a) rachunki czekowe	1,057,087,012.—	„	1,314,867,951.—
Redyskonto weksli		„	218,843,040.
Rachunki korespondentów „Loro“		„	162,129,155.—
„ „ „Nostro“		„	157,661,608.—
Kasa Przezorności i pomocy		„	4,194,514.—
Procenty i prowizje		„	55,790,802 —
Przekazy		„	30,568,620.—
Różni za inkaso		„	191,482,689.
Rachunki z Oddziałami		„	330,891,750.—
Różne rachunki		„	484,654,958,—
		Mk.	3,071,595,344.—
Różni za depozyty		„	399,043,742.—

Towarzystwo Akcyjne Fabryki i Rafinerji Cukru „JÓZEFÓW".

Bilans na dzień 1 lipca 1920 r.

Stan czynny:		Stan bierny:	
Nieruchomości fabryczne	3,242,573.06	Kapitał akcyjny	2,916,000.—
Folwarki: Krosna, Paulinów i Jakubówek	534,997.57	Kapitał amortyzacyjny	3,643,417.39
Nieruchomości w Warszawie	1,242,594.30	Kapitał zapasowy	714,219.36
Papiery procentowe	2,704,872.59	Różni wierzyciele	8,638,208.14
Depozyt członków zarządu	59,400.—	Członkowie zarządu — depozyt	59,400.—
Depozyty złożone w różnych instytucjach	1,151,820.—	Depozyty	1,799,820.—
Gotowizna	46,167.97	Niepodniesiona dywidenda	4,860.—
Remanent cukru i melasu	983,440.50	Zysk za kamp. 1919/20	373,899.23
Utensylja fabryczne, inwentarz żywy i martwy	240,807.14		
Zapasy magazynowe	1,478,558.23		
Dłużnicy	6,464,592.76		
Mk.	18,149,824.12	Mk.	18,149,824.12

Podział zysku za kamp. 1919/20 r.

Na amortyzację	70,024.75
„ podatek państwowy od zysku	34,185.88
„ kapitał zapasowy	26,968.80
„ dywidendę	233,280.—
przeniesiono na kamp. 1920 21	9,439.80
Mk.	373,899.23

Bilans na dzień 1 lipca 1921 r.

Stan czynny:		Stan bierny:		
Nieruchomości fabryczne	14,099,225.64	Kapitał akcyjny		18,900,000.—
Folwarki: Krosna, Paulinów, Jakubówek	1,403,892.74	Kapitał amortyzacyjny		3,713,442.14
Nieruchomości w Warszawie	5,408,932.84	Kapitał zapasowy		741,188.16
Papiery procentowe	3,563,197 22	Różni wierzyciele		55,216,570.97
Depozyt członków zarządu	385,000.—	Członkowie zarządu — depozyt		385,000.—
Depozyty złożone w różnych instytucjach	3.443,984.—	Depozyty		4,091,984.—
Gotowizna	1,594,471.48	Niepodniesiona dywidenda		4,708.80
Remanent cukru i melasu	13,485,869.20	R-k Zysków i Strat:		
Utensylja fabryczne i inwentarz żywy i martwy	276,136.—	pozostałości z k. 1919/20	9,439.80	
Zapasy magazynowe	8,446,656 32	przewyżka dochodu za kampanję 1920/21	5,213,902.07	5,223,341.87
Dłużnicy	36.168,870.50			
Mk.	88,276,235.94		Mk.	88,276,235.94

Podział zysku za kamp. 1920/21.

Na amortyzację	1,490,489.32
„ podatek państwowy od zysku	781,916.68
„ kapitał zapasowy	294.149.61
„ dywidendę	2,646,000.—
przeniesiono na k. 1921/22	10,786.26
Mk.	5,223,341.87

Restauracja Spółki Pracowników Branży Restauracyjnej, Spółka z ogr. odp. w Warszawie, ul. Krak.-Przedmieście № 8.

Bilans Zamknięcia na 31 grudnia 1921 r.

AKTYWA.			PASYWA.		
Kasa		658093.—	Kapitał udziałowy		3000000.—
Towary		10873650.—	„ zapasowy		112001.20
Inwentarz:			Sumy amortyzacyjne		228282.30
urządzenie restauracji	1628696.55		Wierzyciele: Dostawcy	2129576.—	
nieruchomość	400000.—	2028696.50	Kasa Chorych	295902.60	
			Tow. Kred. Miejski	28363.45	2453842.05
Bank T. Sp.		20600.—	Sumy przechodnie		1664159.—
Papiery wartościowe		77000.—	Kaucje		155000.—
Kaucje nasze u osób trzecich		5155.50	Podatek dochodowy od pracown.		74915.—
			Zyski za rok 1921		5974995.50
	Mk.	13663195.05		Mk.	13663195.05

Straty i Zyski.

Koszty handlowe	36678882.70	Towary — zysk brutto	47404588.95
Różne wydatki	2377139.—	Różne dochody	108584.—
Remont	1755677.—		
Podatki	377663.20		
Straty wskutek rekwizycji gabinet.	185946.—		
Sumy amortyzacyjne	162869 55		
Zyski	5974995.50		
Mk.	47513172.95	Mk.	47513172.95

Podział zysków.

Na dywidendę: 600 udziałów po mk. 6380.— na każdą	3828000.—
„ kapitał zapasowy	1360355.30
„ podatek dochodowy od zysków	786640.20
Mk.	5974995.50

Towarzystwo Akcyjne Cukrowni i Rafinerji „WIELUŃ".

Bilans na d. 1 kwietnia 1920 roku.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Nieruchomości fabryczne	Rb. 1,059,786.29	Kapitał akcyjny	Rb. 650,000.—
Utensylja, inwentarz żywy i martwy	„ 48,475.23	Kapitał amortyzacyjny	„ 285,592.07
Remanent cukru i melasu	„ 240,434.77	Kapitał zapasowy	„ 26,793.42
Zapasy magazynowe	„ 174,886.86	Członkowie zarządu — depozyt akcji	„ 25,000.—
Gotowizna	„ 14,367.07	Przynależne różnym papiery procentowe	„ 427,100.—
Dłużnicy	„ 680,984.27	Wierzyciele	„ 1,005,789.32
Należność u Skarbu Państwa Ros.	„ 271,694.19	Niepodniesiona dywidenda	„ 5,009.91
Depozyt członków zarządu	„ 25,000.—	R-k zysków i strat: pozostałość z r. 1918/19 Rb. 7,695.69; przewyżka dochodu za kampanje 1919/20 r. „ 85,648.27	„ 93,343.96
Depozyt w kasie Dr. Ż. W. W.	„ 3,000.—		
	Rb. 2,518,628.68		Rb. 2,518,628.68

Podział przewyżki dochodu.

Na kapitał zapasowy	Rb. 8,564.83	= Mk. 18,500.03
„ wynagrodzenie zarządu i pracowników	„ 11,562.51	= „ 24,975.02
„ podatek od zysku	„ 11,219.03	= „ 24,233.10
„ dywidendę	„ 52,000.—	= „ 112,320.—
Przeniesiono na kam. 1920/21	„ 9,997.59	= „ 21,594.80
	Rb. 93,343.96	= Mk. 201,622.95

Bilans na d. 1 kwietnia 1921 roku.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Nieruchomości fabryczne	Mk. 10,063,358.39	Kapitał akcyjny	Mk. 9,100,000.—
Utensylja, inwentarz żywy i martwy	„ 185,651.35	Kapitał amortyzacyjny	„ 1,429,268.54
Remanent cukru i melasu	„ 10,525,773.60	Kapitał zapasowy	„ 76,373.82
Zapasy magazynowe	„ 3,386,267.—	Członkowie zarządu — depozyt akcji	„ 350,000.—
Gotowizna	„ 66,954.30	Przynależne różnym papiery procentowe	„ 922,536.—
Papiery procentowe	„ 763,375.—	Wierzyciele	„ 25,101,814.78
Dłużnicy	„ 15,316,896.22	Niepodniesiona dywidenda	„ 16,102.60
Należność u Skarbu Państwa Ros.	„ 586,859.45	R-k zysków i strat: pozostałość z k. 1919/20 Mk. 21,594.80; przewyżka dochodu z k. 1920/21 Mk. 4,233,924.77	„ 4,255,519.57
Depozyt członków zarządu	„ 350,000.—		
Depozyt w kasie Dr. Ż. W. W.	„ 6,480.—		
	Mk. 41,251,615.31		Mk. 41,251,615.31

Podział przewyżki dochodu.

Na kapitał zapasowy	Mk 211,596.24
„ wynagrodzenie zarządu i pracowników	„ 805,000.—
„ podatek od zysku	„ 961,412.92
„ dywidendę	„ 2,275,000.—
Przeniesiono na kamp. 1921/22	„ 2,410.41
	Mk. 4,255,519.57

Bilans Biura Handlowo-Technicznego „ENERGJA" Warszawa, Leszno 18 na d. 31 grudnia 1921 roku.

AKTYWA.			PASYWA.			
Kasa	314,924.12		Wierzyciele		58,749,086.54	
Ruchomości	504,643.84		R-k kapitału:			
Towary	37,537,738.78		B. Lourié	1,200,000.—		
Dłużnicy	32,350,744.10	60,708,052.84	E. Silberzweig	668,966.30		
			M. Silberzweig	90,000.—	1,958,966.30	60,708,052.84
		60,708,052.84				60,708,052.84

RACHUNEK ZYSKÓW I STRAT.

STRATY.					
Koszty handlowe		1,909,210.69		Osiągnięty brutto zysk ze sprzedaży towaru	11,939,129.89
Amortyzacje		56,071.76			
Energja (straty)		708,330.64			
Procenty		505,595.—			
Pensje		3,019,742.50			
R-k zysków i strat		1,404,215.40			
Komorne		44,617.50			
Podatki		123,307.—			
Prowizje		960,581.30			
Podróże		1,800,651.34			
		10,532,323.13			
ZYSKI.					
E. Silberzweig 40%	562,722.70				
B. Lourié 30%	422,042.03				
M. Silberzweig 30%	422,042.02	1,406,806.76	11,939,129.89		
			11,939,129.89		11,939,129.89

Bilans Fabryki Gwoździ i Drutu „ĆWIEK", Sp. Akc. na dzień 31 grudnia 1921 r.

STAN CZYNNY.

Nieruchomość (6,000 łokci kw. placu, budynki, fabr. i mieszk., murowane)	Mk. 1,808,870.30
Sprzęty i ruchomości	„ 551,558.90
Maszyny i urządzenia	„ 8,215,329.60
Nowe instalacje	„ 2,248,135.56
Gotowe gwoździe i inne materjały w magazynie	„ 7,890,108.02
5% Pożyczka Odrodzenia długoterm.	„ 2,000,000.—
Gotówka w kasie i bankach	„ 831,814.72
Kaucje	„ 1,500.—
Wydatki związane z II-gą emisją na 20,000,000.— mk.	„ 981,223.—
Dłużnicy różni	„ 1,176,421.19
	Mk. 25,704,961.29

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy 10,000 akcji na okaziciela po 1 000 mk. każda	Mk. 10,000,000.—
Kapitał amortyzacyjny	„ 438,344.42
Wpłaty na kapitał zakładowy II em.	„ 2,138,121.22
Weksle wydane	„ 2,200,000.—
Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa (rachunek zastawowy)	„ 3,606,000.—
Wierzyciele różni	„ 5,076,895.70
Sumy przechodnie	„ 62,680.40
Zysk za rok 1921	„ 2,182,319.55
	Mk. 25,704,961.29

Ogólny dochód za czas od 1-go marca 1921 do 31-go grudnia 1921 r.	Mk. 21,347,142.11
Wydatki na fabrykację i koszty handlowe	„ 19,164,822.66
Zysk	Mk. 2,182,319.55

Według uchwały walnego zebrania pp. Akcjonarjuszów z dnia 27-go marca 1922 r. zysk podzielono jak następuje:

Na kapitał zapasowy 5.34%	Mk. 116,543.27	
„ wynagrodzenie Zarządu 10%	„ 218,231.96	
„ podatek rządowy	„ 307,544.32	
„ dywidendę dla pp. akcjonarjuszów „ 15.4% na kapitał zakładowy.	„ 1,540,000.—	Mk. 2,182,319.55

Dywidendę po 154 mk. od akcji wypłacać zacznie Kasa Zarzadu poczynając od 25-go kwietnia 1922 r., w godzinach biurowych od 9-ej do 2-ej.

Bilans Stow. Spoż. pod nazwą „PILICA" w Rozniszewie w dniu 31 grudnia 1919 r.

Stan Czynny.

Kasa	Rb. 690.96
Ruchomości	„ 446.30½
Nieruchomości	„ 3789.50
Towary	„ 8363.98
Różni	„ 4251.73½
	Rb. 17542.48

Stan Bierny.

Udziały	Rb. 10293.34½
Kapitał rezerwowy	„ 96.65
Różni	„ 400.—
Czysty zysk	„ 6752.48½
	Rb. 17542.48

Bilans Stow. Spoż. pod nazwą „PILICA" w Rozniszewie w dniu 31 grudnia 1920 r.

Stan Czynny.

Kasa	Mk. 8936.61
Ruchomości	„ 1830.62
Nieruchomości	„ 12896.71
Towary	„ 52873.59
Różni	„ 11443.30
	Mk. 87980.83

Stan Bierny.

Udziały	Mk. 33457.15
Kapitał rezerwowy	„ 610.76
Różni	„ 12864.—
Czysty zysk	„ 41048.92
	Mk. 87980.83

Liskowska Spółka Budowlana, Spółdzielnia z ogr. odp. w Liskowie.

Bilans na 31 grudnia 1921 roku.

STAN CZYNNY.

Gotówka	Mk. 110,084.11
Towary	„ 710,748.—
Cegielnia	„ 529,800.—
Betoniarnia	„ 200,700.—
Dłużnicy	„ 1,418,937.31
Ruchomości	„ 287,070.—
Nieruchomości	„ 2,211,342.—
	Mk. 5,468,681.42

STAN BIERNY.

Udziały	Mk. 2,010,697.—
Wierzyciele	„ 3,063,122.50
Fundusz zasobowy	„ 78,866.—
Czysty zysk	„ 315,995.92
	Mk. 5,468,681.42

Rachunek Strat i Zysków za 1921 rok.

STRATY.

Koszta handlowe	Mk. 551,017.15
Amort. ruch. i nier.	„ 448,554.45
Procenty i inne	„ 240,181.68
Czysty zysk	„ 315,995.92
	Mk. 1,555,749.20

ZYSKI.

Zysk brutto na towarach	Mk. 552,419.89
Zysk brutto na cegielni	„ 658,502.80
Zysk brutto na betoniar.	„ 90,783.90
Prowizje i inne	„ 254,042.61
	Mk. 1,555,749.20

Sprawozdanie za rok 1919 Stow. Poż. ndział. w Studzianie gm. Studzianna w starostwie Opoczyńskim.

BILANS za rok 1919.

STAN BIERNY (Stowarzysz. winno):	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym — Przychód	Obroty w roku sprawozdawczym — Rozchód	Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
	Ruble i kopiejki			
Udziały i fundusze zakładowe . . .	6769.57	3947.15	1040.44	9676.38
Fundusze własne: zasobowy, specjalne i zapasowy. . . .	1644.56	288.02	—	1932.58
Wkłady oszczedn. .	59467.18	159524.82	19914.69	203046.85
Długi zaciągnięte przez Stowarzysz.	—	—	—	
Inne (sumy przech.)	886.13	30.56	—	916.69
Zyski	1036.41	11855.56	9841.39	2895.47
Razem	69803.85	175646.09	30796.52	218467.97

STAN CZYNNY (Stowarzyszenie ma):	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym — Przychód	Obroty w roku sprawozdawczym — Rozchód	Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
	Ruble i kopiejki			
Lokaty w instyt. pieniężnych	2800.—	1200.—	—	1600.—
Papiery procentowe .	500.—	—	—	500.—
Pożyczki	66104.—	35898.—	182992.—	213198.—
Ruchomości i nieruchomości	—	—	—	—
Zaległe %% od pożycz.	—	—	—	—
Wydatki i straty . .	329.73	—	329.73	—
Razem	69734.25			215298.—
Gotówka w kasie w dniu 31 grudnia i obroty ogólne . .	69.42			3169.97
Bilans	69803.85			218467.97

BILANS za rok 1920.

STAN BIERNY	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym — Przychód	Obroty w roku sprawozdawczym — Rozchód	Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
	Marki i fenigi			
Udziały i fund. zakład.	20900.98	1148.70	2530.80	19518.78
Fundusze własne: zasobowy i specjalne i zapasowy . . .	4296.61	240.70	—	4537.31
Wkłady oszczędnośc.	438581.17	280779.76	155719.90	563641.53
Długi zaciągnięte przez Stowarzysz. .	—	—	—	
Inne (sumy przech.)	1980.05	1188.48	—	3168.53
Zyski	6254.21	45398.22	34309.21	17344.42
Razem	472013.02	328755.86	192559.91	618210.57

STAN CZYNNY.	Pozostałość z roku poprzedniego	Obroty w roku sprawozdawczym — Przychód	Obroty w roku sprawozdawczym — Rozchód	Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego
	Marki i fenigi			
Lokaty w instyt. pieniężnych i papiery procentowe . . .	1080.—	—	—	1080.—
Pożyczki	460507.57	208325.48	356981.60	609193.69
Ruchomości	—	—	—	—
Zaległe %% od pożycz.	—	—	—	—
Wydatki i straty . .	242.06	131.12	—	373.18
Razem	461829.63	208456.60	356981 —	610616.87
Gotówka w kasie w d. 31/XII i obroty ogólne	10183.39			7593.70
Bilans	472013.02			618210.57

STOWARZYSZENIE „SPÓŁKA SZEWCKA" W SIERPCU.

Bilans za czas od 10/VII—1919 r. do 10/VII—1920 r.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Kasa	Mk. 10,822.—	Kapitał udziałowy	Mk. 5,374.65
Ruchomości	„ 300.80	Kapitał zapasowy	„ 10,893.20
Dłużnicy	„ 588.60	Czysty zysk	„ 122,228.55
Towary	„ 126,785.—		
	Mk. 138,496.40		Mk. 138,496.40

Bilans za czas od 10 VII — 1920 r. do 29 XII — 1920 r.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Kasa	Mk. 2,624.—	Kapitał Udziałowy	Mk. 29,089.50
Ruchomości	„ 300 80	Kapitał Zapasowy	„ 23,116.05
Pożyczka Państwowa	„ 10,000 —	Kapitał Rezerwowy	„ 2,080.55
Towary	„ 15,774.—		
Strata	„ 35,587.30		
	Mk. 64,286.10		Mk. 64,286.10

Bilans za czas od 29 XII 1920 r. do 10 VII — 1921 r.

STAN CZYNNY.		STAN CZYNNY.	
Kasa	Mk. 300,382.—	Kapitał udziałowy	Mk. 78,579.—
Pożyczka Państwowa	„ 10,000.	Kapitał zapasowy	„ 23,116.05
Ruchomości	„ 300.80	Kapitał rezerwowy	„ 2,080.55
Towary	„ 185,187.—	Różni	„ 280,000.—
		Rachunek Przechodni	„ 15,000.—
		Czysty zysk	„ 97,094.20
	Mk. 495,869.80		Mk. 495,869.80

Bilans Stowarzyszenia Spółdzielczego Handlu Wyrobami Metalowemi „MŁOT" w Miechowie na 1 stycznia 1922 r.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Gotowizna w kasie	575331.35	Udziały	233324.99
Ruchomości	5150.56	Kapitał zasobowy	95203.01
Nieruchomości	78586.20	Kapitał specjalny	40372.55
Remanent towarów po cenie kosztu	3914017.—	Długi stowarzyszenia	636215.90
Pożyczka państwowa	26400.—	Depozyt	17408.66
Udział w związku	10000.—	Rezerwa:	
		na kapitał zasobowy	345000.—
		na kapitał specjalny	381960.
		na dywidendę dla członków od towarów	650000. -
		na dywidendę dla członków od udziałów	30000. --
		na podatki i patent	550000.—
		na przeróbki nieruchomości	500000.—
		na wynagrodzenie członkom Zarządu i Rady	400000.—
		na prowizje zarządzającemu sklepem	500000.—
		na gratyfkację pracownikom sklepu	200000.—
		Czysta nadwyżka	30000.—
Ogółem mk.	4609485.11	Ogółem mk.	4609485.11

Sprawozdanie Stowarzyszenia Spożywców „SPÓJNIA" w Poddębicach.

Bilans na dzień 1 stycznia 1920 r. za rok operacyjny 1919.

STAN CZYNNY.			STAN BIERNY.		
Gotowizna w kasie		20501.78	Udziały		170367.63
Ruchomości		1786.04	Kapitał zapasowy		2351.23
Nieruchomości		31699.71	Kapitał rezerwowy		17702.03
Remanent towarów		29898.18	Różni: a) Należn. dostawc.	880.—	
Dłużnicy (za towary)		27.40	b) Pożyczki	20552.35	
Różni:			c) Kaucje	1080.—	
a) udział w Związku	800. -		d) Inne należn.	20705.22	43217.57
b) Inne należności	9510.40	10310.40	Czysty zysk		13916.05
Razem Mk.		94223.51	Razem Mk.		94223.51

Bilans na dzień 1 stycznia 1921 r. za rok operacyjny 1920.

STAN CZYNNY.			STAN BIERNY.		
Gotowizna w kasie		172364.10	Udziały		66553.73
Ruchomości		9182.—	Fundusze: a) zapasowy	3485.87	
Nieruchomości		31650.—	b) społeczny	24268.48	
Remanent towarów po cenie kosztu		310039.55	c) specjalne	20400.	48154.35
Różni:			Różni: a) należn. dostawc.	138963.03	
a) Udział w Związku	8419.93		b) kaucje	9161.31	
b) Inne należności	4330.70	12750.63	c) inne zobowiązania	163696.41	311820.75
			Czysta nadwyżka		109457.46
Razem Mk.		535986.28	Razem Mk.		535986.28

Chrześcijańskie Stowarzyszenie Spółdzielcze „ZJEDNOCZENIE" w Białymstoku.

Bilans na dzień 31 grudnia 1921 roku.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Kasa (gotówka)	933,180.59	Udziały	4,290,057.58
Papiery 5% (Pożyczka Państwowa)	221,200. -	Kapitał społeczny	187,657.54
Inwentarz	568,702.44	Kapitał na budowę domu	144,867.39
Towary w sklepach i magazynie	9,129,823.75	Kasa Oszczędności	3,141,015.—
Dłużnicy	2,779,237.25	Za towary dane w komis	392,600.—
Sumy przejściowe	112,294. —	Wierzyciele	2,333,144.95
		Sumy przejściowe	438,306.76
		Czysty zysk	2,816,788.81
Mkp.	13,744,438.03	Mkp.	13,744,438.03

Bilans Domu Handlowego C. T. Rzem. za czas od 1/1 1920 r. do 31/12 1920 r.

AKTYWA.	Mk.	PASYWA.	Mk.
Kasa D H gotowizną	105378.60	Kapitał Zakładowy	1500000.—
Kasa Przemysłowców	225920. —	Weksle	500000. —
Pożyczka Państwowa	200000.—	Różni wierzyciele	1776064.85
Cholewkarnia	428223.—	Wpłaty na akcję	135000.
Fabryka Obcasów	616937.—	Procenty udziałowcom	3334.90
Różni Dłużnicy	42369.40	Mk.	3914399.75
Towary w/g remanentu	2764078.—	Zysk za 1920 r.	503351.25
Ruchomości	34825.—		
Mk.	4417751.—	Mk.	4417751.—

Rachunek zysków i strat.

Koszty Organizacyjne	6453.60	Zysk na towarach	971850.94
Koszty Handlowe	423880.98		
Procenty	38165.11		
Zysk netto za 1920 r.	503351.25		
Mk.	971850.94	Mk.	971850.94

Polska Spółka Udziałowa dla Handlu i Przemysłu, Spółka z ogr. odp. Warszawa, Wspólna № 26.

Bilans na dzień 1 stycznia 1922 r.

Stan Czynny.		Stan Bierny.	
Gotowizna w kasie	Mk. 62,601.—	Kapitał zakładowy	Mk. 1,000,000.—
Inwentarz	„ 600,280.—	Wierzyciele	2,919,497.—
Remanent towarów	„ 2,900 539.50	Zysk brutto	61,146.90
Bank Tow. Spółdzielczych	„ 2,300.—		
Pocztowa Kasa Oszczędności	„ 191.50		
Dłużnicy	„ 388,342.80		
Sumy przechodnie	„ 26,389.10		
	Mk. 3,980,643.90		Mk. 3,980,643.90

Rachunek zysków i strat za czas od 1 lipca 1921 r. do 31 grudnia 1921 r.

Koszty organizacyjne	Mk. 111,719 80	Zysk brutto na towarach	Mk. 2,224,587.55
Koszty handlowe	„ 773,520.85		
Pensje	„ 1,278,200.—		
Czysty zysk	„ 61,146.90		
	Mk. 2,224,587.55		Mk. 2,224,587.55

Bilans Tow. Akc. „BŁAWAT" w d. 31 grudnia 1921 r.

Stan Czynny.		Stan Bierny.	
Gotowizna w kasie	Mk. 733,859.30	Kapitał akcyjny	Mk 15,552,000.—
Weksle	„ 1,159,146.48	Kapitał zapasowy	„ 4,240 000.—
Papiery procentowe własne	„ 2,054,950.—	Banki	„ 5,654,970.69
Dłużnicy	„ 20,309,976 44	Dostawcy i różni wierzyciele	„ 17,587,563.60
Towary	„ 30,395,041.50	Niepodniesiona dywidenda	„ 87,751.71
Ruchomości	„ 479,205.18	Podatki do zapłacenia	„ 75,780.64
Depozyty w akcjach Towarzystwa	„ 248,616.—	Depozyty władz T-wa i Akcjonarjuszy	„ 248,616.
		Zysk czysty	„ 11,934,112.26
	Mk. 55,380.794.90		Mk 55,380.794 90

Rachunek zysków i strat w dniu 31 grudnia 1921 roku.

Koszty handlowe	Mk. 13,903,675.38	Przeniesiono z zysków r. 1920	Mk. 25.945.20
Procenty	„ 1,826,721.82	Zysk na towarach	„ 27,695,483.55
Odpisano z ruchomości 10%	„ 56.077.82	Zysk na kursie monet zagranicznych	„ 9,158.53
Fałszywe banknoty	„ 10,000.—		
Czysty zysk	„ 11,934,112.26		
	Mk. 27,730,587.28		Mk. 27,730,587.28

Bilans Tow. Akc. R. LIPSZYC w Łodzi za 1920 r.

Stan Czynny.		Stan Bierny.	
Kasa	Mk. 873,587.24	Kapitał zakładowy	Mk. 4,500,000.—
Grunta i budynki	„ 2,688,237.81	Kapitał zapasowy	„ 69,837.16
Maszyny i utensylja	„ 868,058.79	Kapitał amortyzacyjny	„ 307,670.08
Towary	„ 8,060,531.—	Wierzyciele	8,802,228.27
Dłużnicy	„ 2,452,976.85	Akcepty	1,900,000.—
Weksle, protesty i papiery %	„ 1,104,205.19	Rachunek zysków i strat	467,861.37
	Mk. 16,047,596.88		Mk 16,047,596 88

Rachunek zysków i strat za rok 1920.

Pozostałość z r. 1919	Mk. 32,484.41	Zysk za r. 1920	Mk. 560,345.78
Przeniesiono na r-k kap. zapas.	„ 60,000.—		
Przeniesiono na rok 1921	„ 467.861.37		
	Mk. 560,345.78		Mk. 560,345.78

Bilans Sp. z ogr. odp. „WARUS" na dzień 31 grudnia 1921 r.

AKTYWA.		PASYWA.	
Gotowizna w kasie	Mk. 156,454.10	Kapitał udziałowy	Mk. 5,000,000.—
Rachunek organizacji	„ 2,776,788.—	Pasażerowie	„ 2,193,750.—
Dłużnicy	„ 854.561.10	Wierzyciele	„ 6,003,107.—
Waluty obce	„ 3,833,683.50	Sumy przechodnie	„ 689,200.—
Rachunki czekowe	„ 6,192,570.—	Czysty zysk	„ 800,560.70
Sumy przechodnie	„ 872,561.—		
	Mk. 14,686,617.70		Mk. 14.686,617.70

Dom Handlowy FRONT, FISZEROW i SZPORN, Sp. z ogr. odp. Warszawa, Plac Żelaznej Bramy 2.

Bilans na 31 grudnia 1921 r.

STAN CZYNNY.	Mk. i fen.	STAN BIERNY.	Mk. i fen.
R-k urządzenia sklepu	41.147·—	R-k kapitału	600.000·—
„ kasy	33.770·15		
„ kaucji	6.400·—	„ kapitału rezerwowego	500.000·—
Dłużnicy	159.790·15		
R-k towarów	3.898.200·—	Wierzyciele	3.039.307·30
	4.139.307·30		4.139.307·30

Rachunek Zysków i Strat.

ROZCHÓD.		Marki i fenigi		PRZYCHÓD.	Mk. i fen.
R-k urządzenia sklepu, amortyzacja		10.000·—		R-k towarów, zysk brutto	2.861.569·95
„ weksli		6.486·50			
„ opłat stemplowych		74.212·—			
„ prowizji		29.087·—			
„ kosztów podróży		80.074·17			
„ pożyczek procentowych		36.000·—			
„ bonifikacji		1.476·—			
R-k wydatków handlowych:					
pod. skarbowy	145.121·83				
na pleb. G.-Śląska	10.000·—				
patent na 1921 r.	33.200·—				
danina wojsk.	19.796·—				
pensja person.	159.500·—				
różne	302.516·35	670.134·18			
R-k pensji zarządu		425.000·—	1.332.469·85		
„ kapitału rezerwowego			500.000·—		
M. B. Front 45% zysku		463.095·10			
W. Fiszerow 30% zysku		308.730·—			
A. Szporn 25% zysku		257.275·—			
			2.861.569·95		2.861.569·95

Bilans Banku Kujawskiego w Włocławku, Sp. Akc. po dzień 31 marca 1922 roku.

STAN CZYNNY.	Marki i fenigi	
Gotowiznie w kasie		12.078.122·54
Pozostałość w Pol. Kraj. Kasie Pożycz.		7.877.306·59
Pozostałość w Pocztowej Kasie Oszcz.		163.535·80
Pieniądze zagraniczne		330.000·—
Papiery procentowe własne:		
a) papiery państwowe	3.186.812·—	
b) papiery hip. i kom.	1.940.487·26	
c) akcje	42.000·—	5.169.299·26
Weksle zdyskontowane		137.583.105·40
Rachunki otwartego kredytu:		
a) zabezp. pap. publ.	16.186.779·10	
b) zabezp. wekslami	51.272.217·66	
c) zabezp. innemi wartoś.	2.912.715·—	70.371.711·76
Pożyczki terminowe:		
a) zabezp. pap. publ.	6.116.408·40	
b) zabezp. innemi wartoś.	2.025.509·60	8.141.918·—
Rachunki korespon. (Loro): korespondenci krajowi		122.757.972·72
Rachunki nasze u korespond. (Nostro): w bankach krajowych		5.999.507·44
Nieruchomości		3.800.000·—
Koszty handlowe		8.181.781·95
Koszty handlowe 1922 r.		5.733.085·77
Inkaso weksli		40.066.205·17
Rachunki z oddziałem		699.190·—
Różne rachunki		28.626.969·95
		457.579.712·35

STAN BIERNY.	Marki i fenigi	
Kapitał zakładowy		50.000.000·—
Wkłady:		
a) terminowe	33.049.094·88	
b) rachunki czekowe	179.594.174·05	212.643.268·93
Redyskonto weksli		33.506.153·40
Rachunki korespon. (Loro): korespondenci krajowi		53.324.038·22
Rachunki nasze u korespon. (Nostro): w bankach krajowych		19.729.358·63
Procenty i prowizja		21.049.102·71
Procenty i prowizja 1922 r.		12.007.638·49
Różni za inkaso		40.066.205·17
Różne rachunki		15.253.946·80
		457.579.712·35

Sprawozdanie Kooperatywy Artykułów Malarskich „BARWA"

Bilans w dniu 31 grudnia 1919 r.

STAN CZYNNY.

Kasa (gotowizna)		4225.21
„ Pomoc Wspól. udziały	216.—	
„ Kredyt Towarowy „	108.—	
„ Przem. Warszaw. „	108.—	
„ Rzemieśl. Chrześc. „	216.—	648.—
Towary (Centrala)	71397.30	
„ (Filja)	10913.77	82311.07
Budowle		3272.80
Wozy i sprzężaj	2054.92	
Ruchomości (Centrala)	3272.52	
„ (Filja)	795.—	6122.44
Weksle	2430.—	
Odbiorcy	24273.04	26703.04
		127272.63

STAN BIERNY.

Kapitał Udziałowy		21988.80
„ Zapasowy		4676.03
Rezerwowy		6292.17
„ Amortyzacyjny		6453.45
Rezerwa na pokrycie wątpl. nal.		3635.40
Kasa Przem. Warsz. (pożyczka)		8729.75
„ Rzemieśln. Chrześc.		7344.—
Akcepty	6740.11	
Dostawcy	2240.85	8980.96
Sumy Przechodnie		24671.10
Zysk		34500.97
		127272.63

Rachunek Strat i Zysków.

	Koszta filji	Koszta Cen.	
Utrzymanie personelu	3325.—	38494.52	
Robocizna		3825.30	
Odwózka towarów i opakowanic	222.45	3807.55	
Podatki i Asekuracje	69.—	2729.55	
Komorne i telefon	857.55	3592.85	
Koszta sądowe i adwokackie		121.90	
Porto, depesze i opłaty stemplowe	1.70	307.20	
Książki, druki i materjały piśmienne	86.90	1184.02	
Reklamy i ogłoszenia		65.25	
Opał	128.—	630.15	
Światło		25.80	
Odstępne	500.—		
Utrzymanie ruchomości i żywien. psa		1155.30	
Ofiary i różne drobne wydatki	508.35	891.90	
	5698.95	53231.29	
Przepadłe należn. z lat poprzednich za towary			58930.24
Procenty			637.52
Bonifikaty			1762.63
Remont budowli			46.11
Odpisuje się na straty towar			4203.47
Skradziony podług protokułu		363.14	2419.25
Amortyzacja: budowli		308.24	
„ wozów		327.25	
„ ruchomości			998.63
Zysk czysty			34500.97
			103498.82

Pozostałość z zysku z 1918 r.	2.95
Zysk na towarach Centrali	91180.60
„ „ „ Filji	9939.55
„ „ różnicach kursowych	2121.—
Wyekzekwowane od dłużników, a odpisanych na straty z lat poprzednich	254.72
	103498.82

Bilans w dniu 31 grudnia 1920 r.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	13183.83
Dłużnicy	250323.46
Towary	519958.97
„ filji	36873.35
Ruchomości	122620.49
	942960.10

STAN BIERNY.

Kapitał Udziałowy	170986.80
„ Zapasowy	9851.18
„ Rezerwowy	11467.32
„ Amortyzacyjny	6453.45
„ na kupno placu	5175.15
Wierzyciele	204871.77
Rezerwa na pokrycie wątpliwych należności	1769.38
Akcepty	6740.11
Sumy Przechodnie	138424.58
Pożyczki terminowe	23000.—
Kasa Przemysłowców Warsz.	41378.75
Zysk czysty	322841.61
	942960.10

Rachunek Zysków i Strat w dniu 31 grudnia 1920 r.

Koszty handlowe	368269.96
„ „ filji	22.892.80
Mylnie zapisana suma na przychód	1000.—
„ księgowane	3.20
Niezainkasowany czek	54.—
Niewykupione weksle	648.—
Różnica w obl. tow. dla Filji po cenach Brutto	45562.62
Skradziony towar	15475.50
Pozostałość na rachunkach:	
1. „Pomoc Wspólna"	216.—
2. Kasa Kredytu Towarowego	108.—
3. Kasa Rzemieślników Chrześc.	216.—
Procenty	3016.99
Remont budowli	26744.47
Bonifikacje	384.—
Zysk czysty	322841.61
	807433.15

Pozostałość z 1919 r.	398.67
Wpłacone dawne należności	345.15
Za wypożyczenie ruchomości	80.—
Prowizje	5026.—
Różnice rachunków	— 12
Zysk na towarach	801583.21
	807433.15

Sprawozdanie Kooperatywy Artykułów Malarskich „BARWA“

Bilans w dniu 31 grudnia 1921 r.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	342,342.70
Dłużnicy	675,844.93
Towary	2,717,487.45
„ filji	355,173.89
Ruchomości	129,452.22
	4,220,301 19

STAN BIERNY.

Kapitał Udziałowy	424,376.82
„ Zapasowy	29,221.68
„ Rezerwowy	30,837.82
„ Amortyzacyjny	15,782.26
„ na kupno placu	48,459.31
Wierzyciele	116,707.58
Rezerwa na pokrycie wątpl. należ.	12,872.60
Akcepty	6,740.11
Sumy Przechodnie	690,644.32
Pożyczki terminowe	170,000.—
Zysk czysty	2,674,658.69
	4,220,301.19

Rachunek Strat i Zysków w dniu 31 grudnia 1921 r.

Koszty handlowe		2,170,720.77
„ „ filji		141,959.45
Różnica w obliczeniu towarów dla Filji		25,999.46
Opakowanie		129,454.50
Ogłoszenia		209.—
Procenty		23,237.26
Bonifikacje		1,485.—
Zysk czysty	2,626,811.16	
„ z 1920 r. pozost.	47,847.53	2,674,658.69
		5,167,724.13

Pozostałość z 1920 r.	47,847.53
Wpłacone dawne należności	5,537.17
Różnica rachunków osobistych i Ks. Głównej z ubiegłych lat.	12,266.95
Za dużo policzone przy przewartościowaniu udziałów w 1920 roku	1,188.—
Wykupiony weksel	216.—
Zysk na towarach	5,100,668.48
	5,167,724.13

Bilans Spółki Akcyjnej BRONIKOWSKI, GRODZKI i WASILEWSKI

z okresu czynności za czas od dnia 11 czerwca 1920 roku do dnia 31 grudnia 1920 roku.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	1122649.14
Maszyny rolnicze	64394429.78
Maszyny mleczarskie	453690.15
Nasiona	1969339.50
Ruchomości kantorowe	50000.—
Ruchomości warsztatowe	50000.—
Obligacje 5% pożyczki Odrodzenia	1000000.—
Przekazy	149625.—
Akcje zdeponowane	125000.—
Dłużnicy	6263216.31
Mk.	75577949.88

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy	35000000.—
Wierzyciele	37943429.38
Zysk w 1920 roku	2634520.50
Mk.	75577949.88

Rachunek Zysków i Strat.

Koszta handlowe	6308044.57
Rachunek warsztatów	1052001.45
Procenty	275934.28
Zysk netto na rok 1920	2634520.50
Mk.	10270500.80

Zysk brutto	10270500.80
Mk.	10270500.80

Podział Zysku.

Na kapitał zasobowy	134520.50
Dodatkowe wynagrodzenie Zarządu	375000.—
Do przeniesienia na następny okres	25000.—
Dywidenda 6%	2100000.—
Mk.	2634520.50

Zysk	2634520.50
Mk.	2634520.50

Dywidendę za rok 1920, kupon Nr. 1, wypłaca kasa Zarządu, Senatorska Nr. 33 w Warszawie.

BANK ZIEM KRESOWYCH Sp. Akc.

Bilans na dzień 1-go kwietnia 1922 r.

STAN CZYNNY.

1.	Kasa	Mk.	19,124,853.—
2.	Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa	„	1,244,615.90
3.	Pieniądze zagraniczne	„	12,785,479.—
4.	Papiery procentowe własne	„	10,000,000.—
5.	Weksle zdyskontowane	„	40,129,103.—
6.	Rachunki otwartego kredytu	„	17,159,020.—
7.	Korespondenci „Loro“	„	54,503,918.—
8.	Korespondenci „Nostro“	„	6,791,763.—
9.	Inkaso weksli i frachtów	„	25,010,098.—
10.	Rachunek z Oddziałami	„	8,664,699.—
11.	Rachunek z Zarządem	„	19,855,041.—
12.	Ruchomości	„	5,352,930.—
13.	Sumy Przechodnie	„	1,429,397.—
14.	Koszta Handlowe	„	17,108,188.50
15.	Różne rachunki	„	19,449,375.—
		Mk.	258,608,480.40

STAN BIERNY.

1.	Kapitał Zakładowy	Mk.	50,000,000.—
2.	Wpłaty na II emisję	„	15,000.—
3.	Wkłady	„	43,480.722.—
4.	Redyskonto weksli	„	5,000,000.—
5.	Korespondenci „Loro“	„	23,161,328.—
6.	Korespondenci „Nostro“	„	75,469,526.—
7.	Różni za inkaso	„	24,762,337.—
8.	Rachunki z Oddziałami	„	11,112,706.—
9.	Rachunki z Zarządem	„	16,207,136.—
10.	Sumy Przechodnie	„	1,358,818.—
11.	Prowizje i procenty	„	8,040,907.40
		Mk.	258,608,480.40

Bilans „ORBIS" T-wo dla Przemysłu i Handlu Aptecznego Sp. z ogr. odp. w Częstochowie

za czas od 1-go stycznia do 31 grudnia 1921 r.

AKTYWA.

1.	Kasa—gotowizna w kasie		Mk. 217321.86
2.	Towary—podług remanentu		„ 9244954.—
3.	Utensylja—ogólna wartość		„ 10583.71
4.	Kaucje—Miejska Stacja Elektr.	Mk. 2021.60	
	Częst. Tow. P. Oszcz. udział	„ 1000.—	„ 3021.60
5.	Ruchomości — ogólna wartość		„ 153721.54
6.	Papiery publiczne — obligi m. Częstochowy	Mk. 3000.—	
	Długotermin. Pożyczka Państ.	„ 8600.—	„ 11600.—
7.	Ruchom. Lab. Farmaceut. — ogólna wartość		„ 22497.—
8.	Ruchom. Lab. Analitycz. — ogólna wartość		„ 63634.50
9.	Utensylja Lab. Analitycz. — ogólna wartość		„ 587.50
10.	Dłużnicy—należności za towary	Mk. 2459947.43	
	rachunek bież. B-ku Handlow. w Warszawie Oddz. w Częst.	„ 123095.—	
	R-k w Poczt. kasie Oszcz.	„ 163848.05	
	R-k Polska Krai. K. P.	„ 5000.—	
	Poczt. Urząd. Telegr. awans na rozmowy	„ 5766.	„ 2757656.48
			Mk. 12485578.19

PASYWA.

1.	Kapitał Zakładowy: Udziały—wpłacone przez członków		Mk. 4200000.—
2.	Specjalna rezerwa podatkowa		„ 31027.55
3.	Niewypłacone należności—pozostałość		„ 2143.38
4.	Sumy Przechodnie — pozostawiona kaucja		„ 20000.—
5.	Amortyzacja: ruchomości	Mk. 17111.25	
	utensylja	„ 1443.44	
	Ruchom. Lab. Anal.	„ 7453.75	
	Utens. Lab.	„ 72.25	
	Ruch. Lab. Formac.	„ 6472.25	„ 32552.94
6.	Wierzyciele: a) za towar	Mk. 2178000.84	
	b) depozyta	„ 73460.26	„ 2251461.10
7.	Akcepta		„ 361627.70
8.	Koszta Organizacji—pozostałość		„ 1358.21
9.	Wynagrodzenie — dyrekcji i Rady Nadzor.		„ 1396352.—
10.	Zysk—osiągnięty za rok 1921		„ 4189055.31
			Mk. 12485578.19

Rachunek Zysków i Strat.

WINIEN.

1.	Koszta handlowe—komorne, asekuracja, podróże etc.		Mk. 876053.14
2.	Administracja—pensje		„ 1732000.—
3.	Procenty—różne procenty		„ 48071.16
4.	Amortyzacja: 10% na ruchomościach	Mk. 15372.15	
	„ „ Utensyljach	„ 1058.37	
	„ „ ruch. lab. Analnt.	„ 6363.45	
	„ „ utensyl. lab.	„ 58.75	
	„ „ ruch. Farmaceut.	„ 2249.70	„ 25102.42
5.	Wynagrodzenie — Dyrekcji i Rady Nadzorczej		„ 1396352.—
6.	Zyski—czysty zysk		„ 4189055.31
			Mk. 8266634.03

MA.

1.	Towary—osiągnięty zysk	Mk. 8262364.03
2.	Depozyt spirytusowy—pozostały zysk	„ 4270.—
		Mk. 8266634.03

Bilans Kooperatywy Pracowników Kolejowych stacji Radomsko

na dzień 31 grudnia 1921 r.

AKTYWA.

Kasa—pozostałość gotówki	Mk. 274041.—
Towary—remanent	„ 411883.—
Ruchomości	„ 7000.—
Udział w Związku Okręgowym	„ 4890.—
	Mk. 697814.—

PASYWA.

Kapitał udziałowy	Mk. 186020.—
„ zapasowy	„ 75737.—
„ społeczny	„ 26735.—
Wierzyciele	„ 107322.—
Zysk netto	„ 302000.—
	Mk. 697814.—

Rachunek Strat i Zysków.

WINIEN.

Nabyto towarów	Mk. 9038567.—
Koszta handlowe	„ 898512.—
Zysk netto	„ 302000.—
	Mk. 10239079.—

MA.

Sprzedano towarów	Mk. 9827196.—
Remanent towarów	„ 411883.—
	Mk. 10239079.—

Wykaz wierzycieli:

Związek Okr. Spółdz. Kolej.	Mk. 96322.—
Kursy dla dorosłych	„ 11000.—
	Mk. 107322.—

Zarząd Kooperatywy:
(—) Lucjan Kwaśniewski (—) W. Karmański (—) Czyż

Komisja rewizyjna:
(—) Fr. Nożyczkiewicz (—) Tkacz (—) S. Miazek

BILANS SP. PRACOWNIKÓW HANDLOWYCH HOTELU ANGIELSKIEGO W WARSZAWIE.

(Spółka z ogr. odp.) za czas od d. 15-XI 1919 do 1-I 1921 r.

STAN CZYNNY.

Kasa		Mk. 35,006.63
Towary		„ 1,263,005.90
Inwentarz		„ 1,733,482.—
Papiery %%		„ 60,100.—
Kaucje		„ 78,000.—
Koń i wóz		„ 75,000.—
Opał		„ 260,250.—
Oświetlenie		„ 9,900.
Wydatki następ. okresu:		
Koszty handlowe	94,537.70	
Pralnia	8,160.—	„ 102,697.70
Dłużnicy		„ 15,000.—
		Mk. 3,630,442.23

STAN BIERNY.

Kapitał udziałowy	Mk. 490,000.—
Wierzyciele	„ 840,000.—
Zysk	„ 2,300,332.23
	Mk. 3,630,442.23

Rachunek Strat i Zysków za czas od dnia 15-XI 1919 r. do 1-I 1921 r.

WINIEN.

Odszkodowanie		Mk. 445,000.—
Procentów		„ 29,988.85
Opał restauracji	234,542.08	
„ hotelu	78,716.72	„ 313,258.80
Światło restauracji	103,925.55	
„ hotelu	99,734.11	„ 203,659.80
Pensje restauracji	4,815,748.85	
„ hotelu	243,458.25	„ 5,059,207.10
Pralnia restauracji	101,168.—	
„ hotelu	26,382.50	„ 127,550.50
Koszty handl. rest.	565,676.46	
„ hotelu	54,581.45	„ 620,257.91
Utrzymanie lokalu		„ 342,770.60
Amortyzacja inwentarza		„ 479,473.75
Waluta obca		„ 92.—
Zysk		„ 2,300,332.23
		Mk. 9,921,591.40

MA.

Odszkodowania	Mk. 5,000.—
Restauracja	„ 9,108,133.35
Hotel	„ 718,732.15
Szatnia	„ 20,000.—
Konie	„ 69,265.—
Waluta obca	„ 460.90
	Mk. 9,921,591.40

Bilans Tow. Udziałowego Barów „SETKA" i „SATYR" p. f. „BAR pod SETKĄ"

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie

na dzień 1 stycznia 1922 r.

STAN CZYNNY	„Setka" Mk. i fen.	„Satyr" Mk. i fen.	Razem Mk. i fen.
Gotówka w kasie	717.904·—	—·—	717.904·—
Papiery procentowe	32.000·—	—·—	32.000·—
Ruchomości	1.488.229·79	1.805.865·10	3 294.094·89
Towary	12.636.771·—	4.406.074·—	17.042.845·—
Dłużnicy i wierzyciele	162.180·—	—·—	162 180·—
R-k baru „Satyr"	3 298.154·89	—·—	3.298.154·89
Koszty poniesione w 1921 r. na 1922 r.	305.135·—	81.261·—	386.396·—
	18.640 374·68	6.293.200·10	24 933.574·78

STAN BIERNY	„Setka" Mk. i fen.	„Satyr" Mk. i fen.	Razem Mk. i fen.
Kapitał udziałowy	2.300 000·—	—·—	2 300.000·—
Kapitał zapasowy	107.102·27	—·—	107.102·27
Dłużnicy i wierzyciele	1.847.353·—	—·—	1.847.353·—
R-k baru „Setka"	—·—	3.298.154·89	3.298.154·89
R-k strat i zysków	14.385.919·41	2.995.045·21	17.380.964·62
	18.640.374·68	6.293.200·10	24.933.574·78

Rachunek Strat i Zysków za czas od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1921 r.

WYDATKI	Marki i fenigi		
Świadczenia wojenne podczas inw. bolsz.	25.000·—	35.000·—	60.000·—
Koszty handlowe	26.514 439·62	25.891.949·31	52.406.388·93
Z czystego zysku wynosząc. 17.380.964·62 Przechodzi w myśl § 20 ustawy: 1. na kapitał zapasowy 871,740.73 2. na amortyzację ruchom. 544.072·— 3. na dyw. od udziałów człon. 10.759.820.- 4. rezerwa na podatki 5.205.331.89	14.385.919·41	2.995.045·21	17.380 964·62
	40.925.359·03	28.921.994·52	69.847.353·55

DOCHODY	Marki i fenigi		
Zysk brutto na towarach	40.925.359 03	28.921.994·52	69 847.353·55
	40.925.359 03	28.921.994·52	69.847 353·55

Dom Handlowo-Przemysłowy KARCZEWSKI, LESSER i S-ka, Sp. z ogr. odp. Warszawa, Leszno 4.

AKTYWA. **BILANS za 1921 rok.** PASYWA.

Kasa	Mk. 1,052,497.50	Kapitał	Mk. 1,500,000.—
Towary	„ 1,521.834.—		
Dłużnicy	„ 2,256,386.—	Wierzyciele	„ 4,516,565.50
Ruchomości	„ 573,308.—		
Sumy przechodnie	„ 708,873.—	Zysk czysty	„ 226,333.—
Weksle	„ 130,000.—		
	Mk. 6,242,898 50		Mk. 6,242,898.50

Bilans Towarzystwa Akc. WIKTOR MATYJEWICZ w Warszawie, d. 31-XII 1921 r.

STAN CZYNNY.

Nieruchomości	491,899.—	
Ruchomości	963,460.45	Mk. 1,455,359.45
Kasa w Warszawie i w Łodzi		„ 324,660.12
Zapasy w magazynach T-wa Grzybowska 37 i w 13 sklepach w Warszawie i Łodzi		„ 9,412,665.95
Zapasy drzewa, węgla, koksu		„ 98,600.—
Różni dłużnicy i odbiorcy miejscowi za towary		„ 881,628.29
Papiery wartościowe		„ 1,300.—
		Mk. 12,174,213.81

Kapitał akcyjny 5000 sztuk akcji po Mk. 500	Mk. 2,500,000.—
Sumy hypoteczne Rb. 60.000.— po 216.—	„ —.—
Akcepta z 1914 r. nie przedstawione do wypłaty, wierzyciele za dostarczone towary, Kasa chorych, dywidenda nie odebrana	„ 7,843,199.70
Rezerwa wątpliwych, amortyzacja ruchomości i nieruchomości, kapitał zapasowy	„ 392,595.85
Zysk netto do podziału	„ 1.438,418.26
	Mk. 12,174.213.81

RACHUNEK ZYSKÓW i STRAT za 1921 rok.

WINIEN.

Wydatki	Mk. 18,886,692.68
Zysk netto do podziału	„ 1,438,418.26
	Mk. 20,325,110.94

MA.

Pozostałość na rachunku zysków z 1920 r.	52,571.58	
Zysk brutto ze sprzedaży towarów w 1921 r.	20,272,539.36	Mk. 20,325,110.94
		Mk. 20,325,110.94

Wyciąg ze sprawozdania Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Rudnikach Kalisk. za rok 1921. A) Rachunek zysków i strat. Kredyt i zyski roku poprzedniego mk. 2096.98, w roku sprawozdawczym wpłynęło mk. 7717.16, ogółem 9814.17. Kredyt i wydatki na administrację 877.45, % od wkładów i długi zapłacone 21718.13, wypłat z zysków roku ubiegłego 2131.98, różnych wydatków 2435.—. Ogółem 7622.55. Czysty zysk 2191.59. B) Bilans na 1 stycznia 1922 r. Pasywa: kapitał zakładowy 10976.22, kapitał zapasowy 543.92, sumy przechodnie 7230.14, wkłady 35762.33, czysty zysk 2191.59. Ogółem 56704.20. Aktywa: pożyczki 36125.31, różne wydatki 8710.65, gotówka w kasie 9868.24. Ogółem 56704.20. C) podział zysków ogólnego zebrania z dnia 26 marca 1922 r. uchwalono spisać na kapitał zakładowy 220.—, 643.— jako 6% dywidendy członkom od udziałów i 1327.59, jako wynagrodzenia członkom zarządu za rok 1921. Razem 2191.59.

Zarząd Warszawskiej Kasy Kredytowej

podaje do wiadomości członków, że **w dniu 20 listopada r. b.** o godz. 10 zrana w lokalu Towarzystwa przy ul. Ś-to Krzyskiej Nr. 20 odbędzie się 20-te zwyczajne Ogólne Zebranie członków Kasy z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybór przewodniczącego.
2) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej, Rady i Zarządu.
3) Zatwierdzenie sprawozdania i bilansu za 1921 r. a budżetu na 1922,
4) Podział zysku,
5) Zmiana firmy,
6) Zmiana siedziby prawnej Kasy,
7) Wybory członków do władz Kasy,
8) Wolne wnioski.

W razie nieprzybycia wymaganej liczby członków Ogólne Zebranie odbędzie się w drugim terminie, prawomocnym bez względu na liczbę przybyłych członków w tymże dniu t. j. 20 listopada r. b. o godz. 5 popoł. w tymże lokalu.

OGŁOSZENIE.

Dyrekcja Spółki Akcyjnej pod nazwą „TOWARZYSTWO UBEZPIECZEŃ „SILESIA“ w Bielsku podaje do wiadomości pp. Akcjonarjuszów Spółki, że **dnia 17 listopada 1922 roku** w Bielsku w biurze Dyrekcji Śląskiego Banku Eskontowego o godzinie 5-ej po południu, odbędzie się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie pp. Akcjonarjuszów z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybór przewodniczącego.
2) Ustalenie liczby członków Rady Zarządzającej i wybór tychże.
3) Wolne wnioski.

OGŁOSZENIE.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Kowlu niniejszym ogłasza, że księga obrotu trunków wydana na imię Sury Glikes właścicielki restauracji z wyszynkiem w m. Kowlu oparafowana przez tut. Urząd. za Nr. 335 w dn. 10/X 1922 r. z powodu jej zaginięcia, została uznaną za nieważną.

Likwidatorzy Towarzystwa Oszczędności i Pożyczek w Oświęcimiu,

Stowarzyszenia zarejestrowanego z nieograniczoną poręką, zawiadamiają, że pomienione Towarzystwo, mocą uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia **z dnia 31 sierpnia 1921 r.** zostało **zdniem 1 stycznia 1922 r.** rozwiązane, przeto wzywa się wierzycieli do zgłoszenia swych roszczeń do dnia 1 stycznia 1924 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 22. № 18972, 26/X 1922